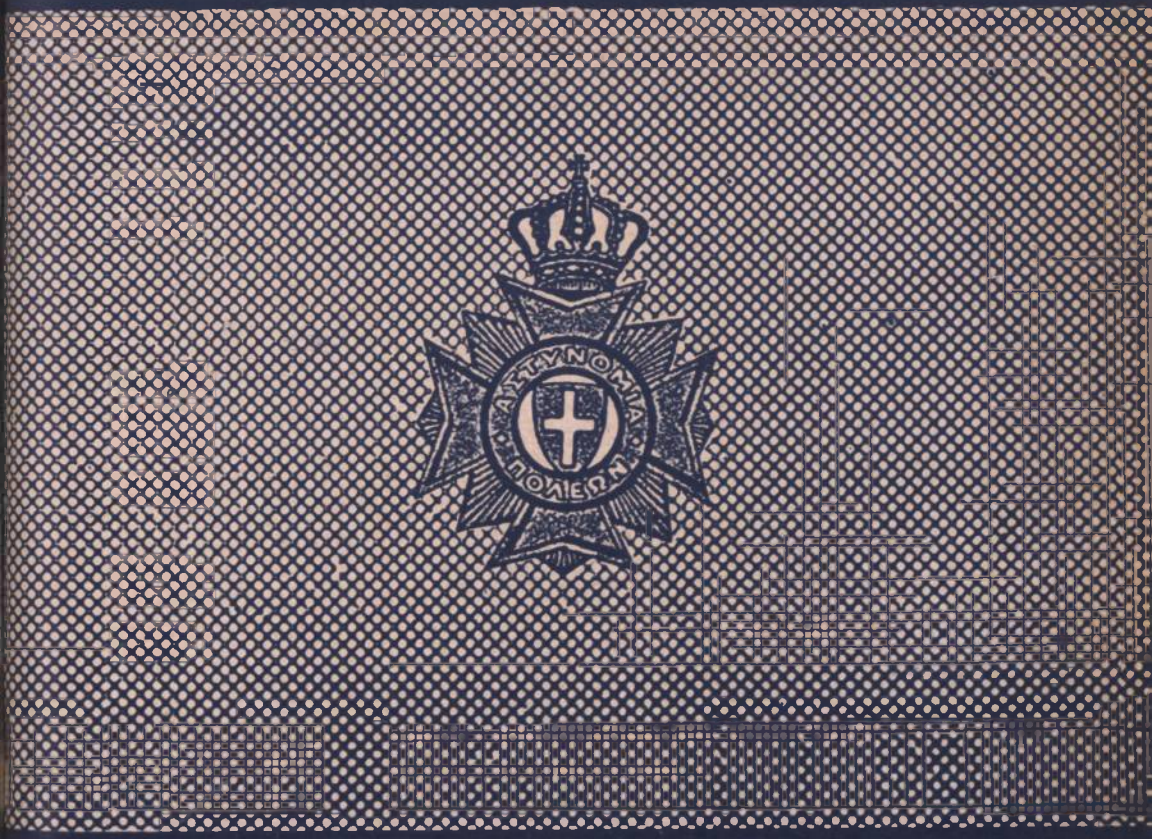
Έτος ΙΔ'

Τεύχος 324ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 100ῆς ΕΠΕΤΕΙΟΥ

Τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ 'Αρκαδιοῦ, ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. 'Ιωάννου Ράϊκου 1009

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

'Η καταπολέμησις τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς 'Εγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ 'Αν. Σχολῇ Πολιτικῶν 'Επιστημῶν κ. 'Ιωάννου Παπαζαχαρίου 1013

Τὰ δικαιώματα τοῦ κατηγορουμένου στὶς ποινικὲς ὑποθέσεις στὴ χώρα τῶν Η.Π.Α., ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ κ. Λίβιγκτων Χώλλ (συνέχεια καὶ τέλος) 1016

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

'Η συμμορία μὲ τὰ 25 πιστόλια, ὑπὸ τοῦ κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 1019

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

Μίστερ Τσάρλυ, ὁ δάσκαλος κακοποιῶν, ὑπὸ τοῦ τ. 'Ανθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη (Συνέχεια) 1023

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

'Αποκαλύψεις τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας, ὑπὸ τοῦ κ. Πέλλου Κουτούκη..... 1026

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

« Σταυροφορία γιὰ τὸ παιδί », ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Σπ. Πηλοῦ (συνέχεια) 1028

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

'Η αἰσχροκέρδεια καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς ὀδυνηραὶ ἐπιπτώσεις εἰς τὴν 'Εθνικὴν Οἰκονομίαν, ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Χαραλ. Σταμάτη..... 1035

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

'Αστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α..... 1040

ΝΕΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Μεταστέγαση καὶ ἐγκατάσταση 'Αστυνομικῶν 'Υπηρεσιῶν σὲ νέα οἰκήματα, ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. 'Ιωάννου Ράϊκου..... 1043

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

'Απολογισμὸς Κλάδου 'Υγείας μηνὸς 'Οκτωβρίου 1047

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

'Ιστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν 'Αθηνῶν, ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. 'Ιωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 1048

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Ἂν ἤξερε μιὰ ἄλλη γλῶσσα..., ὑπὸ τοῦ 'Υπαστυνόμου Α' κ. Χ. Σ..... 1051

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 1055

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ..... Γ' ἐξωφύλλου

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

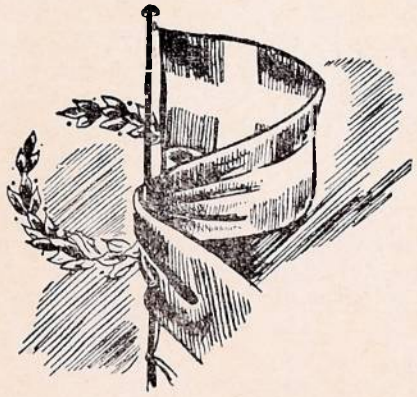
Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα 'Αδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — 'Αθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΔ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 324

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ 100ΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ

ΤΟ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

ΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ κι ἂν περάσουν ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες θάμαστε πάντα οἱ ἴδιοι. Στοὺς τάφους τῶν προγόνων μας θὰ στήνωμε καινούργια τρόπαια, προσδοκώντας πάντοτε τὴ Νίκη. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοίρα μας τρεῖς χιλιάδες τώρα χρόνια. Εἴμαστε ἕνας Λαὸς ποὺ δὲν μᾶς φτάνει ὁ χρόνος νὰ γράφωμε καὶ νὰ γιορτάζωμε τὴν ἱστορία μας, γιατὶ πολὺ γρήγορα ἀνοίγονται καινούργιες σελίδες στὸ κεφάλαιο τῆς δόξας ποὺ ἡ μοίρα μας ἔχει ἐγγράψει στὸ λογαριασμό μας. Καθὼς τὰ χρόνια περνοῦνε κι ὅλα στὴ ζωὴ ἀλλάζουν, ἡ ἱστορική μας παράδοση συνεχίζεται ἀδιάκοπα. Πάνω π' ἀρχίζομε νὰ γράψωμε μιὰ σελίδα ἀπὸ τὴν ἱστορία μιᾶς τελευταίας μας νίκης, ἀναγκαζόμαστε νὰ ἀφήσωμε τὴν πέννα, νὰ δράξωμε ξανὰ τὸ ντουφέκι καὶ νὰ ἀρχίσωμε τὸ πλέξιμο μιᾶς καινούριας.

Στὴν παγκόσμια ἱστορία συναντᾶμε νίκες ποὺ δὲν ἔχουν κανένα ἠθικὸ περιεχόμενο. Σὰν τέτοιες μποροῦμε νὰ λογαριάσωμε τὶς νίκες τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας παλιότερα καὶ τῶν φασιστικῶν στρατευμάτων στὸν τελευταῖο πόλεμο. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἦττες μὲ σημασία πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὶς χωρὶς ἠθικὸ ἔρεισμα νίκες, γιατὶ ξεκινᾶνε ἀπὸ μιὰ ἀνώτερη ἠθικὴ ἀναγκαιότητα. Ἡ ἠθικὴ χειρονομία βαραίνει περισσότερο καὶ χαρίζει τὸ μεγαλεῖο στὶς ἱστορικὲς πράξεις. Αὐτὸ καὶ μόνον τὸ στοιχεῖο ἔκανε τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδιοῦ παγκόσμιο σύμβολο ἠθικῆς ἀντιστάσεως κατὰ τῆς ὑλικῆς βίας.

* * *

ΟΛΟΚΛΗΡΗ ἡ Ἑλλάδα γιόρτασε αὐτὲς τὶς μέρες μιὰ τρανὴ ἱστορικὴ ἐπέτειο. Δοξολογίες, τελετὲς καὶ ὁμιλίες ζωντάνεψαν στὶς θύμησές μας τὸ μεγάλο ξεσηκωμὸ τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ τὸ 1866 ποὺ ζήτησε νὰ σπάση τὶς βαριὲς ἁλυσσίδες τῆς σκλαβιᾶς. Καὶ ἀγωνίσθηκε καὶ ἔχυσε ἄφθονο τὸ ἄλικο αἷμα του καὶ στὸ τέλος δημιούργησε τὸ ἀσύγκριτο, τὸ μεγαλειῶδες σὲ ἡρωισμὸ κι αὐτοθυσία ὁλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδιοῦ.

Νοέμβριος 1866 — Νοέμβριος 1966.

Χρόνια ἑκατὸ πέρασαν ἀπὸ τότε. Στὸ διάστημα ποὺ μεσολάβησε γίνηκαν τόσα καὶ τόσα στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη εἰδικώτερα. Μπορεῖ ἡ πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης νὰ μὴ λογάριασε καθόλου τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδιοῦ, ποὺ συγκλόνισε τὴν ψυχὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅμως τὸ δράμα ἐκεῖνο ἔμεινε γιὰ πάντα στὴ μνήμη τῶν Ἑλλήνων. Μπορεῖ ἡ Κρητικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1866 νὰ τέλειωσε χωρὶς νὰ ἱκανοποιηθῆ κανένα ἀπὸ τὰ αἰτήματα γιὰ λευτεριὰ τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ, γιατὶ πνίγηκε μέσα στὰ ρεύματα τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων συμφερόντων τῶν μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ οἱ λαοὶ ὅταν πολεμοῦν ἢ ἐπαναστατοῦν δὲν κάνουν πολιτική, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ Ἀρκαδιοῦ μὲ τὴν αὐτοθυσία τους σφράγισαν μὲ αἷμα τὸ βιβλίο τῶν ἡρωισμῶν ποὺ εἶχε ἀνοίξει μὲ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως ἑκατὸ χρόνων ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐκείνη χειρονομία τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ, ἂς ρίξωμε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὴν ἐξέλιξη καὶ τὴν δημιουργία τοῦ ὁλοκαυτώματος τοῦ Ἀρκαδιοῦ. Κάθε παρόμοια ἀναδρομὴ στὸ παρελθὸν θεριεύει μέσα μας τὴν ἀγάπη μας γιὰ τὴν λευτεριὰ καὶ κάνει νὰ φουσκώνουν τὰ στήθη μας ἀπὸ περηφάνεια. Ἀποδεικνύει σὲ φίλους καὶ ἐχθροὺς τὸ ἱστορικὸ πεπρωμένο τῆς φυλῆς μας ποὺ αἰῶνες αἰώνων τώρα μάχεται θαρρετὰ τὸν κάθε βέβηλο ἐπιδρομέα.

Μνημόσυνο εὐλαβικὸ τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεως στοὺς ἡρωικοὺς ὑπερασπιστὲς τοῦ Ἀρκαδιοῦ ἂς νομισθοῦν οἱ γραμμὲς αὐτές. Φόρος τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ μὲ τὸ παράδειγμά τους μᾶς ἄνοιξαν διάπλατα τὸ δρόμο τῆς ἱστορικῆς μας πορείας. Λίγα λουλούδια σὲ γνωστοὺς κι ἄγνωστους τάφους. Τίποτε περισσότερο καὶ τίποτε λιγότερο.

***

ΔΙΑΚΟΣΙΕΣ ΟΓΔΟΝΤΑ, περίπου, χιλιάδες ψυχὲς κατοικοῦσαν στὴν Κρήτη, τὶς παραμονὲς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866. Ἀπ' αὐτὲς 217 χιλ. ἦσαν χριστιανικές, 62 χιλ. τούρκικες καὶ 1000 Ἑβραϊκές. Τὸ Ἀρκάδι, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχαιότερες καὶ πλουσιότερες μονὲς τῆς Κρήτης, ἀπέχει ἀπὸ τὴ Ρέθυμνο λίγα χιλιόμετρα. Σύμφωνα μὲ κάποια παράδοση κτίσθηκε τὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου, γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάσθηκε ἔτσι. Ἄλλοι ἰσχυρίζουνται ὅτι κτίσθηκε τὴν ἐποχὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου. Ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821 βρῆκε τὴν μονὴ τοῦ Ἀρκαδιοῦ σὲ ἱκανὴ ἀκμή, λίγο δὲ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1866 εἶχε 300 μοναχοὺς καὶ διατηροῦσε νοσοκομεῖο καὶ ἐργαστήριο.

Πολλὲς φορὲς ἡ μονὴ χρησίμευσεν ὡς κέντρο καὶ τόπος συσκέψεων καὶ ἐπαναστατικῶν ἀποφάσεων τῶν Κρητῶν, καθὼς καὶ σὰν καταφύγιο τῶν γυναικοπαίδων. Ἐκεῖ εἶχαν καταφύγει καὶ τὰ μέλη τῆς ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς (Ι. Ζυμβρακάκης, Π. Κορωναῖος καὶ Κ. Κόρακας). Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1866 ὁ πασὰς τοῦ Ρεθύμνου Ἰσμαὴλ παρήγγειλε στὸν ἡγούμενο τῆς μονῆς νὰ διώξη τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἐπαναστατικῆς ἐπιτροπῆς, γιατὶ διαφορετικὰ θὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον της. Στὸ ἡγουμενοσυμβούλιο ποὺ ἔλαβε χώραν, δύο σύμβουλοι ὑπέδειξαν νὰ φύγουν τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, γιὰ νὰ προληφθῆ ἔτσι ἡ ἀπειλουμένη καταστροφὴ τῆς μονῆς. Ὁ ἡγούμενος ὅμως Γαβριὴλ δήλωσε θυμωμένα ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν θὰ φύγη καὶ ὅτι, στὴν ἀνάγκη, τὸ μοναστήρι μαζὶ μὲ τοὺς καλογήρους του θὰ γίνουν ὁλοκαύτωμα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.

Μπορεῖ νὰ μὴ πραγματοποιήθηκε ἡ ἀπειλὴ τοῦ Ἰσμαὴλ πασᾶ, πλὴν ὅμως ὁ ἀντικαταστάτης του, παλιὸς γνώριμος τῶν Κρητῶν, Μουσταφᾶ πασὰς ὁ Γκιριτλὴς ποὺ διορίσθηκε ἀρχιστράτηγος τῶν τουρκικῶν δυνάμεων τῆς Κρήτης, ἀποφάσισε, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου 1866, νὰ συντρίψη τὴν ἐπαναστατικὴ φωλιὰ τῆς μονῆς τοῦ Ἀρκαδιοῦ. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ συγκέντρωσε τὰ στρατεύματα του στὴν Ἐπισκοπὴ Ρεθύμνης καὶ τὴν 7 Νοεμβρίου ἀπέστειλε κατὰ τῆς Μονῆς τὸν γυναικάδελφό του Σουλεϊμὰν βέη μὲ σημαντικὸ τακτικὸ στρατὸ καὶ Τουρκοκρῆτες ἄτακτους καὶ

Ἀλβανούς. Ταυτόχρονα, γιὰ νὰ διασπάση τὴν προσοχὴ τῶν ἐπαναστατῶν, αὐτοὺς μὲν ἀπειλοῦσε νὰ εἰσβάλη στὴν ἐπαρχία Ἁγίου Βασιλείου, ὁ δὲ Ρεσὶτ πασὰς τοῦ Ἡρακλείου στὴν ἐπαρχία Μυλοποτάμου.

Ἀπὸ κρητικῆς πλευρᾶς ὁ ταγματάρχης Πᾶνος Κορωναῖος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῶν ἐπαρχιῶν Ρεθύμνης, ὁλέποντας ὅτι ἡ ἄμυνα τῆς Μονῆς θὰ ἦταν καὶ ἄσκοπη καὶ καταστρεπτική, ὑπέδειξε τὴν ἐκκένωσή της, πλὴν δὲν εἰσακούσθηκε. Τελικὰ ὑπέδειξε νὰ κατεδαφίσουν τοὺς σταύλους καὶ τὸν ἀνεμόμυλο ποὺ βρίσκονταν 100—150 μ. ἀπὸ τὴ Μονὴ καὶ νὰ διώξουν τὰ γυναικόπαιδα. Τίποτε ὅμως ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγινε. Καὶ ὅσο γιὰ τὸ πρῶτο, γιατὶ τὸ πράγμα δὲν ἦταν εὔκολο οὔτε ὑπῆρχε καιρός. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, γιατὶ οἱ Κρητογυναῖκες δὲν ἤθελαν ν' ἀφήσουν τοὺς ἄνδρες των, λέγοντας: «Ὅ,τι θὰ γίνουν οἱ ἄνδρες θὰ γίνωμε κι ἐμεῖς».

Ὁ Κορωναῖος ἀφοῦ διόρισε φρούραρχο τῆς Μονῆς τὸν ἀνθυπολοχαγὸ Γ. Δημακόπουλον, συγκέντρωσε ὅσο στρατὸ μποροῦσε, γιὰ νὰ ἐνοχλῆ τοὺς Τούρκους ὅταν θὰ κτυποῦσαν τὸ Ἀρκάδι καὶ πῆγε στὸ Ἀμάριο καὶ Ἅγιο Βασίλειο. Στὸ μοναστήρι ἔμειναν γύρω στὰ 940 ἄτομα. Ἀπ' αὐτοὺς μόνον οἱ 280 ἦσαν ὁπλισμένοι καὶ ἱκανοὶ νὰ πολεμήσουν. Οἱ ἄλλοι ἦσαν ἀσθενεῖς καὶ γυναικόπαιδα. Ἀπὸ τὴν Ἐπαναστατικὴ Ἐπιτροπὴ βρέθηκαν ἐκεῖ ὁ Σκορδαλός, ὁ Σκουλᾶς, ὁ Χαιρέτης κ. λ. καὶ μερικοὶ Κρῆτες ὁπλαρχηγοί, ὅπως ὁ Παπακρανιώτης, ὁ Κοῦβος, ὁ Παπαδάκης, ὁ Δασκαλάκης καὶ ὁ Βενιακάκης.

Ὁ Σουλεϊμὰν γρήγορα κατέλαβε θέσεις γύρω στὸ μοναστήρι καὶ προσκάλεσε τοὺς ἀμυνομένους νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα. Ἐκεῖνοι ὅμως, ἀντάξιοι ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα, ἀπήντησαν: «Ἂν θέλῃς πασὰ τ' ἅρματά μας, ἔλα νὰ τὰ πάρῃς». Ἡ λαϊκὴ μούσα ἀπευθύνει στὸ πασὰ καὶ τὸν ἑξῆς στίχο:

Δὲν χάνονται οἱ Κρητικοί, ὅσους κι ἀνὲ σκοτώσῃς.
Κι ἀνὲ σκοτώσῃς ἑκατό, μὲ χίλιους θὰ πληρώσῃς.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν περήφανη αὐτὴ ἀπάντηση τῶν Κρητῶν, διατάχθηκε γενικὴ τουρκικὴ ἐπίθεση. Ὁ ἡγούμενος Γαβριήλ, σηκώνοντας τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ φώναξε στοὺς συντρόφους του. «Παιδιά μου, ἀδελφοί μου, γλυκύτερος καὶ δικαιότερος θάνατος δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸ νὰ ἀποθάνῃ κανεὶς ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος. Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιόν μας θάνατος δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μετάβασις εἰς τοὺς οὐρανούς». Τὸ ἴδιο καὶ ὁ γενναῖος φρούραρχος φώναξε: «Θὰ πολεμήσωμεν ὡς ἄνδρες γιὰ τὴν πίστι καὶ τὴν πατρίδα, ἐδῶ ὅπου μᾶς ἐπολιόρκησαν οἱ Τοῦρκοι. Εἰς τὰς θέσεις σας, πολεμισταί. Εἰς τὰς θέσεις σα, παιδιά!».

Νὰ πῶς ἡ λαϊκὴ μούσα διηγεῖται τὴν συγκέντρωση τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ γύρω ἀπὸ τὴν Μονή:

Τὴν Τρίτη τό 'ξημέρωμα, τσ' ὀχτὼ τοῦ Νοεμβρίου
ἐπρεμαζώχτηκ' ἡ Τουρκιά, 'σ τ' Ἀρκάδι γύρου - γύρου
Καὶ ἡ Τουρκιὰ ἦτο πολλή, ὡς εἴκοσι χιλιάδες,
κι' ἀπὸ μακρυὰ 'φωνάζανε: «Προδώσετε, ραγιάδες!».
Κι' οἱ Χριστιανοὶ τῶν εἴπανε: «Καλῶς ἤρθετε, ἀγάδες,
σήμερο θ' ἀνταλλάξωμε ἀντρίστικα τσοὶ μπάλλες!».

Κι ἡ μάχη ἄρχισε τρανή. Μαῦροι κι ἀγνώριστοι ἀπὸ τὸ καπνὸ οἱ πολιορκημένοι πυροβολοῦσαν ἀδιάκοπα, χωρὶς καμιὰ προφύλαξη. Οἱ γυναῖκες ἀτάραχες ὄχι μόνον ἐξακολουθοῦσαν νὰ βοηθᾶνε τοὺς πολεμιστές, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐνεθάρρυναν. Οἱ Τοῦρκοι πλησιάζουν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὸ μοναστήρι. Ἀπὸ τοὺς κανονιοβολισμοὺς γκρεμίστηκε ἡ πύλη. Ρήγματα ἀνοίχθηκαν ἀπὸ παντοῦ. Ἡ πύλη ξαναστεριώνεται καὶ οἱ πολιορκημένοι συνέρχονται στὴ τελευταία τους σύσκεψη καὶ παίρνουν τὴν ἀπόφαση νὰ ἀγωνισθοῦν ὡς τὴν στερνή τους πνοή. Βοήθεια δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ λάβουν ἀπὸ πουθενά. Ἀνοίγουν τὸ βράδυ ὑπόνομο μέσα στὴν ὁποία τοποθετοῦν 12 βαρέλια μπαρούτι.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν τὰ στίφη τῶν Τούρκων, ἀναρίθμητα μπροστὰ στὴ δράκα τῶν ἀμυνομένων, ἔφθασαν στὰ πρόθυρα τῆς μονῆς καὶ ὥρμησαν στὴν ξαναγκρεμισμένη πύλη, ὁ Κωνσταντῖνος Γιαμπουδάκης, ὕστερα ἀπὸ σύνθημα τοῦ ἡγουμένου Γαβριήλ, κατέβηκε στὴν ὑπόνομο καὶ ἔβαλε φωτιὰ στὸ μπαρούτι, πέφτοντας πρῶτος αὐτὸς νεκρός. Μαζί του ὁρῆκαν τὸν θάνατο ὅσοι βρίσκονταν μέσα στὸ μοναστήρι. Στὸ διάστημα τῆς πολιορκίας καὶ τῆς ἀνατινάξεως σκοτώθηκαν γύρω στοὺς 840. Ἑκατὸν δέκα τέσσερεις πιάστηκαν αἰχμάλωτοι, ἐκ τῶν ὁποίων 10 καλόγηροι. Σὲ 1500 νεκροὺς καὶ ἄλλους τόσους ταυματίες ἀναβιβάζουν τὶς ἀπώλειες τοῦ ἐχθροῦ.

***

Το ΑΡΚΑΔΙ λύγισε ζωσμένο στὶς φλόγες. Ἐρειπωμένο, ἔγινε τύμβος ἡρώων, ὅμοιος μὲ τὸν τύμβο ποὺ σκεπάζει τὰ ἅγια κόκκαλα τῶν Μαραθωνομάχων. Μὲ τέτοιες θυσίες κερδίζει κανεὶς τὴ νίκη ἢ τὴν ἠθικὴ δικαίωση τῆς προσπαθείας του. Μὲ ὑπολογισμοὺς δὲν γίνονται ἀγῶνες αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Αὐτὸ ἔκαμαν καὶ οἱ Κρητικοί, λαὸς περήφανος καὶ πολεμικός, στὴν ἐπανάσταση τοῦ 1866, ποὺ εἶχε τραγικό, ἀλλὰ καὶ μεγαλειώδη ἐπίλογο, τὸ ὁ λ ο κ α ύ τ ω μ α τ ο ῦ Ἀ ρ κ α δ ι ο ῦ.

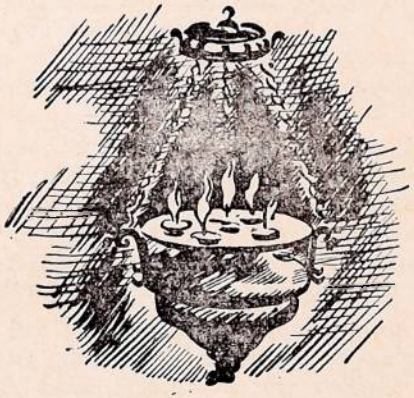
Τὸ 1930, ὁ Ἐπίσκοπος Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου Τιμόθεος Βενέρης ἐντείχισε στὴν πυριταδαποθήκη τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

Αὐτὴ ἡ φλόγα π' ἄναψε μέσα ἐδῶ 'ς τὴν κρύπτη
κι' ἀπ' ἄκρου 'ς ἄκρο φώτισε τὴ δοξασμένη Κρήτη,
ἤτονε φλόγα τοῦ Θεοῦ, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν
Κρῆτες ὡλοκαυτώθηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν.

Καὶ κλείνομε τὸ σύντομο ἐπετειακό μας σημείωμα μὲ τοὺς στίχους τοῦ ποιητῆ:

«Ψυχὲς ἀθάνατες ποὺ γύρω μας ἐδῶ πλανᾶσθε
εὐλογημένες τρεῖς φορές, εὐλογημένες νᾶσθε».

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας
ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπι-
στημῶν κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

Α'. Τά μέτρα ἔναντι τῶν ἀνηλίκων καθ' ὅλου.

1. Πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν τὰ διάφορα Ἐγκληματολογικὰ (Ποινικὰ) Δίκαια Ἀνηλίκων ποιοῦνται χρῆσιν παντοίων μέτρων. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀνακύπτει ἐν προκειμένῳ θεμελιῶδες ζήτημα, οὗτινος ἡ σημασία καταφανὴς καὶ αἰσθητὴ τυγχάνει, τὸ ἀκόλουθον: τίνες εἶναι οἱ ὑπὸ τῶν δικαίων τούτων θηρευόμενοι σκοποί, ἄλλαις λέξεσι, ποῖος ὁ δικαιολογητικὸς τῶν τοιούτων μέτρων λόγος;

Περὶ τὸ τοιοῦτο βασικὸν ζήτημα συνάπτεται ἐν τῷ Ἐγκληματολογικῷ (Ποινικῷ ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν τῆς λέξεως ἔννοιαν) Δικαίῳ καθ' ὅλου ἀγὼν σφοδρός, οὗτινος ἡ ὀξύτης ἠμβλύνθη μόνον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ἀναφερόμενος εἰς τὰ διάφορα μέτρα ἐν γένει ἔναντι τῶν πάσης κατηγορίας προσώπων καὶ ἐπομένως ἀδιαφόρως τῆς ἡλικίας αὐτῶν. Αἱ ἐξενεχθεῖσαι διδασκαλίαι ἄγονται ἀπὸ δύο κατευθυντηρίων σκέψεων, τὸ μὲν τῆς ἀνταποδόσεως τῶν πεπραγμένων, τ.ἔ. κακῶν κατὰ τῶν δραστῶν ἐγκλημάτων, τὸ δὲ τῆς προστασίας τῆς κοινωνίας ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματος, τ. ἔ. τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος.

Εἰδικῶς, συμφώνως τῇ πρώτῃ τῶν θεωριῶν τούτων, τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ταὐτοπάθειαν, εἰς τὴν ἀντιτιμωρίαν, ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν δεινῶν κατὰ δεινῶν, κακῶν κατὰ κακῶν. Οἱ ἐγκληματήσαντες δὲν εἶναι εἰ μὴ δράσται κακῶν· ὀφείλουσιν ἐπομένως νὰ ὑποστῶσι καὶ οὗτοι ἀνάλογα τοιαῦτα, ὁριζόμενα ὑπὸ τῶν κανόνων τοῦ δικαίου. Κατὰ συνέπειαν τὰ ἐναντίον αὐτῶν ἐπιβαλλόμενα μέτρα δέον, καὶ ταῦτα, νὰ ὦσι κακά, ἐπισυρόμενα ἀντὶ τῶν κακῶν, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὴν ὑπόστασιν τῶν ἐγκλημάτων. Τοιαῦτα ὅμως μέτρα, ὧν ἡ ὑπόστασις συνίσταται εἰς ἐπιβαλλόμενα κακὰ ἕνεκα τῆς τελέσεως κακῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἀνταποδόσεως αὐτῶν εἶναι μόνον αἱ ποιναί. Διότι τῷ ὄντι τὰ λοιπὰ πλὴν τῶν ποινῶν μέτρα, οἷον κυρίως τὰ ἀσφαλιστικὰ τοιαῦτα, ἔτι καὶ ὅταν περιέχωσι κακά, ὡς τοιαῦτα δὲ αἰσθάνονται ταῦτα καὶ οἱ καθ' ὧν ταῦτα ἐπιβάλλονται, ἐν τοσούτῳ ὅμως στεροῦνται ἀνταποδοτικοῦ χαρακτῆρος, τοῦ προσγιγνομένου διὰ τούτων κακοῦ ὄντος ὅλως συμπτωματικοῦ. Τούτων οὕτως ἐχόντων οἴκοθεν νοεῖται, ὅτι τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον ἐξαντλεῖται ἐν τῷ Ποινικῷ Δικαίῳ, διότι τοῦτο δύναται νὰ ποιήσηται χρῆσιν μόνον ποινῶν χάριν τῆς ἀνταποδόσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἑτέρων μέτρων, οὐδεμίαν δυναμένων νὰ εὕρωσιν ἐν τούτῳ θέσιν. Ἀλλ' ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις ἡ τυχὸν διὰ τῶν ἀπειλουμένων ποινῶν, ἤτοι διὰ τῆς ἀνταποδόσεως, ἐπιτυγχανομένη καταπολέμησις τῆς ἐγκληματικότητος δὲν ἀποτελεῖ σκοπὸν τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου, οὖσα τυχαία, δυναμένη νὰ ἀπαρτίζῃ σκοπὸν ἑτέρου πλέον κλάδου δικαίου, καὶ εἰδικῶς, προφανῶς, τοῦ Διοικητικοῦ τοιούτου, ποιουμένου χρῆσιν γενικῶς «διοικητικῶν μέτρων κατὰ τοῦ ἐγκλήματος», «διοικητικῶν ἐγκληματολογικῶν μέτρων», καὶ δὴ τόσον προληπτικῶν, ὅσον καὶ κατασταλτικῶν τοιούτων.

Κατὰ τὴν δευτέραν θεωρίαν τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον ἔχει ὡς μοναδικὸν σκοπόν, τὴν καταπολέμησιν τῶν ἐγκλημάτων. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ διὰ ποινῶν κατὰ τῶν ἐγκληματησάντων ἀνταπόδοσις τῶν παρ' αὐτῶν προξενηθέντων κακῶν δὲν δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸ δίκαιον τοῦτο, εἰ μὴ μόνον ὡς μέσον πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καταπολεμήσεως τοῦ ἐγκλήματος, εὐθὺς δ' ὡς θεωρηθῇ, ὅτι αἱ ποιναὶ δὲν ἐξυπηρετοῦσι τὸν τοιοῦτον σκοπὸν τῆς καταπολεμήσεως, ὅπερ σημειωτέον ἰσχυρίσθη καὶ ἐτόνισεν ἡ Ἰταλικὴ θετικὴ σχολή, δὲν ἔχουσι πλέον αὗται παντάπασι θέσιν

ἐν τῷ τοιούτῳ Δικαίῳ. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον δὲν ἐξαντλεῖται ἐν τῷ Ποινικῷ Δικαίῳ ὅπερ, ἀποτελοῦν ἁπλοῦν μέρος τοῦ πρώτου, δύναται ἐνδεχομένως νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τῆς σφαίρας αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἤθελε κριθῇ ὡς ἀπρόσφορον διὰ τοὺς σκοπούς του. Οὕτω τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον δύναται νὰ μετέρχηται ποικίλα ὅσα μέτρα χάριν τῆς κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος πάλης, ἤτοι οὐ μόνον ποινικά, ἀλλὰ καὶ ἕτερα τοιαῦτα, συνεπῶς κατὰ πρῶτον λόγον τὰ καλούμενα ἀσφαλιστικὰ μέτρα. Συμπεραίνομεν ἔτι περαιτέρω, ἐν λογικῇ συνεπείᾳ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος, ὅτι τὸ δίκαιον τοῦτο δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ οὐ μόνον κατασταλτικὰ κατὰ τοῦ ἐγκλήματος μέτρα, ἤτοι τοιαῦτα ἐπιβαλλόμενα ἕνεκα προηγουμένης τελέσεως ἐγκλήματος, ἀλλὰ καὶ προληπτικὰ μέτρα, ἐπιτασσόμενα πρὸ πάσης, οἱασδήποτε τελέσεως ἀδικήματος, ἐπομένως ἰδίως ἐπὶ ὑπάρξεως ἐπικινδύνου καταστάσεως. Διότι, τῇ ἀληθείᾳ, νομίζομεν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν διδασκαλίαν, ἡ ὁποία περιορίζεται εἰς τὰ κατασταλτικὰ μέτρα, ὅτι δὲν ὑφίσταται ἱκανὸς λόγος, δι' ὃν ἐπιβάλλεται ἡ ἀπὸ τοῦ κύκλου τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου ἀποβολὴ τῶν προληπτικῶν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος μέτρων, χαρακτηριζομένων τούτων ὡς ἀστυνομικῶν καὶ ὑπαγομένων εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου, δεδομένου ὅτι τόσον τὰ κατασταλτικὰ κατὰ τοῦ ἐγκλήματος μέτρα, ὅσον καὶ τὰ προληπτικὰ τοιαῦτα, οὐσιαστικῶς εἰς οὐδὲν ἕτερον ἀποσκοποῦσιν ἢ εἰς τὴν πρόληψιν καὶ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος.

Τέλος ὑφίσταται ἐνδιάμεσος διδασκαλία, δοξάζουσα, ὅτι τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον εἶναι ἀνάγκη νὰ ἑδράζηται ἐξ ἴσου ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν κατευθύνσεων, ἤτοι τόσον ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀνταποδόσεως, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τῆς καταπολεμήσεως τοῦ ἐγκλήματος. Ἐντεῦθεν προκύπτει, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς θεωρίας ταύτης εἶναι ἀνάγκη, ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅπως ἐπιτάσσωνται ποινικὰ μέτρα κατὰ παντὸς ἐγκληματοῦντος ὑπὲρ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ σκοποῦ τῆς ἀνταποδόσεως, καὶ ἐὰν ἔτι αἱ ποιναὶ θεωρηθῶσιν, ὅτι ἀντενδείκνυνται τυχὸν ὡς μέσα καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος, τὸ δέ, ὅπως ἐπιβάλλωνται ἐνδεχομένως ἐπιπροσθέτως χάριν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀμύνης κατὰ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἕτερα μὴ ποινικὰ μέτρα, οἷον τὰ ἀσφαλιστικὰ τοιαῦτα, διὰ τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν αἱ ἤδη ἐπιβληθεῖσαι ποιναὶ δὲν ἐξαρκοῦσι μόναι πρὸς τῇ ἐπιτεύξει τῆς ἀνταποδόσεως καὶ διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς καταστολῆς τοῦ ἐγκλήματος. Τούτων οὕτως ἐχόντων προκύπτει, ὅτι τὸ Ποινικὸν Δίκαιον ἀποτελεῖ μέρος, πλὴν οὐσιῶδες καὶ ἀπαραίτητον τοῦ γενικωτέρου ὀργανικοῦ ὅλου τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου.

Αἱ ἐκτεθεῖσαι θεωρίαι, ἐφαρμοζόμεναι ἐπὶ τοῦ εἰδικωτέρου κλάδου τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ (Ποινικοῦ ὑπὸ τὴν εὐρυτέραν τῆς λέξεως ἔννοιαν) Δικαίου Ἀνηλίκων ἄγουσιν εἰς εὔδηλα πορίσματα.

Καὶ ἐν πρώτοις ἀναφορικῶς πρὸς τὴν πρώτην διδασκαλίαν: Αὕτη ὑποστηρίζει τὴν ἀνταπόδοσιν δεινῶν κατὰ δεινῶν καὶ συνεπῶς ἀναγνωρίζει ὡς ἀναγκαίαν τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν, ἀλλὰ μόνον ποινῶν, κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν. Νοητὸν ὅμως τυγχάνει, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀνταπόδοσις δύναται νὰ ἀσκηθῇ διττῶς, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ καθαρῶς ἀντικειμενικὸν πρῖσμα, ὡς ἀνταπόδοσις ἐν ἀποκλειστικῇ συναρτήσει πρὸς τὸ διὰ τοῦ ἐγκλήματος ἐπενεχθὲν κακὸν (ἀντικειμενικὴ ἀνταπόδοσις), ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὑπὸ ὑποκειμενικὸν τοιοῦτο, συνυπολογιζομένης ἐπίσης τῆς ἠθικῆς εὐθύνης, ἥτις βαρύνει τὸν ἐγκληματίαν διὰ τὴν πρᾶξιν του (ὑποκειμενικὴ ἀνταπόδοσις). Ἐντεῦθεν ἡ μὲν προτασσομένη ἄποψις ἐπάγεται μηδένισιν τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων, τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν τιμωρουμένων κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς καὶ τῶν ἐνηλίκων τοιούτων, βάσει μόνον τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ τῶν προξενηθέντων διὰ τῶν ἐγκλημάτων κακῶν, ἡ δὲ δευτέρα τοιαύτη συμβιβάζεται πρὸς τὴν διατήρησιν τοῦ τοιούτου δικαίου, πάντως ἐν στοιχειώδει μορφῇ, τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν ἐπισυρόντων ἠπιωτέρας ποινὰς ἢ καὶ ἀπαλλασσομένων παντελῶς πάσης τοιαύτης, λόγῳ τῆς ἐλάσσονος ἠθικῆς εὐθύνης ἢ τῆς τελείας ἐλλείψεως τοιαύτης ἀπ'

αὐτῶν διὰ τὰ παρ' αὐτῶν πεπραγμένα. Κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν ἀποβαίνει εὐνόητον, ὅτι τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων θὰ διαφέρῃ ἁπλῶς ποσοτικῶς ἀπὸ τοῦ τῶν Ἐνηλίκων τοιούτου.

Ἀφ' ἑτέρου ὡς πρὸς τὴν δευτέραν διδασκαλίαν: Αὕτη προτάσσει ὡς σκοπὸν τῶν διαφόρων μέτρων τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου τὴν ἐναντίον τῆς ἐγκληματικότητος ἄμυναν. Ἵνα ἀγάγῃ ὅμως εἰς αἴσιον πέρας τὸ τοιοῦτον ἔργον τὸ δίκαιον τοῦτο ἀναγκάζεται νὰ ἐπιζητήσῃ καὶ ἐπιδιώξῃ τὴν προσαρμογὴν τῶν μέτρων τούτων πρὸς τοὺς εἰδικοὺς ὑποκειμενικοὺς καὶ ἀντικειμενικοὺς ὅρους ἑκάστου ἀτόμου, ὅπερ ἐτέλεσεν ἐγκληματικήν τινα πρᾶξιν ἢ ὅπερ εὑρίσκεται ἁπλῶς ἐν ἐπικινδύνῳ καταστάσει, ἐφαρμόζον κατὰ τοσοῦτον τὴν καλουμένην «ἀρχὴν τῆς ἐξατομικεύσεως». Ἀλλ' εἶναι γνωστόν, ὅτι οἱ ἀνήλικοι ἀποτελοῦσι, συγκρινόμενοι πρὸς τοὺς ἐνηλίκους, οὐχὶ μικρογραφίας τούτων, ἀλλὰ ψυχοφυσικὰς ὑπάρξεις ἰδίου ρυθμοῦ, διαβιοῦντες συγχρόνως καὶ ὑπὸ εἰδικοὺς ἀντικειμενικούς, ἐξωτερικοὺς ὅρους περιβάλλοντος. Κατ' ἀκολουθίαν καθίσταται ἐπάναγκες, ὅπως τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον, ἵνα ἐπιτύχῃ τῶν σκοπῶν αὐτοῦ, καταβάλῃ καὶ προσπάθειαν διὰ τὴν προσαρμογὴν αὐτοῦ, πλὴν ἄλλων, καὶ πρὸς τὴν σπουδαιοτάτης σημασίας μεγάλην κατηγορίαν τῶν ἀνηλίκων ἀτόμων, ἐφαρμόζον μέτρα, προσιδιάζοντα πρὸς τοὺς εἰδικοὺς ὑποκειμενικοὺς καὶ ἀντικειμενικοὺς ὅρους αὐτῶν. Καὶ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις οὐχὶ μόνον δυνατή, ἀλλὰ καὶ ἀπαραίτητος καθίσταται ἡ θεμελίωσις ἰδίου κλάδου, ἀφορῶντος εἰς τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας, ἐν ἑνὶ λόγῳ τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων, διαφέροντος ποιοτικῶς πλέον ἀπὸ τοῦ τῶν Ἐνηλίκων τοιούτου.

Ἐν τέλει, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν τρίτην διδασκαλίαν: Αὕτη ὑποστηρίζει τὴν ἀνάγκην τῆς θεραπείας τόσον τῆς ἀνταποδόσεως, ὅσον καὶ τῆς καταπολεμήσεως. Κατὰ συνέπειαν αὕτη ἄγει ὁμοίως εἰς τὴν δημιουργίαν εἰδικοῦ κλάδου Ἐγκληματολογικοῦ Δικαίου Ἀνηλίκων. Τούτου ἀπαραίτητον μέρος ἔσεται, ὡς εἰκός, τὸ Ποινικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων, θεραπευομένου πλὴν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος τῶν ἀνηλίκων πάλης καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἀνταποδόσεως τῶν κακῶν, ἅτινα ἐτελέσθησαν παρ' ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν. Ὥστε ὑπὸ τοιούτους ὅρους θὰ εἶναι ἀνάγκη, ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅπως ἐπιβάλωνται πάντοτε ποιναὶ κατὰ παντὸς ἐγκληματοῦντος ἀνηλίκου ὑπὲρ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ σκοποῦ τῆς ἀνταποδόσεως, ἔστω καὶ ἂν ἀντενδείκνυνται τυχὸν αὗται ὡς ἀντιπαιδαγωγικαὶ ἢ ἕνεκα ἑτέρου τινὸς λόγου, ἐφαρμοζόμεναι κατ' ἀνηλίκων, ἀφ' ἑτέρου δ', ὅπως ἐπιβάλωνται κατὰ τῶν ἀνηλίκων ταυτοχρόνως καὶ ἕτερα μέτρα, ἰδίως ἑπομένως τὰ καλούμενα παιδαγωγικὰ μέτρα, ἐφ' ὅσον αἱ ἤδη κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαι ποιναὶ θεωρηθῶσιν ὅτι δὲν εἶναι ἀρκεταί, ἵνα ἐξυπηρετήσωσι, πλὴν τῆς ἀνταποδόσεως, καὶ τὸν σκοπὸν τῆς πάλης κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Εὐνόητον ἀποβαίνει ὅτι κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ Ἐγκληματολογικὸν Δίκαιον Ἀνηλίκων θὰ διαφέρῃ τόσον ποσοτικῶς, ὅσον καὶ ποιοτικῶς ἀπὸ τοῦ τῶν Ἐνηλίκων τοιούτου.

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΙΣ ΠΟΙΝΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ Η.Π.Α.*

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρτ κ. **ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ ΧΩΛΛ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Ἡ δημοσιότητα δὲν εἶναι ἀπόλυτη ἐγγύηση πὼς ἡ δίκη θἄναι δίκαιη, μὰ ἡ πεῖρα ἔχει διδάξει τὸ σκληρὸ μάθημα, πὼς οἱ δικαστές, οἱ ἔνορκοι, οἱ εἰσαγγελεῖς κι' οἱ μάρτυρες φέρονται καλύτερα δημοσία. Ἂν δὲν τὸ πράξουν, ἡ δημοσιότητα γύρω ἀπ' τὶς ἄστοχες ἐνέργειές τους καθιστᾶ δυνατὴ τὴν ἐπανόρθωσή τους. Ἡ παρουσία δημοσιογράφων κι' ἄλλων ἀκροατῶν στὴ δίκη ἀποτελεῖ οὐσιαστικὰ προστασία καὶ γιὰ τὸ κράτος. Ὅταν μιὰ δίκη γίνῃ μυστικά, εἶναι δύσκολο νὰ πείσῃ κανεὶς τὸ κοινὸ πὼς εἶναι ἀβάσιμη ἡ καταγγελία τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν φίλων του γιὰ ἄδικη τακτικὴ τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ εἰσαγγελέα. Στὴν περίπτωση αὐτὴ μοναδικοὶ ἄλλοι μάρτυρες θὰ εἶναι οἱ ἴδιοι κρατικοὶ ὑπάλληλοι ποὺ κατηγοροῦνται γιὰ ἄστοχη συμπεριφορά. Μὲ μιὰ τέτοια ἀβάσιμη κατηγορία ἀπὸ ἕνα ἄτομο ποὺ καταδικάστηκε σὲ δημόσια δίκη, δὲ μπορεῖ αὐτὴ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴ γενικὴ ἐπιδοκιμασία, ἀφοῦ εἶναι σὲ θέση νὰ τὴν διαψεύσουν οἱ ἀπροκατάληπτοι ἀκροατές, ποὺ παρακολούθησαν τὴ δίκη σὰν ἐκπρόσωποι τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἡ ἀμεροληψία τοῦ ἴδιου τοῦ δικαστηρίου ἐξασφαλίζεται ἀπὸ λεπτομερεῖς κανόνες, ποὺ διέπουν τὴν ἐπιλογὴ τῶν ἐνόρκων, καὶ τοὺς λόγους ἐξευρέσεως τοῦ δικαστοῦ. Οἱ λόγοι αὐτοὶ εἶναι οἱ ἴδιοι στὶς ἀστικὲς καὶ τὶς ποινικὲς ὑποθέσεις. Οἱ δικαστὲς κι' οἱ ἔνορκοι ἐξαιροῦνται ἂν ἔχουν ὁποιοδήποτε οὐσιῶδες συμφέρον γιὰ τὴν ἔκβαση τῆς δίκης, λόγω ἰδιωτικῶν δεσμῶν ἢ συναισθηματικῶν αἰτιῶν ἢ ἄλλων περιπτώσεων.

Στὴ δίκη, τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου τὸ ἔχει τὸ κράτος. Αὐτὸ σημαίνει, πὼς ἔπειτα ἀπὸ λεπτομερῆ ἐξέταση τῶν στοιχείων, οἱ δώδεκα ἔνορκοι πρέπει νὰ ἔχουν τόσο πεισθῆ ἀπ' τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ δημοσίου κατηγόρου, ὥστε νὰ μὴν ἔχουν καμμιὰ λογικὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ γιὰ νὰ στηρίξῃ τὶς ἀποδείξεις του, ὁ δημόσιος κατήγορος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καλέσῃ τὸν κατηγορούμενο νὰ καταθέσῃ, οὔτε κὰν (στὶς περισσότερες Πολιτεῖες) νὰ συναγάγῃ τὴν ἐνοχὴ ἑνὸς κατηγορουμένου ποὺ ἀποφεύγει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ προνόμιό του νὰ καταθέσῃ ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ. Ἂν ὁ κατηγορούμενος θελήσῃ, πάντως, νὰ καταθέσῃ, τοῦ συμπεριφέρονται ὅπως σὲ κάθε ἄλλο μάρτυρα. Μπορεῖ νὰ διωχθῆ γιὰ ψευδορκία ἂν πῆ ψέματα, ἂν καὶ οἱ τέτοιες δίκες εἶναι σπάνιες.

Τελικά, τὸ κυριώτερο καθῆκον τοῦ δημοσίου κατηγόρου «δὲν εἶναι νὰ καταδικάσῃ, μὰ νὰ φροντίσῃ, ὥστε ν' ἀποδοθῆ δικαιοσύνη». Δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐν γνώσει του ψεύτικες καταθέσεις, ἢ νὰ προσπαθήσῃ ν' ἀποκρύψῃ στοιχεῖα ἢ μαρτυρίες ποὺ εἶναι ἱκανὰ ν' ἀποδείξουν τὴν ἀθωότητα τοῦ κατηγορουμένου.

Κι' ἐδῶ ἐπίσης, οἱ ἀγγλοαμερικανικές μας παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα βρίσκονται στὸ δρόμο τῆς ἐξελίξεως. Θὰ δώσω ἕνα συγκεκριμένο παράδειγμα. Σὲ μιὰ κοινωνία ποὺ ἀπαιτεῖ δημόσιες δίκες κι' ἐπιτρέπει ἐλεύθερη συζήτηση τῶν δημοσίων ζητημάτων, εἶναι ἀναπόφευκτο τὰ βίαια ἐγκλήματα νὰ δημοσιεύωνται μὲ μεγάλους τίτλους στὶς ἐφημερίδες. Μὰ αὐτὰ τὰ δημοσιεύματα καθιστοῦν δύσκολη τὴν ἐξασφάλιση ἀντικειμενικῶν ἐνόρκων. Στὴν Ἀγγλία, τὸ πρόβλημα αὐτὸ λύνεται μὲ τὴν ἐπιβολὴ λογικῶν περιορισμῶν στὴν κάλυψη τῶν ἐγκλημάτων ἀπ' τὸν Τύπο. Ἐδῶ, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ὁ Τύπος ἔχει μεγαλύτερη ἐλευθερία, μὰ γίνεται προσεχτικώτερη ἐπιλογὴ τῶν ἐνόρκων, ὥστε νὰ ἐξαιροῦνται ὅσοι εἶναι πι-

* «Ὁμιλίες γιὰ τὸ Ἀμερικανικὸν Δίκαιο». Ἔκδοσις ΦΕΞΗ, 1965.

θανώτερο νὰ ἐπηρεασθοῦν ἀπὸ τὴν δημοσιότητα. Μπορεῖ ἐπίσης ν' ἀναβληθῆ ἡ δίκη ὥστε νὰ λησμονηθῆ ἡ δημόσια κατακραυγή, ἢ νὰ μεταφερθῆ σὲ ἄλλο μέρος τῆς Πολιτείας, ὅπου τὰ τοπικὰ συμφέροντα δὲν εἶναι τόσο ἔντονα. Μὰ αὐτὸ τὸ πρόβλημα δὲν ἔχει ὁλωσδιόλου λυθῆ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ὁ ἀμερικανικὸς νόμος ἀναγνωρίζει πὼς ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀποστερεῖται ἀπ' τ' ἀνθρώπινα δικαιώματά του, ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν καταδίκη του. Στὰ τελευταῖα ἑκατὸ χρόνια τὸ δικαίωμα τῆς δίκαιης τιμωρίας καὶ μεταχείρισης ἀναπτύχθηκε πρῶτα μὲ τὴ διαμόρφωση τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῆς παράδοσης, καὶ τελικὰ μὲ δικαστικὲς ἀποφάσεις. Ἡ σκληρὴ κι' ἀσυνήθιστη τιμωρία ἀπαγορεύεται σ' ὅλες τὶς Πολιτεῖες. Ἡ μεταχείριση ποὺ ἀποβλέπει στὴν ἀποκατάσταση μᾶλλον παρὰ στὴν ἁπλὴ τιμωρία, γίνεται διαρκῶς περισσότερο νοητὴ καὶ εἶναι ἀπ' τοὺς σπουδαιότερους σκοποὺς τοῦ ποινικοῦ νόμου. Ἔχει καταβληθῆ τεράστια προσπάθεια γιὰ τὴ βελτίωση τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν τῶν φυλακισμένων μας, ἂν καὶ στὸν τομέα αὐτὸν ἡ πρόοδος δὲν εἶναι τόσο γρήγορη, ὅσο θὰ τὸ εὐχόταν κανείς. Μὰ ὑπάρχουν ὑγιεῖς ἐνδείξεις πὼς, μὲ τὴν ἀνάπτυξη ἐπίσης μικτῶν μεθόδων προβλέψεως τῆς ἐγκληματικῆς συμπεριφορᾶς, θὰ γίνεται διαρκῶς μεγαλύτερη χρησιμοποίησή της στὸν καθορισμὸ τῶν ἀποφάσεων καὶ στὴν ἀπόλυση ἐπὶ ἐγγυήσει.

Μίλησα γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ δικαιώματα τοῦ κατηγορουμένου μὲ τὴ σειρὰ ποὺ δημιουργοῦνται καὶ καθορίζονται ἀπ' τὸ νόμο. Ἀλλὰ ἕνα δικαίωμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῆ ἔχει πολὺ μικρὴ ἀξία. Ἡ τελική, λοιπόν, καὶ σημαντικὴ ἐρώτηση εἶναι: ὑπάρχουν ἀποτελεσματικοὶ τρόποι νὰ διορθώνη κανεὶς τὰ λάθη στὴν ποινικὴ διαδικασία;

Ἡ κυριώτερή μας ἐγγύηση γιὰ τὴν ἐπανόρθωση αὐτῶν τῶν λαθῶν εἶναι ἡ δευτεροβάθμια διαδικασία. Σ' ὅλες τὶς μορφὲς δίκης ὑπάρχουν τρόποι προσφυγῆς γιὰ κάθε κατάχρηση σὲ δευτεροβάθμια πολυπρόσωπα δικαστήρια, ποὺ δὲν περιορίζονται στὸ νὰ διορθώνουν τὰ νομικὰ λάθη, μὰ καί, σὲ πολλὲς Πολιτεῖες, ἀνατρέπουν τὶς ἀποφάσεις ποὺ εἶναι παράλογες καὶ στὰ ζητήματα τῆς οὐσίας. Κάθε πρόσωπο ποὺ βρίσκεται ὑπὸ κράτηση μπορεῖ ν' ἀμφισβητήση τὴ νομιμότητα τῆς κρατήσεώς του μὲ τὸν ἱστορικὸ νόμο «χάμπεας κόρπους». Αὐτὸ εἶναι μιὰ διαταγὴ ποὺ ἐκδίδει ὁ δικαστής, ζητώντας ἀπ' τὶς ἀρχὲς ποὺ κρατοῦν τὸν κατηγορούμενο νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἐμφανισθῆ στὸ δικαστήριο καὶ ν' ἀμφισβητήση τοὺς λόγους τῆς κρατήσεώς του. Μὲ τὸ νόμο τοῦ «χάμπεας κόρπους» — ποὺ τὸν λένε μερικὲς φορὲς «νόμο τῆς ἐλευθερίας» — ἄτομα καταδικασμένα γιὰ ἐγκλήματα στὰ πολιτειακὰ δικαστήρια μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν ἐπανεξέταση τῶν ὑποθέσεών τους στὰ ὁμοσπονδιακὰ δικαστήρια, καὶ τελικά, στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης παραβιάστηκε τὸ συνταγματικό τους δικαίωμα τῆς ὀρθῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου.

Τὰ ἄτομα ποὺ κρατοῦνται, πρὶν καὶ μετὰ τὴν καταδίκη τους γιὰ κάποιο ἀδίκημα, δὲν μποροῦν νὰ στερηθοῦν τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς συνηγόρους καὶ φίλους των, καὶ νὰ ὑποβάλουν ἔγγραφα στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὴ θέση τους. Ἡ προσφυγὴ σὲ ἀνώτερο δικαστήριο δὲν πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴν ὕπαρξη οἰκονομικῶν πόρων ἐπαρκῶν γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς δίκης.

Πρὶν τελειώσω, θέλω νὰ συνοψίσω τοὺς διάφορους τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ κράτους — ὁ δημόσιος κατήγορος καὶ ἡ ἀστυνομία — μποροῦν νὰ ἐξαναγκασθοῦν ἀπ' τὸ νόμο νὰ σεβασθοῦν τὰ δικαιώματα τοῦ κατηγορουμένου. Κάθε δικαστὴς ποὺ προεδρεύει ἀμερικανικοῦ δικαστηρίου, ἔχει καθῆκον νὰ ἐμποδίση τὸ δημόσιο κατήγορο ἀπ' τὴν χρησιμοποίηση ἄδικης τακτικῆς, στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ὁδηγηθῆ μὲς στὴν ἔξαψη τῆς δίκης.. Ὁ δικαστὴς μπορεῖ ν' ἀπαλείψη τὶς ὁμολογίες κι ἄλλα στοιχεῖα ποὺ ἀπαντᾶ ἡ ἀστυνομία μὲ τὸν ἐξαναγκασμὸ καὶ κάθε εἴδους βίαιο τρόπο.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις ἡ ἀστυνομία μπορεῖ νἄχη παραβιάσει τὰ δικαιώματα τοῦ κατηγορουμένου μ᾽ ἄλλους τρόπους. Μπορεῖ νὰ τὸν ἔχει συλλάβει παράνομα, ἢ νὰ τὸν ἔχη κρατήσει πολὺν καιρὸ πρὶν τὸν ὁδηγήση σὲ δικαστὴ γιὰ τὴν προανάκριση. Τὰ ἐναντίον του στοιχεῖα μπορεῖ νὰ βρέθηκαν παράνομα, μὲ ἀνεπίτρεπτη ἔρευνα καὶ κατάσχεση τῆς ἰδιοκτησίας του καὶ τῶν ὑπαρχόντων του, ἢ μὲ παράνομη παρακολούθηση τῶν τηλεφωνημάτων του.

Σ᾽ ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ ἀστυνομία κι᾽ οἱ ἄλλες ἀρχὲς ποὺ εἶναι ὑπεύθυνες γι᾽ αὐτὴ τὴν παράνομη συμπεριφορά, μποροῦν νὰ ὑποχρεωθοῦν ἀπ᾽ τὸν κατηγορούμενο στὴν καταβολὴ ἀποζημιώσεως, καὶ συχνὰ νὰ διωχθοῦν ποινικά. Ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ μέσα δὲν ἐξασφάλισαν στὴν πράξη τὴν τήρηση τῶν δικαιωμάτων τοῦ κατηγορουμένου σὲ κάθε περίπτωση, δημιουργήθηκε τὸ θέμα τῆς συγκεκριμένης ἐφαρμογῆς της μὲ τὸν ἀποκλεισμὸ κάθε στοιχείου ποὺ ἀποδείχθηκε μὲ παράνομη ἐνέργεια τῶν ἀρχῶν. Στὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια, αὐτὲς οἱ ἀπόψεις ὁδήγησαν πολλὲς Πολιτεῖες νὰ καθορίσουν ὅτι ὁ δικαστὴς πρέπει ν᾽ ἀπορρίπτη κάθε στοιχεῖο ποὺ ἀποδείχθηκε ἔτσι παράνομα. Ἀκόμα κι᾽ ἂν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἔδωσαν ἐνδείξεις, χάρη στὶς ὁποῖες βρέθηκαν ἄλλα στοιχεῖα, αὐτὰ τὰ δεύτερα ἀποκλείονται ἐπίσης ὡς «καρπὸς δηλητηριασμένων δέντρων».

Τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πῆρε τὴν πρωτοβουλία σ᾽ αὐτὸ τὸν τομέα. Ὁ βασικός του κανόνας, ν᾽ ἀποκλείη κάθε παράνομα ἀποδεδειγμένο στοιχεῖο, πρωτοαναγγέλθηκε στὰ 1914, γιὰ τὰ ὁμοσπονδιακὰ δικαστήρια. Ἀπὸ τότε, ὁ κανόνας ἐπεκτάθηκε στὰ περισσότερα πολιτειακὰ δικαστήρια. Ἔτσι, στὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια, οἱ ὁμολογίες ποὺ γίνονται στὶς ὁμοσπονδιακὲς ἀρχὲς χωρὶς ἐξαναγκασμό, ἀλλὰ μετὰ τὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ὁ κατηγορούμενος θἄπρεπε νὰ ὁδηγηθῆ σ᾽ ἕνα δικαστὴ γιὰ προανάκριση, δὲν ἔγιναν δεκτὲς ἀπ᾽ τὰ ὁμοσπονδιακὰ δικαστήρια. Δημιουργεῖται ἐπίσης μιὰ νομολογία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ ὁμοσπονδιακοὶ δικαστὲς ἐμποδίζουν τὶς ὁμοσπονδιακὲς ἀρχὲς ποὺ ἀπέκλεισαν παράνομα στοιχεῖα ἀπ᾽ τὸ νὰ τὰ παραδίδουν στὰ πολιτειακὰ δικαστήρια.

Εἶναι, πάντως, ἀκόμα γεγονός, ὅτι στὰ περισσότερα πολιτειακὰ δικαστήρια δὲν ὑπάρχει γενικὸς κανόνας ποὺ ν᾽ ἀποκλείη τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀποδεικνύονται παράνομα. Μπορεῖ, παρ᾽ ὅλ᾽ αὐτά, νὰ λεχθῆ, ὅτι σ᾽ ὅλη τὴ χώρα ἐπικρατεῖ διαρκῶς περισσότερο ἡ συναίσθηση τῆς ἀνάγκης γιὰ καλύτερες ἐφαρμογὲς τῶν νόμων ποὺ ἀπαγορεύουν τὴν πιεστικὴ τακτικὴ τῆς ἀστυνομίας, καὶ γιὰ τὴν χρησιμοποίηση τῶν ριζικῶν μεθόδων, ποὺ μεταχειρίστηκαν γι᾽ αὐτὸ τὸ σκοπὸ στὴν Ἀγγλία καὶ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ἔτσι, κάτω ἀπ᾽ τὰ δικαιώματα τοῦ κατηγορουμένου σὲ μιὰ ποινικὴ δίκη ὑπάρχουν μερικὲς εὐρύτατες ἀρχές, ποὺ ὁδήγησαν στὴ διατύπωση πολλῶν λεπτομερῶν κανόνων. Οἱ κανόνες αὐτοί, ἀλλάζουν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γιὰ ν᾽ ἀντιμετωπίσουν τὶς καινούργιες συνθῆκες καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἐξέλιξη τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν ἠθίμων. Οἱ ἐν λόγω ἀρχές, ποὺ ἀναδείχθηκαν κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς περιόδου γρήγορων μεταβολῶν στοὺς κόλπους τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ἀπέδειξαν τὴν ἀξία τους σὲ πολλὲς περιόδους κρίσεως. Γιατὶ ἡ πατροπαράδοτη κληρονομία μας τῆς δίκαιης ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἔχει πολὺ ἐμποτισθῆ καὶ ἐπηρεασθῆ ἀπ᾽ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση τῶν ἑκατομμυρίων ἀτόμων, ζωντανῶν καὶ νεκρῶν, ποὺ δημιούργησαν τὴν ἀγγλοαμερικανικὴ κοινωνία. Οἱ κανόνες τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ποὺ θεωροῦν κάθε ἄνθρωπο ὑπεύθυνο μόνο γιὰ τὶς δικές του πράξεις, τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐργάζεται ἐλεύθερα,μὲ τὴν βεβαιότητα πὼς δὲν πρόκειται νὰ τιμωρηθῆ ἄδικα ἀπ᾽ τὴν Πολιτεία. Αὐτὸ εἶχε μεγάλη σημασία, γιατὶ μπόρεσαν ν᾽ ἀξιοποιήσουν τὴν ἐνεργητικότητά τους γιὰ παραγωγικοὺς καὶ δημιουργικοὺς σκοπούς.

Ἡ ἀνεξάρτητη δικαστικὴ ἐξουσία, ποὺ ἐνεργεῖ στὶς ἰδιωτικὲς περιπτώσεις

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 25 ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ γυιὸς Στεφανάκος, παλικαρόπουλο τότε, δὲν φανταζόταν ἴσως ὅτι ὁ ψευτοξάδελφος τῆς κλέφτρας ὑπηρέτριας μποροῦσε πραγματικὰ νὰ πυροβολήσῃ. Ἴσως καὶ νὰ νόμισε τὸ πιστόλι ψεύτικο, ἁγιοβασιλιάτικο, καὶ ὥρμησε νὰ πιάσῃ καὶ νὰ ἀφοπλίσῃ τὸ νεαρὸ ποὺ ἀπειλοῦσε. Ξαφνικὰ ἀκούστηκαν πιστολιές. Ὁ νεαρὸς κακοῦργος πραγματοποιώντας τὶς ἀπειλές του πυροβόλησε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸν γυιὸ τοῦ σπιτονοικοκύρη. Τὸ χέρι του ὅμως ἔτρεμε, καὶ εὐτυχῶς δὲν τὸν πέτυχε καμιά. Καὶ ὁ Ἀνδρέας Χριστοφιλέας, ἀφοῦ χάρις στὶς πιστολιές του ἄνοιξε τόπο, ἐπέρασε μέσα ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Στεφανάκου, κατέβηκε στὴ σκάλα, βγῆκε ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

Ἡ συνοικία ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὶς πιστολιὲς καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Στεφανάκου ἀκούστηκαν γοερὲς κραυγές.

— Βοήθεια... Βοήθεια... Μᾶς σκοτώνει... Ληστής... Πιάστε τον... Πιάστε τον.

Συγχρόνως βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ὁ γυιὸς Στεφανάκος καὶ ἄρχισε νὰ κυνηγάῃ τὸν νεαρὸ κακοῦργο. Τὸν κυνήγησαν ἀμέσως διαβάτες καὶ στρατιῶτες. Ἄκουσαν τὶς πιστολιὲς καὶ τὴ φασαρία καὶ Ἀστυφύλακες τοῦ Ζ΄ Τμήματος. Ἐκεῖνος ὅμως ἄδειασε πάνω στοὺς διῶκτες του καὶ τὶς ὑπόλοιπες σφαῖρες ἀπὸ τὸ μαυροβουνιώτικο πιστόλι του καὶ κατόρθωσε νὰ φύγῃ.

Σὲ λίγη ὥρα τηλεφωνικῶς ἔμαθε τὰ νέα ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ μὲ ἐνοικιασθέντα ταξὶ ἔφθασαν ἀμέσως στὴν διασταύρωση τῶν ὁδῶν Λευκωσίας καὶ Κύπρου ὁ διοικητὴς Κουτσουμάρης, ὁ ὑποδιοικητὴς Λεονταρίτης καὶ οἱ καλύτεροι ἀξιωματικοί τους, ὁ Γιάννης Πανόπουλος, ὁ Ντ. Λαμπρινόπουλος, ὁ Λαμπρινός, ὁ Κώστας Τσίπης καὶ ἄλλοι. Ὅταν οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Ἀσφαλείας ἔδειξαν τὶς φωτογραφίες τοῦ Ἀνδρέα Χριστοφιλέα καὶ τῆς ἀδελφῆς του Κούλας, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Στεφανάκου τοὺς ἀνεγνώρισαν ἀμέσως.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα πιὰ ἦταν νὰ γνωσθῇ ποιοὶ ἦσαν οἱ δράστες καὶ νὰ ἐξακρι-

---

μόνο μὲ τὴν πρωτοβουλία τῶν μερῶν, ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο ὄργανο γιὰ τὴν ἐπανόρθωση τῶν ἀδικιῶν στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου. Μπορέσαμε ἔτσι ν' ἀποφύγωμε τὴν ὑπερβολικὴ συγκέντρωση τοῦ ἐλέγχου στὰ χέρια διοικητικῶν ὑπηρεσιῶν, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ συνδέωνται πολιτικὰ μὲ τὴν ἀστυνομία, καὶ νὰ ἐνθαρρύνωμε τὴν συμμετοχὴ πολλῶν τομέων τῆς κοινότητός μας στὴν μεταρρύθμιση τοῦ τρόπου ἀπονομῆς τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης.

Θάθελα τώρα νὰ τελειώσω μὲ μιὰν ἄλλη σύντομη φράση, ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς συνοψίζει τὴν μεγάλη συμβολὴ αὐτοῦ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἰδεώδους τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας στὴν ἐπιβίωση κι' ἀνάπτυξη τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Τὴν πῆρα ἀπὸ ἕνα δεύτερο βιβλίο ποὺ ἔχω στὰ χέρια μου καθὼς κλείνω αὐτὴ τὴν ὁμιλία — τὸ πρόσφατο βιβλίο τοῦ καθηγητοῦ Νταῖβιντ Φέλλμαν γιὰ τὰ «Δικαιώματα τοῦ Κατηγορουμένου»:

«Ἡ μεγαλύτερη ἀσφάλειά μας θὰ εἶναι ἡ διατήρηση τῆς ἐλευθερίας μας. Δὲν εἴμαστε ἐλεύθεροι ἐπειδὴ εἴμαστε δυνατοί. Ἀντίθετα, εἴμαστε δυνατοὶ ἐπειδὴ εἴμαστε ἐλεύθεροι. Ὁλόκληρος ὁ τρόπος ζωῆς μας στηρίζεται στὴν ἀλήθεια αὐτοῦ τοῦ ἰσχυρισμοῦ».

Λ. ΧΩΛΑ

βωθῆ ἡ ἐνοχή τους. Καὶ ὕστερα τὰ δρακόντεια μέτρα τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ οἱ ἐπιστημονικὲς μέθοδοι ποὺ μεταχειριζόταν δὲν μποροῦσαν πιὰ παρὰ μαθηματικῶς νὰ τελεσφορήσουν.

Καὶ τὸ «ξήλωμα» τῶν μελῶν τῆς συμμορίας μὲ τὰ 25 πιστόλια ἄρχισε. Πρῶτος ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἀστυφύλακας Φιορᾶτος στὸν ὁποῖον πρῶτον ἡ Παρασκευὴ Μασουρίδη ἀποκάλυψε τὰ παραμιλητὰ τῆς Κούλας Χριστοφιλέα καὶ ὁ ὁποῖος διαμένοντας στὸ Γουδὶ ἤξερε ἀπ' ἔξω κι ἀνακατωτὰ τοὺς κακοποιοὺς τῆς περιφερείας του, ἐνεδρεύοντας μὲ πολιτικὰ ἐκεῖνο τὸ ἴδιο πρωϊνὸ ποὺ ὁ Ἀνδρέας Χριστοφιλέας παρὰ λίγο νὰ σκοτώση τὸν γυιὸ Στεφανάκο εἶδε τόν, ἀπὸ τὰ μέλη τῆς συμμορίας, Ντούνη νὰ περιφέρεται ἔξω ἀπὸ τὴν παράγκα τῆς Μασουρίδη καὶ νὰ ἀναζητῆ νὰ συναντήση τὸν Ἀνδρέα Χριστοφιλέα καὶ ἀμέσως τὸν τσίμπησε καὶ τὸν πῆγε στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια. Ὁ Ντούνης ἀγνοοῦσε τελείως ὅτι ἡ ἐνοχὴ τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Κούλας στὰ ἐγκλήματα εἶχε πιὰ ἀποκαλυφθῆ καὶ ὅτι ἡ Ἀσφάλεια εἶχε ἀναστατώσει τὸ σύμπαν γιὰ νὰ βρῆ τὰ δύο ἐκεῖνα ἀπίθανα ἀδέλφια.

Ἡ λέξη ἀναστατώσει δὲν εἶναι σχῆμα λόγου. Ἦταν πραγματικότητα. Ὁ κ. Κουτσουμάρης ἐπόπτευε μόνος σὲ ὅλες τὶς ἔρευνες καὶ τὶς ἀναζητήσεις γιατὶ πολὺ σωστὰ φοβόταν ὅτι ὁ Ἀνδρέας Χριστοφιλέας ἐφ' ὅσον ἔμενε ἔξω καὶ ἐγνώριζε ὅτι κατεδιώκετο μποροῦσε νὰ κάνη καὶ ἄλλα ἐγκλήματα καὶ ἄλλα φονικά. Συγγενικὰ σπίτια, καταγώγια, μικρὰ καὶ μεγάλα ξενοδοχεῖα, ὕποπτα ἀλλὰ καὶ καλὰ κέντρα, γνωστοὶ καὶ φίλοι τοῦ Ἀνδρέα Χριστοφιλέα καὶ τοῦ πατέρα του εἶχαν ἐρευνηθεῖ καὶ οἱ ἔρευνες συνεχίζονταν.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ἴδιο μεσημέρι ποὺ εἶχε γίνει τὸ «κάζο» εἰς βάρος τῆς οἰκογενείας Στεφανάκου ὁ στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια τότε ὑπηρετῶν Ἀστυφύλακας Φούφας, ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ τὰ πιὸ εὐσυνείδητα λαγωνικά, ποὺ ἔφερνε καὶ ξανάφερνε βόλτα στὰ μικροξενοδοχεῖα τῆς Βάθης, τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς σ' ἕνα ξενοδοχεῖο στὸν τελευταῖο αὐτὸ δρόμο, στὴν «Ἀκρόπολι» βρῆκε νὰ κρύβεται καὶ νὰ μένη σ' ἕνα καμαράκι τὴν περίφημη Κούλα Χριστοφιλέα. Τῆς ἔκανε ἀμέσως ἔρευνα καὶ στὸν μπόγο της μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δικά της παλιόρουχα, βρῆκε τὰ κοσμήματα καὶ τὰ ἀσημικὰ ποὺ εἶχε κλέψει τὴν περασμένη ἐκείνη νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Στεφανάκου, καθὼς καὶ τὶς τουαλέτες τῆς κόρης τοῦ συνταξιούχου προξένου. Καὶ ἡ Κούλα, ποὺ δὲν εἶχε χάσει καθόλου τὴν ταραχή της βρέθηκε ἀμέσως στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Ἔμενε ὁ Ἀνδρέας καὶ οἱ προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ κρησφυγέτου του συνεχίζονταν ἐντατικὲς ὅταν ὁ διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κ. Κουτσουμάρης πῆρε τὴν πληροφορία ὅτι ὁ καταζητούμενος δολοφόνος πού, καθὼς φαινόταν ἦταν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, ἀφοῦ πέθανε ἡ μάνα του καὶ τὸν ἀφῆκε μικρὸ ὀρφανὸ ἔμενε σὲ μιὰ γυναίκα ποὺ καθόταν στὴν ὁδὸ Σόλωνος, σὲ μιὰ τρώγλη δίπλα ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παλιόσπιτα ποὺ ἦταν ἐκεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἡ γυναίκα ἐκείνη τοῦ λαοῦ, ἡ Στέλλα Παπαδημητρίου, τὴν ὁποία ὁ Ἀνδρέας ἔλεγε «θεία» τὸν εἶχε ἀναστήσει καὶ τὸν ὑπεραγαποῦσε καὶ ἐκεῖνος δὲ τὴν ἐλάτρευε. Ἐκεῖ λοιπόν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶχε καταφύγει καὶ ἐκρύπτετο ὁ καταζητούμενος νεαρὸς ληστὴς καὶ κακοῦργος, κάνοντας τὸν «ψόφιο κορῆ» καὶ περιμένοντας ἴσως καμιὰ εὐκαιρία ἢ νὰ τὸ σκάση γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ ἢ νὰ πάρη τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνὰ καὶ νὰ βγῆ στὸ κλαρί, γιατὶ πολλὲς φορὲς ἔλεγε σὲ γνωστούς του πρὶν ὅτι ζήλευε τὸν Γιαγκούλα, τὸν Τζατζᾶ καὶ τὸν Μπαμπάνη καὶ ὅτι τὸ ὄνειρό του ἦταν κάποτε νὰ βγῆ στὰ βουνὰ νὰ κάνη δική του ληστοσυμμορία καὶ αὐτός. Σημειωτέον ὅτι ἡ ληστεία ἔβραζε τότε καὶ γιὰ τὰ μπουμπουνισμένα καὶ ἄπηχτα ἐκεῖνα μυαλὰ τὰ ἐπηρεασμένα ἀπὸ τὰ πεντάλεπτα, παληά, καὶ μονόδραχμα ὕστερα, εἰκονογραφημένα φυλλάδια ποὺ ἔγραφαν τὶς ἱστορίες ἢ μᾶλλον τὰ μυθιστορήματα τοῦ Τσουλῆ καὶ τοῦ Παπακυριτσόπουλου, τοῦ Σκαρτσώτα καὶ τῆς Μαρίας τῆς Πεν-

ταγιώτισας τὰ παλιὰ χρόνια, καὶ τῶν Ρετζαίων, Κουμπαίων, Γιαγκούλα, Τζατζᾶ καὶ Μπαμπάνη τὰ μεταγενέστερα, ὅλοι αὐτοὶ οἱ αἱμοβόροι λήσταρχοι ἦσαν, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἐθνικοὶ ἥρωες καὶ κανένας δὲν βρέθηκε νὰ πῇ καὶ νὰ μάθῃ σέ ὅλα αὐτὰ τὰ παλιόπαιδα τὸ ἄδοξο τέλος ὅλων ἐκείνων τῶν ληστάρχων, ποὺ ἄλλοι σκοτώθηκαν σὲ συμπλοκὲς μὲ ἀποσπάσματα καὶ ἄλλοι πιάστηκαν γιὰ νὰ πέσουν ὕστερα τὰ κεφάλια τους κάτω ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς γκιλοτίνας ποὺ τὴν δούλευε ὁ «μπόγιας» δηλαδὴ ὁ δήμιος στὸ Ἀλωνάκι κάτω ἀπὸ τὸ Παλαμιδι τοῦ Ναυπλίου ὅπου γίνονταν τότε οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις μὲ τὴ λαιμητόμο.

Ἡ πληροφορία ἐκείνη γιὰ τὴν «θεία» τῆς ὁδοῦ Σόλωνος ποὺ προστάτευε τὸν Ἀνδρέα, δόθηκε στὸν κ. Κουτσουμάρη τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα τῆς Τετάρτης πρὸς τὴν Πέμπτη 30 Ὀκτωβρίου 1929. Τὴ νύχτα ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ διεξαχθῇ ἔρευνα καὶ ἐξ ἄλλου ἦταν πολὺ πιθανὸν ὁ ἀδίστακτος ἐκεῖνος κακοποιός, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι πραγματικὰ κρυβόταν ἐκεῖ, νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ κανένα ἀστυνομικὸ καὶ νὰ κατορθώσῃ καὶ πάλι νὰ ξεφύγῃ καὶ μετὰ «ἄντε πιάστε τον...».

Ὁ κ. Κουτσουμάρης δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ τὰ παίζουν ὅλα γιὰ ὅλα. Ἄριστος ἀστυνομικός, ἐπαγγελματίας ἐγκληματολόγος, ἤθελε πάντα νὰ πατᾶ σὲ γερὸ σανίδι. Ἀμέσως μόλις πῆρε τὴν παρακάτω πληροφορία κατάρτισε μαζὶ μὲ τὸν ὑποδιοικητή του, τὸν μακαρίτη τὸ Θεόδωρο Λεονταρίτη, ἕνα ἄριστο ἐπιτελικὸ σχέδιο γιὰ τὴν ἀσφαλῆ σύλληψη τοῦ καταζητουμένου δολοφόνου καὶ ληστῆ. Ἀποστάλησαν ἀπὸ τὴν νύκτα στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος ὁ μακαρίτης ὁ Τσίπης, ὁ μετέπειτα συνταξιοῦχος Ἀρχηγός, Ὑπαστυνόμος τότε, οἱ Ἀστυφύλακες καὶ μετέπειτα ἀξιωματικοί, Κωσονοῦρος, Παναγιωτόπουλος, Βενετσᾶνος καὶ Τριανταφύλλου. Ὅλοι ἦσαν ντυμένοι μὲ πολιτικὰ καὶ μεταμφιεσμένοι κατὰ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ μὴν προκαλοῦν καμιὰ ἀπολύτως ἐντύπωση στοὺς γείτονες ἢ στοὺς διαβάτες. Ἕνας ἔκανε τὸν πλανόδιο καστανά, ἄλλος τὸν ἀλήτη ποὺ εἶχε ξαπλώσει στὴ σιδερένια σκάρα ἑνὸς ὑπογείου καὶ ροχάλιζε παριστάνοντας τὸν κοιμισμένο, ἐνῶ εἶχε τὰ μάτια του δεκατέσσερα, τρίτος παρίστανε τέλεια τὸν πρεζάκια καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τους μακαρίτης Ὑπαστυνόμος Τσίπης, παριστάνοντας τὸν σωφέρ, ἔκανε τὸν κοιμισμένο ἀπάνω στὸ αὐτοκίνητό του, δηλαδὴ στὸ αὐτοκίνητο ἑνὸς φίλου τοῦ κ. Κουτσουμάρη ποὺ τοὺς τὸ εἶχε δανείσει γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια τότε, ὄχι αὐτοκίνητο ἢ μοτοσυκλέττα, ἀλλὰ οὔτε ἕνα ποδήλατο δὲν διέθετε.

Ὁ Ὑπαστυνόμος καὶ οἱ Ἀστυφύλακες τῆς ὁμάδος του πάνοπλοι. Αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν τὴν ὁμάδα κρούσεως. Καὶ πολὺ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς «θείας» ἄλλοι ἀστυγομικοὶ εἶχαν μεταμφιεσθῆ καὶ ἔκαναν ἄλλοι τοὺς κουλουρτζῆδες, ἄλλοι τοὺς σαλεπιτζῆδες, ἄλλοι τοὺς τύφλα στὸ μεθύσι ποὺ γύριζαν ἀπὸ νυκτερινὴ κρασοκατάνυξη καὶ ἄλλοι τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου καὶ ἔτσι πλαισίωναν τὴν ὁμάδα κρούσεως, σχηματίζοντας γύρω της ἕνα κλοιὸ ὥστε ὁ κατηγορούμενος, ἂν ἦταν μέσα στὸ σπίτι, νὰ μὴν μποροῦσε πιὰ νὰ τοὺς ξεφύγῃ.

Ὅλη τὴ νύχτα δὲν συνέβη τίποτε στὸ ὕποπτο ἐπιτηρούμενο σπίτι, στὸ σπίτι τῆς Στέλλας Παπαδημητρίου, καὶ μόλις ξημέρωσε, οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν πρώτη ὁμάδα κρούσεως, εἰσόρμησαν. Πρῶτος εἰσέβαλε ὁ μακαρίτης ὁ Τσίπης, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἀνέβαινε τὴ σκάλα ἄκουσε κάποιο θόρυβο. Μόλις μπῆκε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀστυνομικοὺς τῆς ὁμάδος του καὶ εἶδε τὴ «θεία» τοῦ Χριστοφιλέα, ἐκείνη φάνηκε σαστισμένη καὶ τὸν ρώτησε τί θέλει τέτοια ὥρα στὸ σπίτι της. Καὶ ὅταν τῆς εἶπε ὅτι ζητάει τὸν Ἀνδρέα καὶ καλὰ θὰ κάνῃ νὰ τὸν παρουσιάσῃ ἀμέσως καὶ χωρὶς φασαρίες, γιατὶ τὸ σπίτι ὁλόκληρο εἶχε μπλοκαριστεῖ, ἐκείνη ἔκανε τὴν ἀνήξερη.

—Ἐδῶ ὁ Ἀνδρέας; Ἔχω πολλὲς ἑβδομάδες νὰ τὸν δῶ. Δὲν ἐπέρασε γυιέ μου καθόλου τὸν τελευταῖο καιρό.

Ὁ Τσίπης δὲν στάθηκε ν' ἀκούσῃ τὶς δικαιολογίες τῆς «θείας» ἀλλὰ ἄρχισε

συστηματικὴ ἔρευνα καὶ βρῆκε ἕνα σακάκι καὶ ἕνα παντελόνι ἀπὸ γκαμπαρντινὲ ὕφασμα.

—Ἐδῶ εἶναι ὁ Ἀνδρέας. Μὴ λὲς ψέματα, εἶπε στὴ «θεία».

—Ὄχι νὰ σὲ χαρῶ, τοῦ εἶπεν ἐκείνη. Αὐτὰ εἶχαν μείνει ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶχε ἔλθει.

Ὁ Τσίπης εἶχε φέρει ἕνα γύρω ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ παλιοῦ ἐκείνου σπιτιοῦ καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς «θείας» ποὺ ἦταν μισοστρωμένο καὶ φαινόταν ὅτι ἡ κάτοχός του μόλις εἶχε ξυπνήσει μὲ τὴν εἰσβολὴ τῶν ἀστυνομικῶν, ὑπῆρχε σὲ ἕνα ἄλλο μικρὸ δωμάτιο ἕνα ντιβάνι καὶ αὐτὸ μισοστρωμένο σὰν ὁ κάτοχός του μόλις νὰ τὸ εἶχε ἐγκαταλείψει. Ὁ ὑπαστυνόμος ἔβαλε τὸ χέρι του μέσα στὰ σεντόνια. Ἦταν ἀκόμα ζεστὰ ἀπὸ τὸ σῶμα ποῦ κοιμόταν ἐκεῖ καὶ τὸ ὁποῖον εἶχε ἐξαφανισθῆ.

—Δὲν παρατᾶτε τὶς δικαιολογίες λέω ἐγώ, εἶπεν ὁ Τσίπης, καὶ νὰ τοῦ πῆτε νὰ παραδοθῆ μὲ τὸ καλό, γιατὶ ἂν κάνη καὶ φύγη θὰ τὴν πάθη. Ὕστερα ἀπὸ τὸ κάζο ποὺ ἔκανε στὸ γυιὸ τοῦ Στεφανάκου, ποὺ παρὰ λίγο νὰ τὸν σκοτώση, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχουμε διαταγὴ ἂν κάνη καὶ ξεφύγη νὰ τοῦ ρίξουμε στὸ ψαχνό. Ἀντὶ νὰ σκοτώση κανένα μας καλύτερα νὰ τραυματισθῆ ὁ ἴδιος ἂν φέρη ἀντίσταση.

—Μὰ ἀφοῦ σᾶς εἶπα ὅτι δὲν φάνηκε ἀπὸ δῶ...

Ὁ ὑπαστυνόμος ξανάφερε βόλτα ὅλο τὸ σπίτι. Μὲ τὸ πιστόλι του στὰ χέρια ἔψαξε καὶ στὴν ντουλάπα καὶ κάτω ἀπὸ τὰ κρεβάτια καὶ στὴν κουζίνα καὶ στὴν ἀποθήκη. Πουθενὰ ὁ Ἀνδρέας. Καὶ ὅμως ἦταν ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ὁ Ἀνδρέας ἦταν μέσα στὸ σπίτι καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ κτύπησαν τὸ κουδούνι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξαφανίσθηκε. Πῶς ὅμως; Τὸ ζήτημα ἔπρεπε νὰ λυθῆ ἀμέσως. Καὶ ὁ Τσίπης ἄρχισε νὰ ψάχνη. Ἔφαγε καὶ πάλι τὸν κόσμο καὶ ξαφνικὰ μόλις ἄνοιξε τὰ τζάμια ἑνὸς ἐσωτερικοῦ παραθύρου ποὺ ἔβγαινε στὴν αὐλὴ εἶδε στὸ ἐξωτερικὸ κάτω μαρμάρινο πρεβάζι ἕνα ζευγάρι χέρια νὰ ἔχουν γαντζωθῆ ἀπὸ αὐτό. Πρόβαλε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ διέκρινε ἕνα νέο μὲ τὰ νυχτικά του ποὺ εἶχε γαντζωθῆ καὶ ἑτοιμαζότανε νὰ πηδήση κάτω στὸ φωταγωγὸ καὶ νὰ προσπαθήση νὰ τὸ σκάση. Σημειωτέον ὅτι δύο λεπτὰ ἂν καθυστεροῦσε ὁ μακαρίτης ὁ Τσίπης στὴν ἔρευνά του ὑπῆρχε μεγάλη πιθανότητα στὸν νεαρὸ Χριστοφιλέα νὰ διαφύγη, γιατὶ τὴν στιγμὴ ποὺ πρόβαλε ὁ ὑπαστυνόμος τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ φωταγωγοῦ γιὰ νὰ ἀνακαλύψη τὸν ἀπὸ τὸ πρεβάζι κρεμασμένο Ἀνδρέα, μιὰ πονετικὴ γειτόνισσα, ποὺ καθότανε ἀκριβῶς στὸ πλαϊνὸ σπίτι καὶ εἶχε ξυπνήσει μὲ τὸν αἰφνιδιασμὸ τῆς Ἀστυνομίας καὶ εἶχε βγῆ στὴν αὐλή της γιὰ νὰ δῆ τί συνέβαινε, βλέποντας τὸν Ἀνδρέα κρεμασμένο μὲ τὰ νυχτικά του τὸν πέρασε γιὰ φτωχὸ ἐρωτευμένο ποὺ τὸν πιάσανε στὰ «πράσσα». Πονόψυχη ἡ κακομοίρα ἐνόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ διευκολύνη τὴν κατάσταση. Εἶχε ἁρπάξει μιὰ ἀνεμόσκαλα καὶ ἑτοιμαζότανε νὰ τὴν στηρίξη στὸν τοῖχο τοῦ φωταγωγοῦ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο ὥστε νὰ πηδήση ἀπὸ κεῖ ὁ δῆθεν ἐρωτευμένος καὶ νὰ φύγη.

Ὁ Τσίπης πρόλαβε τὴν τελευταία στιγμή. Τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια ποὺ κρεμότανε καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἀνδρέα... Φτάνει πιά... Μὴν κάνης κανένα ἀστεῖο, γιατὶ πυροβολῶ. Παραδώσου.

Καὶ συγχρόνως φώναξε στοὺς ἀστυφύλακες τῆς ὁμάδος κρούσεως νὰ πᾶνε στὸ φωταγωγὸ καὶ νὰ τὸν ψαρέψουν. Τὸν ψάρεψαν πραγματικὰ καὶ μὲ τὶς χειροπέδες τὸν μετέφεραν στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια, ὅπου ἦταν κρατούμενοι ἕως τὴν ὥρα ἡ Κούλα καὶ ὁ Ντούνης.

(Συνεχίζεται)

ΜΙΣΤΕΡ ΤΣΑΡΛΥ
Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΚΑΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Κατὰ τὶς 10 ἡ ὥρα περίπου, νὰ καὶ βλέπομε μπροστά μας τὸ κοριτσάκι τοῦ Παγκρατίου, μ' ἕνα χαρτοφύλακα στὸ χέρι καὶ ξοπίσω του τὸν Γεωργᾶτο νὰ τὸ παρακολουθῆ. Ἡ μικρή, ἀφοῦ μπῆκε καὶ βγῆκε σ' ἀρκετὰ χρηματιστικὰ γραφεῖα, ὕστερα τράβηξε γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ μεγάλου χρηματιστῆ Ἀπάρτη. Ἐκεῖ μέσα καθυστέρησε κάπως καὶ ὁ Θεολογίτης ρώτησε:

— Καὶ τώρα τί πρόκειται νὰ κάνωμε;

— Τί νὰ κάνωμε; εἶπα. Πᾶμε κι' ὅ,τι πῆ ὁ Θεός.

Μὰ πρὶν προλάβωμε νὰ μποῦμε στὸ γραφεῖο Ἀπάρτη, ἡ μικρὴ ἔβγαινε τακτοποιώντας κάποιο χαρτὶ μέσα στὴ σχολικὴ τσάντα της. Τὴν ἀφήσαμε καὶ προχώρησε. Ὅταν ἔφτασε στὴν ὁδὸ Αἰόλου, τὴν πλησιάσαμε καὶ ζητήσαμε νὰ μᾶς δώσῃ τὸν χαρτοφύλακα.

Τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι ξαφνιάστηκε, μὰ κατάλαβε, κι' ἀπὸ ἔνστικτο πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸν χαρτοφύλακα καὶ τὰ ἔξυπνα μάτια του κοίταζαν ἐρευνητικὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ φύγῃ, νὰ ἐξαφανιστῆ. Ὅμως εἶδε πὼς δὲν ἦταν εὔκολο κι' ἄρχισε νὰ μᾶς λέῃ πὼς στὸ χαρτοφύλακά της ἦσαν μόνο τὰ βιβλία της.

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, τῆς εἶπα, δῶσε μας τὸ χαρτοφύλακα νὰ βεβαιωθοῦμε.

—Ὄχι, ὄχι σᾶς λέω, δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο, εἶπε καὶ τὸ ὅμορφο μουτράκι της συνέχεια ἄλλαζε χρώματα.

Τότε τὴ ζορίσαμε λίγο, τῆς εἴπαμε πὼς ἡ ἄρνησή της εἶναι περισσότερο εἰς βάρος της. Ἔμεινε λίγο σκεπτική, καὶ ὕστερα, μὲ τὴν ἐλπίδα φαίνεται πὼς μποροῦσε νὰ μὴ βροῦμε τὸ παράνομο ποὺ περιεῖχε, μᾶς ἔδωσε μὲ τρεμάμενο χέρι τὸν χαρτοφύλακα. Ἡ πονηρούλα εἶχε καταφέρει νὰ κρύψῃ καλὰ ἐκεῖνο ποὺ ἀναζητούσαμε. Εἶχε προλάβει βγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο Ἀπάρτη, νὰ τοποθετήσῃ μέσα ἀπὸ τὸ περίβλημα ἑνὸς βιβλίου τὸ τσὲκ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ πλασάρῃ. Ἦταν τῆς ἴδιας ἀμερικάνικης τράπεζας καὶ πανόμοιο μὲ τὰ πλαστὰ ποὺ εἶχαν γεμίσει τὶς χρηματαγορές.

— Συγχαρητήρια κοριτσάκι μου, τῆς εἶπα. Αὐτὰ μαθαίνεις στὸ Γυμνάσιο;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ τὸ μουτράκι ἀπὸ κέρινο ἔγινε παπαρούνα. Ὅσο κι' ἂν τοῦ εἶχαν καταστρέψει οἱ κακοποιοὶ τὴ συνείδηση, εἶχαν ἀπομείνει κάποια κατάλοιπα ντροπῆς στὴν παιδικὴ ψυχή του.

— Μὰ ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ, εἶπε βουρκωμένα.

— Δὲν χρειάζεται, στὸ Τμῆμα θὰ μᾶς τὰ πῇς καλύτερα.

Σὲ λίγη ὥρα, ὅταν ὁ προϊστάμενος εἶδε νὰ κουβαλᾶμε τὴ μικρὴ τοῦ Παγκρατίου, ἀπόρησε. Ὅταν ὅμως τοῦ εἴπαμε ὅτι τὴν πιάσαμε ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ προσπαθῇ νὰ πλασάρῃ πλαστὸ τσέκ, ἔμεινε κατάπληκτος μὲ τὴν τόλμη της.

Λυπήθηκα πολύ, ὅπως καὶ ὅλη ἡ ὁμάδα, γιὰ τὸ κατάντημα αὐτοῦ τοῦ μικροῦ καλοβαλμένου κοριτσιοῦ, νὰ εἶναι μπλεγμένο σὲ μιὰ τόσο μεγάλη βρωμοδουλειὰ καὶ νὰ τραβιέται στὰ Τμήματα. Καὶ ὁ προϊστάμενος ἀκόμα, ἄρχισε τὴν ἀνάκρισή της, ἀρκετὰ πικραμένος. Τῆς ἔκανε ἐρωτήσεις τύπου τέστ καὶ σιγὰ - σιγὰ ἐρωτήσεις ἀπανωτές, ξαφνικὲς γιὰ συνεργάτες, γιὰ τὸν Μίστερ Τσάρλυ, τὸν δάσκαλο.

Στὴν ἀρχὴ ἐπέμενε κι' ἀρνιόταν τὰ πάντα. Ἀκόμα εἶχε τὸ θράσος νὰ πῇ ὅτι δὲν ἤξερε πῶς βρέθηκε τὸ τσὲκ μέσα στὰ βιβλία της. Μὰ σὲ λίγο, ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις τοῦ ὑπαστυνόμου, ἡ Μαρία Μουτάκη μπερδεύτηκε, κλονίστηκε. Δὲν ἄντεξε ἄλλο καὶ εἶπε:

— Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε με, ζαλίστηκα. Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα καὶ ἀπ' τὴν ἀρχή...

— Μάλιστα, ἄρχισε λυπημένα, ἀπὸ τὸν Μίστερ Τσάρλυ ἄρχισε τὸ κακὸ γιὰ μένα. καὶ τὸν ἀδελφό μου. Τὸν γνωρίζομε ἀπὸ τότε ποὺ ζοῦσε ὁ πατέρας μου. Ἦταν φίλοι καὶ ἐρχόταν τακτικὰ στὸ σπίτι μας. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας, μᾶς στάθηκε πολύ. Ἐξακολούθησε νὰ ἔρχεται πότε - πότε καὶ μᾶς βοηθοῦσε στὰ ἀγγλικά. Ὅπου μιὰ μέρα, πρὶν ἕνα χρόνο περίπου, μᾶς πρότεινε νὰ ἔρχεται γιὰ συστηματικὸ μάθημα ἀγγλικῶν δωρεάν, μὲ τὴ διαφορὰ νὰ φέρνῃ καὶ τρεῖς ἀκόμα μαθητές του, γιὰ νὰ κάνῃ, ὅπως εἶπε, μιὰ φορὰ τὴν παράδοση. Ἡ καημένη ἡ μητέρα μου δέχθηκε ἐνθουσιασμένη τὴν πρόταση τοῦ Μίστερ Τσάρλυ. Πόθος της ἡ πρόοδός μας καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ἀρχίσαμε τὸ μάθημα. Οἱ ἄλλοι τρεῖς μαθητὲς ἦταν τρεῖς ἄντρες μεγάλοι καὶ εἶπαν πὼς μαθαίνουν τὰ ἐγγλέζικα γιὰ τὶς δουλειές τους. Μὰ ὕστερα ἀπὸ ἕνα - δυὸ μαθήματα ὁ δάσκαλος ἄρχισε νὰ μᾶς τρώῃ τὴν ὥρα κάνοντας κάποιες ἄλλες καὶ πολὺ παράξενες θεωρίες. Μᾶς ἔλεγε μὲ ποιούς τρόπους ἔγιναν πολλοὶ πλούσιοι. Ἄλλοι, εἶπε, ἔγιναν ἀπὸ κληρονομιές, ἄλλοι μὲ ὑπεράνθρωπους κόπους καὶ στερήσεις καὶ ἄλλοι ἀπὸ ἐξυπνάδα καὶ καπατσοσύνη. Ὁ τελευταῖος τρόπος εἶναι τὸ μεγάλο ἀτού, τὸ καλύτερο προσόν, στὸν ἄνθρωπο. Ξέρετε τί θὰ πῇ νὰ γίνῃς μὲ μιᾶς πλούσιος; Νὰ ζῇς ἄνετα, χωρὶς νὰ κοπιάζῃς; Νά, παραδείγματος χάριν, νὰ ἐκπαιδευτῇς στὴν ἀπομίμηση, δηλαδὴ μὲ μιὰ ξένη ὑπογραφούλα ποὺ θὰ ξέρῃς νὰ φτιάχνῃς, νὰ κοιμᾶσαι φτωχὸς καὶ νὰ ξυπνᾶς πλούσιος... Δὲν ξέρω γιὰ τοὺς ἄλλους, μὰ ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου τὸν ἀκούγαμε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ μὲ τὴ φαντασία μας βλέπαμε νὰ ξεπερνᾶμε τὴ μιζέρια ποὺ εἴχαμε τότε στὸ σπίτι μας καὶ νὰ μπαίνωμε στὴν ἄνετη ζωή... «Αὐτὲς τὶς ἡμέρες θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἐμπράκτως», εἶπε ὁ δάσκαλος καὶ ἕνα πρωὶ ἦρθε ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ πῆρε μαζί του, μὲ καθοδήγησε τί θὰ ἔκανα, τί θὰ ἔλεγα, καὶ πουλήσαμε ἕνα τσὲκ ποὺ εἶχε φτιάξει καὶ τὸ ἀπόγευμα στὸ μάθημα μᾶς μοίρασε τὰ λεφτά. Ἐγὼ μὲ τὸν ἀδελφό μου τὰ χάσαμε, ποὺ μὲ τόση εὐκολία βρεθήκαμε μὲ ἕνα σωρὸ χρήματα. Γλυκαθήκαμε καὶ ὕστερα πιά, ποιός κοίταζε μάθημα ἐγγλέζικο. Στὸ σπίτι μας γινόταν ἀπὸ τὸν Μίστερ Τσάρλυ ἡ καθοδήγηση καὶ ὕστερα ὁ καθένας τραβοῦσε γιὰ τὸ ρόλο του. Ἐγὼ ἤμουνα συνήθως ἡ παραλήπτρια, ἡ φτωχὴ ἀνηψιὰ μὲ τὸν πλούσιο θεῖο στὴν Ἀμερική. Ἄλλοτε παρουσιαζόμουνα μὲ τὸν ἴδιο τὸν Μίστερ Τσάρλυ καὶ ἄλλοτε μὲ τοὺς ἄλλους. Μὲ εἶχε τόσο δασκαλέψει, ποὺ τὰ κατάφερνα μιὰ χαρά. Ἤμουνα πρώτης τάξεως «δόλωμα» ἔλεγε. Ἐπίσης καὶ τὸν ἀδελφό μου τὸν καθοδηγοῦσε καὶ τὸν πρόσεχε ἰδιαιτέρως καὶ ἔλεγε πὼς μὲ τὴν ἐξυπνάδα του, φτάνει νὰ τὸν ἄκουε, θὰ τὸν δημιουργοῦσε μιὰ μέρα μεγάλο καὶ τρανό. Ὅλα πήγαιναν κάπου ἕνα χρόνο περίφημα. Ποῦ νὰ ξέραμε ὅμως ὅτι ἡ Ἀστυνομία ξαγρυπνοῦσε. Μόλις πιάσατε τὸν Στροβούλη, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Κανένας δὲν ξαναπάτησε στὸ σπίτι μας. Ἀκόμα καὶ ὁ Μίστερ Τσάρλυ πῆρε τὸν ἀδελφό μου μαζί του καὶ ἐξαφανίστηκε. Μόνο μὲ τὸ τηλέφωνο μοῦ ἔδινε εἰδήσεις καὶ ὁδηγίες. Χρειαζόταν ὅμως χρήματα γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους συνεργάτες καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὸν Στροβούλη ποὺ ἦταν φυλακή. Αὐτὸ ἦρθα προχθὲς νὰ τοῦ πῶ καὶ σήμερα ποὺ βγῆκα νὰ πλασάρω ἕνα τσὲκ ἀπὸ τὰ ἕτοιμα ποὺ εἶχε στὸ σπίτι ὁ Μίστερ Τσάρλυ, στάθηκα ἄτυχη. Δὲν τὸ περίμενα, ἔλεγα πὼς θὰ τὰ καταφέρω, ὅπως τόσες φορές. Τὴ δύστυχη τὴ μητέρα σκέπτομαι, εἶπε μὲ λυγμοὺς τὸ κορίτσι καὶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν ν' αὐλακώνουν τὸ ρόδινο μαστράκι.

— Ἔλα Μαρία, ἡσύχασε, ἐμεῖς γιὰ ὅλα θὰ φροντίσωμε, τῆς εἶπε ὁ προϊστάμενος. Πές μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μίστερ Τσάρλυ, τὸν Στροβούλη καὶ τὸν ἀδελφό σου, ποιοί εἶναι οἱ ἄλλοι συνεργάτες;

— Νὰ σᾶς τοὺς πῶ, τί ἔχω νὰ κερδίσω κι' ἂν τοὺς ἀποκρύψω; Εἶναι ὁ Δαμάστος Γεώργιος, ὁ Μπαρβάνης Θεόδωρος καὶ ὁ Βαργᾶς Γεώργιος.

— Ἐν τάξει. Ἀσφαλῶς θὰ ξέρῃς ποῦ μένουν.

—Ὄχι γιὰ ὅλους, μόνο γιὰ τὸν Δαμάστο ξέρω πὼς μένει στὸ Μαρούσι, στὸ ξενοδοχεῖο «Πάνθεον» (πράγμα ποὺ διαπιστώσαμε ἀμέσως ἀπὸ τὰ δελτία ξενοδοχείων).

— Πολὺ καλά, τῆς εἶπεν ὁ προϊστάμενος.

— Τώρα μπορῶ νὰ φύγω; ρώτησε τὸ κορίτσι.

—Ἄ, ὄχι Μαρία, ἔχομε ἀκόμα λίγη δουλειά, τῆς εἶπε καὶ διέταξε νὰ φέρουν τὸν Στροβούλη.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο ὁ Στροβούλης μὲ τὴν προσποιητὴ ἀπάθειά του. Μὰ ὅταν ἀντίκρυσε τὴν Μαρία Μουτάκη, ἔτσι κλαμένη καὶ ξαναμένη, κέρωσε, κατάλαβε, ἄνοιξε μάτια πελώρια καὶ τὴν κοίταξε προσπαθώντας νὰ μαντέψη ἂν μίλησε.

— Λοιπόν, Στροβούλη, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος Μπρικόλας, πῶς τὰ βλέπεις τὰ πράγματα; Νομίζω πὼς δὲν ἀξίζει νὰ ἐπιμένης ἄλλο, ὅτι κάνεις τὴ δουλειὰ μόνος σου.

—Ἀμ καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ τοῦ Μίστερ, εἶπε σὰ νὰ μονολογοῦσε. Αὐτὰ τὰ μυξιάρικα ποὺ μᾶς ἔμπασε γιὰ δολώματα θὰ μᾶς ἔβαζαν γρήγορα στὴ φυλακή.

—Ἔτσι εἶναι Στροβούλη. Κάθε ἱστορία ἔχει τὸ τέλος της, εἶπε ὁ προϊστάμενος. Ἡ Μαρία ὁμολόγησε ὅσα ἤξερε, ἡ σειρά σου γιὰ νὰ τελειώνουμε. Πρῶτα - πρῶτα θέλω νὰ μοῦ πῆς ποῦ μένουν ὁ Τσάρλυ, ὁ Μπαρβάνης καὶ ὁ Βαρνᾶς. Γιὰ τὸν Δαμάστο ξέρουμε.

Τί νὰ ἔκανε πιὰ κι' αὐτός. Ἔλυσε τὴ γλώσσα του καὶ τὰ εἶπε χύμα.

— Τὸν Μπαρβάνη θὰ τὸν βρῆτε στὸ καφενεῖο «Κριεκούκι» καὶ ἂν δὲν εἶναι, ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μάθετε. Τὸν Βαρνᾶ, στὸν Πειραιᾶ, στὴν ὁδὸ Δωδεκανήσου 45. Ὅσο γιὰ τὸν Μίστερ Τσάρλυ, αὐτὸς δὲν ἔχει ποτὲ μόνιμο στέκι. Ἐκεῖ ποὺ σοῦ λέει πὼς μένει στὴν Ἀθήνα, σοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Παλιὸ Φάληρο ἢ ἀπὸ τὸν Πειραιά.

Ἦταν ἀκριβῶς 1η Δεκεμβρίου ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ περασμένο πιὰ μεσημέρι, ποὺ ὁ προϊστάμενος σχημάτισε ὁμάδα ἀπὸ τοὺς Θεολογίτην, Γεωργᾶτον, Σαββόπουλον, Μπαμπουρέλην, Σωζόπουλον καὶ ἐμένα καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ Παγκράτι, στὸ σπίτι τῆς χήρας Μουτάκη, μήπως καὶ πετύχομε τὸν Τσάρλυ καὶ τὸ γυιό της.

Ὅταν φτάσαμε στὸ Παγκράτι, στὴν ὁδὸ Ἀσπασίας 92, οἱ ἄλλοι σκόρπισαν γύρω καὶ κύκλωσαν τὸ σπίτι κι' ἐγὼ μὲ τὸν Θεολογίτη κτυπήσαμε τὴν πόρτα. Μιὰ καλοδαλμένη μεσόκοπη γυναίκα μᾶς ἄνοιξε. Ἦταν ἡ χήρα Μουτάκη. Ὅταν τῆς δηλώσαμε τὴν ταυτότητά μας καὶ πὼς θὰ κάναμε ἔρευνα στὸ σπίτι της, παραξενεύτηκε καὶ εἶπε πὼς γιὰ πρώτη φορὰ δέχεται τέτοιου εἴδους ἐπισκέψεις. Μὰ φαίνεται πὼς ἦταν γραφτό της ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα νὰ δέχεται τακτικὰ τὶς ἐπισκέψεις μας, γιατὶ ὁ μοναχογυιός της ἀπὸ τὶς διδασκαλίες τοῦ Μίστερ Τσάρλυ εἶχε πάρει ὁλοταχῶς τὸν κατήφορο τοῦ ἐγκλήματος.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ*

Ὑπὸ τοῦ κ. ΠΕΛΟΥ ΚΟΥΤΟΥΠΗ

Τὸ περιεχόμενον τοῦ τελευταίου τεύχους τοῦ κομμουνιστικοῦ περιοδικοῦ «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά», εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀποκαλυπτικὸ τῆς στρατηγικῆς καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ. Εἶναι ἕνα ἀναμφισβήτητο «ντοκουμέντο» τὸ ὁποῖον ρίχνει ἄπλετο φῶς στοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει τὸ Ἔθνος καὶ ὁ Λαὸς ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν τακτικήν.

Ἐτονίσαμεν καὶ εἰς προηγούμενον σχόλιον μας ὅτι ὁ ἀναγνώστης τῶν ἄρθρων τοῦ περιοδικοῦ «Ἑλληνικὴ Ἀριστερὰ» μένει κατάπληκτος ἐμπρὸς εἰς τὴν κυνικότητα, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ ἡγέτες τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ ἀποπειρῶνται νὰ ἑδραιώσουν ἀπὸ μίαν πλευρὰν τὴν «ἐνιαιομετωπικὴ» γραμμὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ ὀργανώσουν τὴν ἐπανάσταση.

Ὅσοι τολμοῦν ἀκόμη νὰ ὑποτιμοῦν τὸν κίνδυνον ποὺ ἀπειλεῖ τὴν χώραν καὶ τὴν Δημοκρατίαν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν δραστηριότητα στὸν τομέα τῆς «ὀργάνωσης» καὶ τῆς «λαϊκομετωπικῆς δράσης», πρέπει νὰ διαβάσουν τὸ τελευταῖο τεῦχος τῆς «Ἑλληνικῆς Ἀριστερᾶς».

Ἰδιαιτέρως τὰ ἄρθρα τοῦ Γεν. Γραμματέως τοῦ Κ.Κ.Ε. συντρόφου Κολιγιάννη, τοῦ ἐκ τῶν θεωρητικῶν τοῦ ἐγχωρίου κομμουνισμοῦ Λεωνίδα Στρίγκου καὶ τοῦ ἄρτι ἀποφυλακισθέντος συντρόφου Φιλίνη, θὰ δοῦν ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τῆς κομμουνιστικῆς στρατηγικῆς. Καὶ ἡ εἰκόνα αὐτὴ συνίσταται, μὲ δυὸ λόγια, εἰς τὴν προετοιμασίαν ἑνὸς τετάρτου γύρου μὲ τὴν ταυτόχρονον καὶ παράλληλον ὀργάνωσιν τοῦ λαϊκοῦ μετώπου, τοῦ νέου Ε.Α.Μ.

Γιὰ τὴν «ἔνοπλη ἐξέγερση», γιὰ τὸν 4ον γύρον, μιλήσαμε ἤδη. Ἐνδεικτικῶς ἐπαναλαμβάνουμε μίαν ἀποκαλυπτικὴν φρᾶσιν, ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες, τοῦ ἄρθρου τοῦ συντρόφου Φιλίνη. Γράφει:

«Λέμε πάντα —καὶ πολὺ σωστὰ— ὅτι ὁ εἰρηνικὸς δρόμος δὲν ἐξαρτιέται μόνο ἀπὸ μᾶς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς ἀντιδραστικὲς δυνάμεις. Δὲν θὰ ἔπρεπε ὅμως σ' αὐτὸ τό: «ἐξαρτιέται ἀπὸ τὸν ἀντίπαλο», νὰ δώσουμε τὴν μονόπλευρη ἔννοια: «ἐξαρτιέται ἀπὸ τὴ θέληση τοῦ ἀντιπάλου». Δὲν πρόκειται τόσο γιὰ ζήτημα θέλησης, ἀλλὰ κυρίως γιὰ ζήτημα συσχετισμοῦ δυνάμεων. Πιὸ συγκεκριμένα: Τὸ πρόβλημα —συνεχίζει ὁ σύντροφος Φιλίνης— εἶναι νὰ ὑπάρχουν τέτοιες συγκεντρωμένες ὑπέρτερες δυνάμεις πρὸς τὴν πλευρὰ τῆς ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς, ὥστε ἡ κυρίαρχη μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη καὶ οἱ ξένες ἰμπεριαλιστικὲς δυνάμεις νὰ πεισθοῦν ὅτι εἶναι ἀπραγματοποίητη ἢ τουλάχιστο καταδικασμένη σὲ ὀδυνηρὴ ἀποτυχία ἡ προσφυγή τους στὸν ἐμφύλιο πόλεμο».

Αὐτὰ γράφει ὁ ἀμνηστευθεὶς σύντροφος Φιλίνης εἰς τὴν «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά». Καὶ εἶναι σαφὲς τί ἐννοεῖ: Πρέπει ἡ «ἐπαναστατικὴ ἀλλαγή», ν' ἀποκτήσῃ τέτοια δύναμη, ὥστε θέλοντας καὶ μή, μὲ εἰρηνικὸ δρόμο ἢ μὲ «ἔνοπλη ἐξέγερση» — ὅπως λέει σὲ ἄλλη φράση— νὰ καταληφθῇ ἡ ἐξουσία. Ἀπὸ τὴν μιὰ λοιπὸν πλευρὰ οἱ κομμουνισταὶ διακηρύσσουν τὴν ἀνάγκην «τῆς ἑτοιμότητας τοῦ δημοκρατικοῦ κινήματος γιὰ τὸν μὴ εἰρηνικὸ δρόμο»— ὅπως γράφει ὁ σύντροφος Φιλίνης. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ διακηρύσσουν τὴν «ἀνάγκη τῆς πλατιᾶς συνεργασίας καὶ ἑνότητας τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων», δηλαδὴ τὴν δημιουργία λαϊκοῦ μετώπου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ «γραμμή». Καὶ ὀργάνωση γιὰ «ἔνοπλη δράση» καὶ λαϊκὸ μέτωπο. Τὴν ἀνάγκη τοῦ Λαϊκοῦ μετώπου τὴν διακηρύσσει πιὸ ἀναλυτικὰ ὁ ἐκ τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε., ὁ Λεωνίδας Στρίγκος.

---

* Τὸ σχόλιον τοῦτο μετεδόθη ἐκ τοῦ Κ.Ρ.Σ. Ἐνόπλων Δυνάμεων τὴν 2.8.1966.

Τὸ ἄρθρο τοῦ Στρίγκου στὸ κομμουνιστικὸ περιοδικό, εἶναι ἐξ' ἴσου ἀνατριχιαστικὰ ἀποκαλυπτικὸ ὅσο καὶ τοῦ ἀμνηστευθέντος καταδίκου ἐπὶ κατασκοπείᾳ, συντρόφου Φιλίνη. Ὑποστηρίζει ὁ Στρίγκος τὴν θεωρίαν τοῦ λαϊκοῦ μετώπου μὲ προκλητικὴν παρρησίαν καὶ κομμουνιστικὴν θρασύτητα.

«Ὁ κύριος συντελεστὴς —γράφει ὁ Στρίγκος— τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ πλατιοῦ δημοκρατικοῦ κινήματος, ὅπως ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τοὺς παλαιότερους καὶ πρόσφατους ἀγῶνες, εἶναι ἡ πολιτικὴ τῆς ἑνότητας τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων ποὺ μὲ ἐπιμονὴ καὶ συνέπεια ἐφάρμοσε καὶ ἐφαρμόζει τὸ Κόμμα μας καὶ ὅλη ἡ Ἀριστερά».

Πιὸ κάτω ὁ σύντροφος Στρίγκος ἐξαίρει τὶς ἐπιτυχίες τῆς λαϊκομετωπικῆς γραμμῆς καὶ γράφει:

«Αὐτὴ ἡ καθημερινὴ ἐνιαιομετωπικὴ δουλιὰ καὶ δράση στὶς μάζες, βασικὸ καὶ ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιὰ κάθε ἐπαναστατικὸ κόμμα, ἔδοσε τὴ δυνατότητα στὸ Κόμμα μας νὰ συνδεθῆ στενότερα μὲ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους»...

Ἰδοὺ λοιπόν:

ΠΡΩΤΟΝ: Ἐξαίρει τὴν ὠφέλεια ποὺ ἔχει τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπὸ τὴν «καθημερινὴ ἐνιαιομετωπικὴ δουλιὰ καὶ δράση στὶς μάζες».

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Διακηρύσσει καὶ ὁ Στρίγκος, ὅπως καὶ ὁ Φιλίνης, ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι «ἐπαναστατικὸ Κόμμα», δηλαδὴ ἔχει γραμμὴ τὴν βίαιη κατάληψη τῆς ἐξουσίας καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ «ἐπαναστατικὸ Κόμμα» τὸ ὠφελεῖ ἡ «ἐνιαιομετωπικὴ γραμμή».

Στὴ συνέχεια ὁ Στρίγκος εἶναι ἐξ' ἴσου ἀποκαλυπτικός. Γράφει: «Γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς πλατιᾶς ἑνότητας τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων εἶναι ἀπαραίτητο, ὅπως ἔδειξε ἡ ζωή, νὰ ἀναζητοῦμε κάθε φορὰ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἑνώνει, νὰ βρίσκουμε τὰ κοινὰ σημεῖα, τὴ κοινὴ γλώσσα μὲ τὶς ἄλλες δημοκρατικὲς δυνάμεις»...

Δὲν θὰ σταθοῦμε στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ «ζωὴ ἐδίδαξε» πὼς τίποτε δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἑνώσῃ τὸν δημοκράτη καὶ τὸν Ἕλληνα μὲ τὸν κομμουνιστή, πὼς καμμιὰ κοινὴ γλώσσα καὶ κανένα κοινὸ σημεῖο δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ ἀνάμεσα στὸν κομμουνισμὸ καὶ στὶς ὁποιεσδήποτε λαϊκὲς δυνάμεις, ποὺ παραμένουν πιστὲς στὴν Ἑλλάδα, στὴν Δημοκρατία, στὴν Εἰρήνη καὶ στὴν Ἐλευθερία. Σημειώνουμε ὅμως ἐντόνως τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ θέματος: ὅτι δηλαδὴ ἡ κομμουνιστικὴ ἡγεσία δίνει ἀνοικτὰ τὴ γραμμή:

ΠΡΩΤΟΝ: Γιὰ ὀργάνωση «ἔνοπλης δράσης», παράλληλα μὲ τὴν «πλατιὰ ἑνότητα». Δηλαδὴ ὄχι μόνο τὸ Κ.Κ.Ε. δὲν ἐγκατέλειψε τοὺς ἐπαναστατικούς σκοπούς του, ἀλλὰ καὶ διακηρύσσει τὴν ἐπανάσταση ὡς πρωταρχικὸν μέσον καταλήψεως τῆς ἐξουσίας.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Διακηρύσσει ἡ κομμουνιστικὴ ἡγεσια τὰ ὠφελήματα ποὺ ἔχει ὁ κομμουνισμὸς ἀπὸ τὴν πραγματοποίηση «τῆς δημοκρατικῆς ἑνότητας» καὶ τῶν «πλατιῶν συμμαχιῶν» —ὅπως ὁ Στρίγκος γράφει. Δηλαδὴ τὸ λαϊκὸ μέτωπο,- - παραδέχονται οἱ κομμουνισταὶ —τοὺς ὠφελεῖ γιὰ τὴν πραγμάτωση τῶν σκοπῶν τους.

ΤΡΙΤΟΝ: Ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν ἄρθρων αὐτῶν βγαίνει τὸ γενικὸ συμπέρασμα πὼς ἡ «ἑνότητα δράσης στὴ βάση», τὸ λαϊκὸν μέτωπο, τὸ γκρέμισμα τῶν ἰδεολογικῶν συνόρων ποὺ χωρίζει τὴ Δημοκρατία ἀπὸ τὸν κομμουνισμό, ἀποτελεῖ πάντα τὸν πιὸ θανάσιμο κίνδυνο τοῦ Ἔθνους καὶ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν.

Ὅταν ὁ κομμουνισμὸς ἐπιτυγχάνει τὴν σύγχυση στὴν χάραξη τῶν ἰδεολογικῶν συνόρων ποὺ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὴν Δημοκρατία, τότε δὲν εἶναι ἡ Δημοκρατία αὐτὴ ποὺ θὰ εἰσέλθῃ στὶς δικές του μάζες. Ὁ κομμουνισμὸς θὰ εἰσχωρήσῃ στὶς Δημοκρατικὲς μάζες καὶ θὰ καταλάβῃ, εἴτε μὲ τὸν «εἰρηνικὸ δρόμο» εἴτε μὲ «ἔνοπλη δράση» —ὅπως γράφει ὁ σύντροφος Φιλίνης— τὸν χῶρο τῆς Δημοκρατίας. Δηλαδὴ θὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσία καὶ θὰ καταλύσῃ τὶς λαϊκὲς ἐλευθερίες, τῶν ὁποίων εἶναι πάντα ὁ πιὸ θανάσιμος ἐχθρός.

ΠΕΛΟΣ ΚΟΥΤΟΥΠΗΣ

«ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ»

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

- **Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ. ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΥΠΟΥΛΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.**
- **Η ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΙΔΑΣΚΕΙ.**
- **ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΨΥΧΙΑΤΡΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΑΡ. ΑΣΠΙΩΤΗΝ.**

● Ἕνας μεγάλος καὶ ὕπουλος ἐχθρὸς τῶν παιδιῶν μας, ὁ πιὸ μεγάλος καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος, εἶναι ὁ κομμουνισμός, ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ διαβρώσῃ τὴν ἐθνικὴ συνείδηση τῆς νεότητος καὶ νὰ τὴν διαστρέψῃ σὲ ἀπίθανες κατευθύνσεις μίσους καὶ ἀρνήσεως τῶν πάντων.

Ὁ κομμουνιστὴς σήμερα, μετασχηματισμένος οἑ... ἄγγελον φωτὸς μετέρχεται κάθε μέσον καὶ χρησιμοποιεῖ κάθε σύνθημα (ἀκόμα καὶ τὸ δύστυχο 114 ἄρθρο τοῦ Συντάγματος ποὺ τόσον ἄδικα δεινοπαθεῖ σὲ δρόμους καὶ πεζοδρόμια) γιὰ νὰ διαφθείρῃ καὶ νὰ μολύνῃ τὴ σκέψη τῶν παιδιῶν καὶ νὰ τὰ ὁδηγήσῃ σὲ χώρους ἀταίριαστους στὴν ἡλικία καὶ τὴν μόρφωσή τους.

Καὶ τὸ κακὸ εἶναι ὅτι αὐτὸν τὸν ἐχθρὸ τὸν ὑποβοηθοῦμε μερικὲς φορὲς ἐμεῖς οἱ γονεῖς ἄθελά μας. Τὸν ὑποβοηθοῦμε μὲ τὴν ὀξύτητα τῶν πολιτικῶν μας παθῶν, μὲ τὴν ἀσταμάτητη γκρίνια μας, μὲ τὴν περιφρόνηση τῶν θεσμῶν τῆς φυλῆς μας.

Τὸ παιδὶ τῆς ἐποχῆς μας δὲν ἔχει ζήσει τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἱστορίας μας. Δὲν γνώρισε τὸν κομμουνισμὸ στὴν ἐγκληματικὴ δράση του. Ἀγνοεῖ τὰ πάντα. Ἀνύποπτο, λοιπόν, ἀνεπιτήρητο, ἄπειρο καὶ παραγνωρισμένο, πέφτει στὶς ὕπουλες παγίδες τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ μεταβάλλεται σὲ ἐχθρὸ τῆς κοινωνίας. Γι' αὐτὸ ὑπάρχει ἀνάγκη εἰδικῆς καὶ ἐπίμονης ἐθνικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νεολαίας μας, ὥστε νὰ γνωρίζῃ τὸν κίνδυνο καὶ νὰ προφυλλάσσεται ἀπὸ αὐτὸν καὶ μόνο της.

Ἂς παίρνουμε ἀφορμὴ ἀπὸ κάθε μεγάλη ἐπέτειο, γιὰ νὰ διδάσκουμε καὶ νὰ ἐνημερώνουμε τὰ παιδιά μας γιὰ τὴ δράση καὶ τὴν ἱστορία τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ καὶ γιὰ τὰ ἄπειρα, τὰ τρομερά, τὰ ἀπερίγραπτα ἐγκλήματά του.

Γι' αὐτὸ σήμερα ἡ στήλη αὐτὴ θὰ σταθῇ, ὑπὸ μορφὴν ἐπικαιρότητος, μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλη ἐπέτειο στὴν σύγχρονο παγκόσμιο Ἱστορία. Τὴν ἐπέτειο τῆς Οὐγγρικῆς ἐπαναστάσεως.

● Μιὰ ἀλησμόνητη ἐπέτειος. Ἀλησμόνητη καὶ γιὰ τὴν ἀγριότητά της καὶ γιὰ τὰ ποτάμια αἵματος ποὺ τὴν ἐπλαισίωσαν.

Μέσα στὴν γεμάτη ἀντιθέσεις καὶ ἀναστατατώσεις εὐρωπαϊκὴ ἱστορία, τὴν πλημμυρισμένη ὁλοκαυτώματα, βωμούς, τρόπαια, ἀγῶνες, σκοτάδια, φῶς, πολέμους, πολιτισμούς, βαρβαρότητες, ἡ 4η Νοεμβρίου τοῦ 1956 ἔχει μιὰ ξεχωριστὴ θέση.

Ἡ 4η Νοεμβρίου 1956 δὲν εἶναι ἁπλῶς μιὰ πολεμικὴ ἐπέτειος. Ἴσως καὶ τὰ γεγονότα της νὰ μὴν ἔχουν τόσο ξεχωριστὴ σημασία ὅση ἔχει κάτι ἄλλο. Τὸ ἠθικό της δίδαγμα. Τὸ συμπέρασμά της. Οἱ ἀλήθειες ποὺ κηρύσσει.

Νύκτα στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη. Πραγματικὴ νύκτα. Κράτη ποὺ ἄλλοτε ἦσαν χαρούμενα, σφιγγιὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὅλο ζωὴ πρὶν λίγα χρόνια, μὲ παραδόσεις πανέμορφες, τώρα σωπαίνουν, δὲν γελοῦν, θαρρεῖς κι' ἔπαψαν νὰ ζοῦν. Ἡ μπόττα μονάχα τοῦ παράξενου κατακτητῆ, ἀκουγόταν βαρειά... Ἕνας κατακτητὴς ἀδυσώπητος, μὰ δὲν φαινότανε. Εἶχε κρύψει τὰ ὅπλα του μέσα σὲ ὄμορφα λαϊκὰ συνθήματα. Λόγια γιὰ τοὺς ἀφελεῖς. Πολιτικὰ χαρτονομίσματα, δίχως ἠθικὸ ἀντίκρυσμα. Φοῦσκες ὄμορφες ἀπὸ νερό, ποὺ ὁ παραμικρὸς ἄνεμος μπορεῖ νὰ τὶς διαλύσῃ.

Μέσα στὸ βαρὺ τὸν ὕπνο τους οἱ σκλάβοι δὲν ἔβλεπαν, δὲν ἄκουγαν, δὲν μιλοῦσαν. Ποῦ καὶ ποῦ κανένα ἀπαγορευμένο ὄνειρο φτερούγιζε στὴ φαντασία τους. Μά,

χανόταν κι' αὐτό. Ὄνειρο ἄπιαστο. Μιλοῦσε γιὰ τὸν ἥλιο, γιὰ πουλιά, γιὰ λουλούδια, γιὰ παιδάκια ποὺ παίζουν ἀμέριμνα, γιὰ διαβάτες ποὺ δὲν ἔχουν τρόμο στὸ βλέμμα τους, γιὰ κοριτσόπουλα ποὺ φτειάχνονται καὶ στολίζονται γιὰ ν' ἀνταμώσουν τὸν καλό τους.

4 Νοεμβρίου 1956... Λίγο πρὶν ξημερώσῃ στὴν Βουδαπέστη... Τότε ἀκριβῶς ἐσκίστηκε τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ τῆς Ἐλευθερίας... Τότε ὁ κατάπληκτος κόσμος τῆς Ἀνατολῆς ἀπέστρεψε μὲ δέος τὸ πρόσωπό του κι' ἔγινε δουλικώτερος στοὺς ἀφέντες του.

Βουδαπέστη... Ἄλλοτε ἦταν μιὰ πόλη ὄμορφη, γραφική, πλούσια, χαρούμενη, μὲ γερὴ οἰκονομία, μὲ δημιουργικὸ ρυθμὸ ζωῆς... Κι' ὁ λαὸς ἦταν κάποτε γεμᾶτος αἰσιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον, εἰρήνη γιὰ τὸ σήμερα, ὀνειροπολήσεις γιὰ τὸ χτές... Ἕνας λαὸς καλόβολος, ποὺ λάτρευε τὴ γῆ του, ποὔδειξε ἀντοχὴ σ' ἕνα σωρὸ ἀντιξοότητες, ποὺ ἦταν ζηλευτὸς γιὰ τὰ ἔργα τῶν χεριῶν του. Ἕνας λαὸς μὲ πάμπολλες πνευματικὲς ἀνησυχίες, ποὺ διακόνησε τὶς Τέχνες, τὶς Ἐπιστῆμες, τὰ Γράμματα, τὴν Πρόοδο. Ἕνας λαὸς καλωσυνᾶτος, ποὺ κατάκτησε τὸν κόσμο ὅλο μὲ τὶς οὐράνιες νότες τοῦ θείου Λίστ, τοῦ ἀκαταπόνητου Οὔγγρου ἐργάτη τῆς Μουσικῆς Ἰδέας.

Αὐτὴ ἦταν ἡ Βουδαπέστη μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρό, ὅπως λένε στὰ παραμύθια... Μά, μετὰ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ἄλλαξαν ὅλα... Ὁ λαὸς πείνασε, δυστύχησε, ὑπέφερε τὰ πάνδεινα, βρέθηκε ἁλυσσοδεμένος μὲ τὰ βαρειὰ δεσμὰ τῆς κομμουνιστικῆς τυραννίας....

Λευτεριὰ — Ψωμὶ — Μόρφωση — Δικαιοσύνη — Δουλειὰ — Αὐτὰ τὰ συνθήματα φωνάζουν οἱ κόκκινοι κράχτες στὰ ἐλεύθερα κράτη... Μά, στὰ ἄλλα; Σ' ἐκεῖνα ποὺ ὁ κομμουνισμὸς ἔχει πιὰ ἐπικρατήσει; Ἐκεῖ οἱ κράχτες δὲν φωνάζουν, δὲν θυμώνουν, δὲν βρίζουν... Ἐκεῖ οἱ λέξεις αὐτὲς εἶναι ἀπαγορευμένες. Τὶς ἔχει σβήσει τὸ βαρὺ ἐπαναστατικὸ χέρι ἀπὸ τὰ λεξικὰ τῶν φτωχῶν σκλάβων...

Κι' Οὔγγροι στέναζαν, καὶ θλίβονταν, καὶ ἔγερναν... Λυγίζανε σιγὰ - σιγά... Συννεφιὰ στὴ χώρα τῶν Μαγυάρων... Βαρειὰ σύννεφα στὸν Οὐρανό... Οὔτε φῶς, οὔτε χρῶμα, οὔτε λουλούδια, οὔτε πουλιά, ὥσπου κάποτε τὰ σύννεφα ἔφεραν τὴν μπόρα...

Τὰ Οὐγγρικὰ νειάτα ἄφησαν τὸν χείμαρο τῆς ὀργῆς τους νὰ ξεσπάσῃ...

«Ἐμπρός, Οὔγγρε, σὲ καλεῖ ἡ Πατρίδα...
Ἦρθε ἡ ὥρα. Ἢ τώρα, ἢ π ο τ έ ...
Θἄμαστε ἐλεύθεροι ἢ σκλάβοι;
Νὰ τὸ σταυροδρόμι. Διαλέξτε...».

Παιδιά, νέοι, γέροι, ἐργάτες, φοιτητές, ὑπάλληλοι, ἀγρότες, στρατιωτικοί, οἱ πάντες στὴν πλατεία Ἐλευθερίας... «Ὄχι... Ὄχι ἄλλο πιά... Δὲν ἀντέχουμε... Θέλουμε νὰ ζήσουμε. Νὰ ζήσουμε σὰν ἄνθρωποι» ἐβροντοφώναξε τὸ θυμωμένο πλῆθος...

Κι' ὕστερα τὸ ξέσπασμα... Οἱ ρούσικες σημαῖες καίγονται, τὰ ντροπιασμένα σύμβολα τοῦ μίσους σαρώνονται, τὰ θλιβερὰ σφυροδρέπανα ποδοπατοῦνται, τὰ κομμουνιστικὰ γραφεῖα ξηλώνονται... Ἡ Ἐθνικὴ Ἀντίσταση ἑνὸς πολύπαθου λαοῦ στὴν ὡραιότερή της ἔκφραση... Στὴν πιὸ γνήσια... Μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα ἡ Ἀνθρωπότητα ἀτένιζε τὰ γεγονότα... Ἕνας λαὸς ζητάει τὸ δίκιο του... Ζητάει νἄναι δικός του ὁ ἱδρώτας τοῦ προσώπου του, ἡ γῆ, τὰ χωράφια του, τὰ παιδιά του... Ζητάει νὰ ὁρίζῃ τὴ χώρα τῶν πατέρων του... Αἰτήματα πανίερα... Κι' ἐκεῖνοι; Δὲν ἀπήντησαν; Ὄχι δά... Ἀπήντησαν καὶ μὲ πολὺ πειστικὸ τρόπο μάλιστα, δίνοντας δείγματα τῆς δημοκρατικῆς τους «συνείδησης»!!!

Ἑκατοντάδες ἀμέτρητες ρωσσικὰ ἅρματα μάχης μπῆκαν στὴν Βουδαπέστη, συντροφευμένα ἀπὸ κανόνια, πολυβόλα, λογῆς - λογῆς μηχανὲς καὶ αἱμοδιψεῖς στρατιῶτες... Ὥρμησε τὸ ἄγριο καὶ μανιασμένο λεφούσι τῆς... «λευτεριᾶς», καὶ δὲν ἄφησε τίποτε ὄρθιο... Νύκτα Ἁγίου Βαρθολομαίου... Ὥρμησε κι' ἔφερε τὸ χάος,

τὴν ἐρήμωση, τὸ πένθος, τὶς οἰμωγές, τὶς κατάρες, τὴ συμφορά, τὰ μοιρολόγια στὴν ἄλλοτε περήφανη καὶ γελαστὴ χώρα τῶν Μαγυάρων...

Αὐτὸς εἶναι ὁ στρατὸς τῆς «εἰρήνης» (;;;) τῆς... «λευτεριᾶς», τῆς «δικαιοσύνης», τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης»... Κι' ἔπεσε ἐτοῦτος ὁ ἀγριεμμένος στρατὸς πάνω στὸν ἄτυχο λαὸ τῆς Βουδαπέστης... Καὶ τάτανε ὅλα γῆς Μαδιάμ...

Ἔσφαξαν, ἔσφαξαν, ὥσπου κουράστηκαν νὰ σκοτώνουν... Ἀπὸ γέροντες μέχρι βρέφη πλήρωσαν τήν... «ἀνδρεία» τοῦ... «γενναίου ἀπελευθερωτικοῦ στρατοῦ» τῆς Σοβιετικῆς «Ἕνωσης»... Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, μονάχα οἱ νεκροθάφτες πηγαινοέρχονταν πάνω στὴν ἀφανισμένη πόλη, γιὰ νὰ θάψουν τὶς 70.000 Οὔγγρους, ποὺ ἔκαναν τὸ ἔγκλημα νὰ πιστέψουν ὅτι εἶναι δικαίωμά τους ἀναφαίρετο νὰ ζοῦνε ἐλεύθεροι ἐν εἰρήνη... 70.000 νεκροί... Χώρια οἱ τραυματίες, οἱ παραμορφωμένοι, οἱ ἀνάπηροι... Χώρια τὰ γκρεμισμένα σπίτια, τὰ πυρπολημένα μαγαζιά, τὰ τὰ ὁδοφράγματα, τὰ ἐρείπια... Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀπολογισμὸς τῆς φρίκης...

Ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς ἂς μὴ κοπιάζῃ νὰ μᾶς πείσῃ μὲ ὄμορφα λόγια γιὰ τὸ τί θὰ κάνῃ ὅπου καὶ ὅταν ἐπικρατήσῃ... Ξέρουμε τί θὰ κάνῃ... Μᾶς τὸ λέει ἡ δική του ἱστορία... Μᾶς τὸ λέει μόνος του μὲ τὰ ἔργα του... Θὰ κάνῃ ὅ,τι ἔκανε παντοῦ ὅπου πάτησε τὸ πόδι του... Ὅ,τι ἔκανε στὴν Οὐγγαρία...

Ὅποιος ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὸν κομμουνισμὸ καὶ τὶς προθέσεις του, δὲν ἔχει παρὰ νὰ θυμηθῇ τί ἔγινε στὴν Οὐγγαρία, δέκα χρόνια πρίν...

Αὐτὸ εἶναι τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ἐπετείου ἐκείνης, ποὺ τὴν ἑόρτασε μὲ εὐλάβεια καὶ πάλι ἐφέτος ὁ ἐλεύθερος κόσμος... Ἕνα νόημα εὐκολονόητο, ποὺ πρέπει νὰ τὸ θυμοῦνται οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν φρονηματίζονται ἀλλὰ παζαρεύουν μὲ τὸ κόκκινο θεριό... Ἡ Οὐγγρικὴ ἐπανάσταση φωτίζει τὴ βαρειὰ νύχτα τοῦ κομμουνισμοῦ. Φωτίζει μιὰ πτυχὴ τοῦ φρικτοῦ δράματος ποὺ παίζεται, τόσα χρόνια τώρα, εἰς βάρος χιλιάδων ἀθώων ἀνθρώπων... Καὶ ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω...

● Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴν τακτικὴ συνέντευξή μας.

Σήμερα φιλοξενοῦμε ἕνα διακεκριμμένο ἐπιστήμονα καὶ ἐρευνητή, ποὺ τόσα πολλὰ τοῦ ὀφείλει ἡ κοινωνία μας, καί, εἰδικώτερα, τὰ παιδιά μας. Εἶναι ἕνας φωτισμένος καὶ διαλεκτὸς πνευματικὸς ἡγέτης, ποὺ ἔχει ἀφιερώσει τὴ ζωή του στὴν ὑπηρεσία τῶν συνανθρώπων του. Πρόκειται γιὰ τὸν Καθηγητὴ κ. Ἀρ. Ἀσπιώτη.

Ὁ κ. Ἀσπιώτης εἶναι ψυχίατρος καὶ ἔχει εἰδικὰ ἀσχοληθῆ μὲ τὴν ἰατρικὴ ψυχολογία καὶ τὴν ψυχικὴ ὑγιεινή. Ἔχει συγγράψει πλεῖστα ὅσα ἔργα, ἀναφερόμενα ἰδιαιτέρως στὶς ἐπιδράσεις τῶν νόσων στὸν ψυχικὸ ὀργανισμό, καθὼς καὶ στὴν κατασκευὴ καὶ τὶς ἰδιότητες τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος. Ἔχει ἰδιαιτέρως μελετήσει, σὲ σειρὰ ἐκδόσεων, τὰ ψυχολογικὰ προβλήματα τῆς παιδικῆς καὶ ἐφηβικῆς ἡλικίας, τὰ ἀναφερόμενα στὴν ἀτομική, τὴν οἰκογενειακή, τὴν σχολικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωή μας, στὸν ἐπαγγελματικὸ προσανατολισμὸ τῶν νέων, μὲ βάση τὶς ἀρχὲς τῆς ἀνθρωπολογικῆς ψυχολογίας.

Ἀπὸ τὸ 1950, ὁ κ. Ἀσπιώτης, ἵδρυσε στὴν Ἀθήνα τὸ Ἰνστιτοῦτο Ψυχολογίας καὶ Ψυχικῆς Ὑγιεινῆς, τὸ ὁποῖον ἀσχολήθηκε μὲ σειρὰ μελετῶν καὶ ἐκδόσεων. Ἐπίσης ὠργάνωσε φροντιστήρια Ψυχολογίας γιὰ γιατρούς, ἐκπαιδευτικούς, κληρικοὺς καὶ γονεῖς. Στὸ Ἰνστιτοῦτο αὐτὸ ἐλειτούργησε Ἰατροπαιδαγωγικὸ Κέντρο, γραφεῖο ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ καὶ συμβουλευτικὸς σταθμὸς γιὰ προβλήματα γάμου καὶ οἰκογενειακῆς συμβιώσεως.

Τὸν κ. Ἀσπιώτη ἐπισκεφθήκαμε στὸ ἰατρεῖο του καὶ μείναμε γοητευμένοι ἀπὸ τὴν εὐγένεια, τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἁπλότητά του. Βρῆκε τὴν ἰδέα μας περίφημη, τὴν προέβαλε γιὰ παράδειγμα πρὸς μίμηση, ἐπή-

νεσε ἀνεπιφύλακτα τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα γι' αὐτὲς τὶς ἐπιδόσεις του καὶ μὲ προθυμία δέχτηκε ν' ἀπαντήσῃ στὰ ἐρωτήματα μας, μὲ τὰ ὁποῖα ἰδιαίτερα καὶ ἀδιάκοπα ἀσχολεῖται, μὲ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα.

Μεταφέρουμε στὴ συνέχεια τὶς ἀπαντήσεις τοῦ κ. Ἀσπιώτη, ὅπως ἀκριβῶς μετεδόθησαν ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

ΕΡ.— Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν καλωσύνη σας νὰ λάβετε μέρος στὸ σημερινό μας πρόγραμμα, ποὺ ἔχει σὰν ἀντικείμενο τὸ παιδὶ καὶ τὰ προβλήματά του καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς πῆτε πῶς βλέπετε αὐτὴ τὴν προσπάθεια τοῦ «Ἀστυνομικοῦ Σώματος».

ΑΠ.— Μοῦ κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωσι ἡ σκέψις σας νὰ προβῆτε σὲ μιὰ τέτοια διαφωτιστικὴ ἔρευνα. Ἦταν μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι. Συνήθως συζητοῦμε τέτοια προβλήματα ὅταν ἀντιμετωπίζωμε τὴν α ἢ τὴ β περίπτωσι παραβάσεως τῶν Νόμων ἀπὸ τὴ νεολαία καὶ τότε βιαστικὰ καὶ σπασμωδικὰ ζητοῦμε νὰ ἀντιμετωπίσωμε τὸ κακό, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴ ρίζα σὲ μιὰ γενικώτερη θεώρησι καὶ λύσι, εἰ δυνατόν, τῶν ἐπειγόντων προβλημάτων ποὺ ἀντιμετωπίζει σήμερα ἡ νέα γενεὰ καὶ στὴν Πατρίδας μας.

Ἑπομένως μιὰ τέτοια ἔρευνα, ὅπως αὐτὴ ποὺ εἴχατε τὴν ἔμπνευσι νὰ κάνετε, εἶναι ἀπόλυτα ἐπιβεβλημένη. Ὁ τόπος μας διψᾶ ἀπὸ μελέτη καὶ σωστὴ λύσι πολλῶν προβλημάτων καὶ ἕνα τέτοιο εἶναι σήμερα τὸ πρόβλημα νεολαία.

ΕΡ.— Τὰ σημερινὰ παιδιὰ παρουσιάζουν κάποια κοινωνικὴ ἰδιομορφία; Ποιὰ εἶναι τὰ βαθύτερα αἴτια αὐτοῦ τοῦ φαινομένου;

ΑΠ.— Ἀναμφιβόλως παρουσιάζουν τὰ σημερινὰ παιδιὰ ὄχι μία μόνο, ἀλλὰ πολλὲς ἰδιομορφίες. Γενικῶς νομίζω, ὅτι ἡ νέα γενεὰ δὲν ἔχει βρῆ ἀκόμη, τόσα χρόνια ὕστερα ἀπὸ τὸν πόλεμο, τὸ κατάλληλο κλῖμα τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεώς της. Ἕνα κλῖμα ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε δημιουργηθεῖ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς μεγάλους.

Τὸ στρατόπεδο τῆς ἀδιαφορίας, ὅπου ἔχομε κλεισθεῖ οἱ πολλοί, ἡ νευρικότης μας, ἡ ἄστοχος, ἄκαιρος καὶ ἄγονος κριτικὴ εἰς πολλὰ σημεῖα ἔχει ἐπιτύχει δυστυχῶς τοῦτο: νὰ ἀπομακρύνεται ὅλο καὶ περισσότερο ἡ νέα γενεὰ ἀπὸ τὴ γενεὰ τῶν γονέων της. Αὐτὸ φυσικὰ εἶναι καταστρεπτικὸ καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους καὶ γιὰ τοὺς μικρούς.

Ἔτσι ἡ νέα γενεὰ ἀναπνέει τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ φόβου, τῆς νευρικῆς ἐντάσεως καὶ τῆς μοναξιᾶς ἴσως τῶν μεγάλων καὶ ταὐτόχρονα προσπαθεῖ νὰ διασπάση τὸν κλοιὸ καὶ νὰ χαράξη ἰδικούς της δρόμους. Ἔτσι ἠμποροῦμε ἴσως νὰ ἐξηγήσωμε καὶ ὅλα τὰ σύγχρονα φαινόμενα ἀντιθέσεως, ἰδιοτυπίας καὶ ἀναζητήσεως τοῦ ἀπιθάνου καὶ τοῦ ἐξεζητημένου ἀπὸ τὴ νέα γενεά, ἀκόμη καὶ στὸ συνηθισμένο λεξιλόγιό της.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ μιὰ ἄλλη πραγματικότης, ποὺ ἀρχίζει νὰ διαφαίνεται, εὐτυχῶς διὰ τὴν Πατρίδα μας, εἶναι ὅτι πλεῖστοι νέοι καὶ νέες ποὺ μόλις ἐμπῆκαν ἢ μπαίνουν τώρα στὸ στίβο τῆς ζωῆς, χαράζουν σπουδαίους δρόμους πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς προόδου τῆς νέας γενεᾶς. Κι' αὐτοὶ οἱ μεγαλύτεροι νέοι γίνονται οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ τὰ στελέχη μιᾶς πνευματικῆς πρωτοπορείας. Ἰδῆτε τοὺς νέους καὶ τὶς νέες ποὺ ἐπισκέπτονται τὶς ἀκριτικὲς περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας, ἢ τὰ σεισμόπληκτα μέρη ἢ τὰ χωριά μας, ἐκείνους ποὺ σπεύδουν σὲ κάθε πρόσκλησι ἀνάγκης, τοὺς νεαροὺς ἐπιστήμονές μας, ποὺ διαπρέπουν σὲ πνευματικὲς καὶ κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸ νέο κῦμα μιᾶς μόλις διαφαινομένης πρωτοπορείας. Παρακολουθῆστε ἀκόμα, παρακαλῶ, τὴν ἐπιτυχία ποὺ ἔχουν νέοι ἐπιστήμονες στὶς καινούργιες ὑπηρεσίες γεωργικῶν ἐφαρμογῶν, ἰατρείων, παιδικῶν σταθμῶν καὶ σχολείων.

ΕΡ.— Τί ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο ποὺ πρέπει ν' ἀνησυχήσῃ τὸ Κράτος καὶ τοὺς γονεῖς;

ΑΠ.— Τὸ Κράτος καὶ οἱ γονεῖς ἴσως πρέπει νὰ καταβάλλουν μιὰ μ ε λ ε τ η μ έ ν η προσπάθεια γιὰ νὰ λύσουν ἕνα πρόβλημα, ποὺ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῆ

ξεχωριστὰ σὰν τέτοιο μὲ ὅλες του τὶς ἰδιομορφίες καὶ τὶς σχέσεις: τ ὸ π ρ ό β λ η μ α ν ε ο λ α ί α. Κι' ἂν κάτι πρέπει νὰ ἀνησυχήσῃ τοὺς μεγάλους, ἂς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ τὸ πῶ, εἶναι ὁ ἑ α υ τ ό ς μ α ς καὶ ὄχι μονάχα ἡ νέα γενεά. Μᾶς λείπει ἡ αὐτοκριτική, ἡ μελέτη, ἡ συζήτησι καὶ ἡ ἐφαρμογὴ ὡρισμένων καλῶν ἀποφάσεων. Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀδυναμία μας.

Μία σπουδαία μελέτη καὶ εἰσήγησι γιὰ τὰ νεανικὰ προβλήματα, ποὺ εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τώρα τελευταῖα, εἶναι τοῦ πανεπιστημιακοῦ διδασκάλου, Καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς κ. Α. Τσιριντάνη.

Τὴν πρόσεξαν ὅμως οἱ γονεῖς ὅπως ἔπρεπε;

ΕΡ.— Τί θὰ εἴχατε νὰ μᾶς πῆτε γιὰ τὰ σημερινὰ μέσα ψυχαγωγίας τῶν παιδιῶν εἰδικώτερα δὲ γιὰ τὸν κινηματογράφο, τὴ μουσικὴ καὶ τὸν ἀθλητισμό;

ΑΠ.— Ἡ ψυχαγωγία, μάλιστα γιὰ τὴ νεολαία, εἶναι μία ἀνάγκη τῆς ψυχῆς, ὅπως τὴν ἐθεωροῦσε πάντα ὁ ἀρχαῖος Ἕλλην. Τὸ κρίσιμο σημεῖο στὸ ἐρώτημα, ποὺ ὀρθότατα θέτετε, εἶναι νομίζω πῶς θὰ μποροῦσαν τὰ μέσα ψυχαγωγίας τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ ἐμπορικὰ χέρια, στὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βρίσκονται σήμερα, καὶ νὰ ἐνταχθοῦν ἀπὸ ὑπευθύνους ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ξύπνιους, στὸ θέμα ποὺ λέγεται ἀγωγὴ τῆς ψυχῆς.

Γιὰ τ ὸ ν κ ι ν η μ α τ ο γ ρ ά φ ο ἂς προσέξωμε τουλάχιστον νὰ σεβασθοῦμε καὶ νὰ τηροῦμε τὸ ὅριο ἡλικίας καὶ νὰ μὴν παρεμβάλλωμε στὶς προβολὲς ποὺ λέμε πὼς εἶναι κατάλληλες, καὶ τὰ προσεχῆ ἀκατάλληλα.

Κι' ἔπειτα γιὰ τὴν παιδικὴ καὶ τὴ νεανικὴ ἡλικία, ἀλλ' ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς μεγάλους, ἂς προσέξωμε τ ὸ μ ι κ ρ ο ῦ μ ή κ ο υ ς φ ί λ μ — ψυχαγωγικὸ καὶ μορφωτικό, ἀκόμη καὶ ἐπιστημονικό. Ἔχει τεράστια παιδαγωγικὴ σημασία καὶ ὡς μορφωτικὸ ὄργανο στὸ πλαίσιο τῶν σύγχρονων ὀπτικο-ἀκουστικῶν μέσων.

Μὲ χαρὰ ἀκούσαμε μιὰ σχετικὴ προσπάθεια ποὺ ἀνέλαβε τελευταῖα τὸ Ἐθνικὸ Ἵδρυμα.

Μ ο υ σ ι κ ὴ κ ί ν η σ ι γιὰ τὴ νεολαία ὡς ψυχαγωγικὸ μέσο δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα καὶ εἶναι κρῖμα.

Μερικὲς καλὲς προσπάθειες καὶ πρωτοβουλίες ἀπὸ νέους Ἕλληνας μουσικοὺς εἶναι μία ἐλπίδα. Μὲ χαρὰ ἐσημειώσαμε τὴν ἐπιτυχία τοῦ Μουσικοῦ τμήματος π.χ. τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ὅσο γ ι ὰ τ ὸ ν ἀ θ λ η τ ι σ μ ό, δὲν εἶναι κανένας ὑπερήφανος γι' αὐτὸν στὴν Ἑλλάδα οὔτε ἁρμόδιοι οὔτε ἀναρμόδιοι. Κι' αὐτὸ στὴν Πατρίδα τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων!

Κι' ὅμως νομίζω, πὼς πλάϊ στὶς ἄλλες προσπάθειες, ποὺ γίνονται γιὰ τὴν ἀναζωογόνησι τοῦ ὑγιοῦς ἀθλητικοῦ πνεύματος στὴν Πατρίδα μας, θὰ ἠμποροῦσαμε νὰ ἐστρέφαμε τὴν προσοχή μας νὰ ὀργανώσωμε, ἁπλᾶ καὶ λιτά, τ ὰ σ υ ν ο ι κ ι α κ ὰ γ υ μ ν α σ τ ή ρ ι α μὲ ὑπεύθυνο ἕνα καλὸ γυμναστὴ ἢ γυμνάστρια. Καὶ εὐτυχῶς ἔχομε καλοὺς καὶ ἀξιόλογους γυμναστάς.

Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποδόσφαιρο, μὲ τοὺς περίφημους «ἄσσους του», ποὺ ἀτυχῶς δὲν ἠμποροῦν νὰ προβληθοῦν πάντα γιὰ πρότυπα ζωῆς στὴ νεολαία, ὅπως ἄλλως τε καὶ οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες, θὰ ἠμποροῦσαμε νὰ στρέψωμε πιὸ πολὺ τὴν προσοχή μας καὶ σὲ ἄλλα ἀθλήματα ὅπως τὸ μπάντλ - τέννις, τὸ βόλλεϋ μπώλλ, τὸ μπάσκετ - μπώλλ, τὸ κολύμβημα, ἡ κωπηλασία κ. ἄ.

ΕΡ.— Πότε πρέπει ν' ἀπασχολῇ σοβαρὰ τοὺς γονεῖς τὸ πρόβλημα «Παιδί» καὶ ποιὰ ἐπίδρασι μπορεῖ ν' ἀσκήσῃ πάνω στὴ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος τοῦ παιδιοῦ τὸ περιβάλλον;

ΑΠ.— Ἕνα καλὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον εἶναι τὸ πρῶτο δῶρο ποὺ περιμένει τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴ ζωή. Ἀρκετοὶ νέοι οἰκογενειάρχαι, πατέρες καὶ μητέρες, καταλαβαίνουν σωστὰ τὸ ἔργο τους καὶ δουλεύουν γι' αὐτό. Εἶναι ὅμως πολλὰ ἀκόμη νὰ γίνουν γιὰ τὴ μόρφωσι καὶ τὴν ἀνάπτυξι τῶν γονέων πάνω στὸν τομέα τῆς ἀγωγῆς. Κάθε εὐκαιρία ποὺ βοηθεῖ τὸν γονέα σὰν παιδαγωγὸ καὶ οἰκογενειάρχη εἶναι πολύτιμη κοινωνικὴ εὐκαιρία. Θέλει ὅμως πολλὴ τέχνη καὶ σπουδή, γιατὶ ὁ μεγάλος δὲν κάθεται εὔκολα στὸ θρανίο. Διαφώτισι πρὸς τοὺς νέους γιὰ τὶς προϋπο-

θέσεις τῆς ἱδρύσεως οἰκογενείας (ὑγεία μελλονύμφων, ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ὑπόσταση, χαρακτήρ, προοπτικαὶ τῆς οἰκογενείας), θέματα κατόπιν ἀρωγῆς τῆς νέας γενεᾶς στὴ σύγχρονη ἐποχή.

ΕΡ.— Πῶς θὰ ἠμποροῦσε ἡ Ἐκκλησία νὰ διαδραματίσῃ ἐξυγιαντικὸ ρόλο στὸν τομέα αὐτόν;

ΑΠ.— Ἡ Ἐκκλησία ἠμπορεῖ καὶ πρέπει νὰ προσφέρῃ τεράστια ἠθικὴ πνευματικὴ ὑπηρεσία στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς νεολαίας. Ὑπάρχουν μάλιστα ἀρκετὰ νέα στελέχη στὸν κλῆρο, ὅπως καὶ σπουδαῖοι παλαιότεροι, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἀξιοποιηθοῦν στὸν ἀγῶνα τῆς ἐξυγιάνσεως. Ἂς ἐλπίσωμε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ κατορθώσῃ νὰ δώσῃ μιὰ σωστὴ ἀπάντησι στὸ τεράστιο κενὸ ποὺ ἐδημιουργήθηκε τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ τὴν παρανομὴ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου. Ἡ διαπίστωσις αὐτὴ δὲν εἶναι δική μου, ἀλλὰ τῶν ἁρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων. Πρέπει κάτι νὰ γίνῃ γιὰ τὴ θρησκευτικὴ διαπαιδαγώγησι τῆς νέας γενεᾶς, ποὺ κοντεύει νὰ περάσῃ σὰν ἄθεη στὸν κόσμο μας. Καὶ μάλιστα τὸ ἔργο τῆς θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως πρέπει νὰ γίνῃ εὐσυνείδητα, σωστά, ζωντανά.

Γενικὰ ὁ θεολόγος, λαϊκὸς καὶ κληρικός, θὰ ἠμποροῦσε πολλὰ νὰ προσφέρῃ ὡς Σύμβουλος τῆς Νεότητος, στὰ ζωντανὰ σημερινὰ προβλήματά της. Ἀλλὰ χρειάζεται σπουδὴ ὡς προπαρασκευὴ καὶ πιστεύω, ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ γίνῃ.

ΕΡ.— Πῶς θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ βοηθήσῃ καὶ ἡ Ἀστυνομία;

ΑΠ.— Μὰ ἤδη μὲ τὸ νὰ θέτῃ τὸ πρόβλημα βοηθεῖ οὐσιαστικά. Καὶ ἡ συναγωγὴ τῶν συμπερασμάτων ἀπὸ τὴν ἔρευνα, ποὺ διεξάγει, ὅπως ἐπίσης καὶ πρὸ πάντων ἡ δυνατότης τῶν ὀρθῶν ἐφαρμογῶν θὰ ἦτο σπουδαιοτάτη βοήθεια. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀναφέρω καὶ μερικὰ σημεῖα ὡς ἰδέας ἑνὸς κοινοῦ πολίτου:

α) Ἡ ζωντανὴ παρουσίασις στὰ μεγάλα μάλιστα παιδιὰ (στὸ σχολεῖο στὶς κατασκηνώσεις, σὲ λέσχες, σὲ συλλόγους κλπ.) τῆς ἀξίας τοῦ Νόμου καὶ τῆς τηρήσεώς του. Τὰ μορφωμένα στελέχη τῆς Ἀστυνομίας θὰ προσέφεραν σπουδαία ὑπηρεσία καὶ ὡς παιδαγωγοὶ τῆς Νεότητος. Μήπως ὁ Ἕλλην ἀξιωματικὸς δὲν ἐθεωρεῖτο, πάντοτε, καὶ ἀπὸ τῶν κλασικῶν χρόνων, καὶ ὡς πνευματικὸς ἡγήτωρ τῆς νέας γενεᾶς;

Τὸ αὐτὸ φυσικὰ θὰ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸν στρατόν, παράλληλα πρὸς τὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ προσπάθεια τοῦ στρατεύματος, μὲ συγχρονισμένες μεθόδους ἀγωγῆς (ὁμιλίες, διαλέξεις, μορφωτικὲς εὐκαιρίες γιὰ τὴν στρατευμένη νεολαία).

Μία πρώτη ἐμφάνισις ἀξιωματικῶν τῆς Τροχαίας εἰς τὰ σχολεῖα γιὰ τὴν διαπαιδαγώγησι εἰς τὴν ὁδικὴν κυκλοφορίαν θὰ ἠμποροῦσε νὰ δώσῃ λαβήν, καὶ εἰς περαιτέρω ἀνάπτυξιν διὰ θέματα τοῦ Νόμου. Προσοχὴ πολλὴ μονάχα θὰ χρειασθῇ νὰ ἀποφευχθοῦν μιμήσεις ὁλοκληρωτισμοῦ σὲ ὀργανώσεις νεολαίας ἢ ἀκόμη καὶ στὴν ἁπλῆ διδασκαλία. Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος νὰ γλυστρήσῃ τὸ μορφωτικὸ καὶ παιδαγωγικὸ ἔργο ἀπὸ τὸ σκοπό του, ποὺ εἶναι ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς συνειδήσεως, στὴ σκλαβιὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἑκάστοτε πολιτικῆς σκοπιμότητος, ποὺ εἶναι κατέκτυπα ἀγωγῆς.

β) Ἀποτοξίνωσις ἀπὸ ἀσφυκτικὰ περιβάλλοντα τῆς νεολαίας. Ἡ Ὁμόνοια π.χ. κάπως ἀρχίζει νὰ φτιάχτη ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς. Ἀλλὰ θέλει καὶ ἄλλα καὶ παρὰ πέρα εἰς τὰς μεγάλας πόλεις. Προσοχὴ εἰς τὰ ναρκωτικά, τοὺς ἐκμαυλιστὰς καὶ τὰς ἐκμαυλιστρίας καὶ ὑπόμνησι τῶν κινδύνων εἰς τοὺς ὑπευθύνους ποὺ σήμερα συγκεντρώνουν νέους (λέσχες, φροντιστήρια, κέντρα κλπ.).

γ) Δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ μία εἰσήγησις γιὰ νὰ μὴ χορηγῆται ἄδεια ὁδηγήσεως αὐτοκινήτου (ἀκόμη καὶ μοτοποδηλάτων) εἰς νέους ποὺ δὲν ἔχουν τελειώσει τὴ στρατιωτική τους θητεία; Καὶ στὶς νέες, ἂν δὲν ἔχουν συμπληρώσει τὸ 25ον ἔτος;

Φυσικὰ ὅλοι ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους, ὅτι τὸ νεανικὸ Ι. Χ. τουλάχιστον, δὲν εἶναι πάντα τὸ ὄχημα τῆς κοινωνικῆς εὐταξίας καὶ κοσμιότητος!

δ) Παρακολούθησις τ ῆ ς ἐ φ α ρ μ ο γ ῆ ς τ ῆ ς ν ο μ ο θ ε σ ί α ς π ε ρ ὶ τ ῶ ν ἀ ν η λ ί κ ω ν ἐ ρ γ α ζ ο μ έ ν ω ν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀκόμη προσοχὴ εἰς τὰ νυκτερινὰ σχολεῖα διὰ τὴν ὑποβοήθησιν τῆς καλῆς των λειτουργίας καὶ τῆς ἀποφυγῆς τῶν σχετικῶν κινδύνων. Συνεργασία μὲ Ὑπουργεῖα Ἐργασίας καὶ Παιδείας.

ε) Τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα παίρνουν ὅπως βλέπομε στὶς ἡμέρες μας καὶ ὄψι, μὲ ἐμπνευσμένους ἡγέτας, σταθμῶν ἐξυπηρετήσεως τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Πολίτου. Ἔχουν ἕνα εἶδος γραφείου πρώτων κοινωνικῶν βοηθειῶν. Μήπως αὐτὸ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀναπτυχθῆ ἀκόμη περισσότερο, μάλιστα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς νεολαίας; (παιδιὰ ποὺ ἔχουν ἀνάγκη προστασίας, στέγης, ἐξευρέσεως ἐργασίας, ποικίλης καθοδηγήσεως). Τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ ἠμποροῦσε νὰ γίνη μὲ σχετικὴ συνεργασία τῶν διωρισμένων κοινωνικῶν λειτουργῶν στὸ πλησιέστερο πρὸς τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα κέντρο ἢ μὲ ἐπιμελητὰς καὶ ἐπιμελητρίας ἀνηλίκων τοῦ Ὑπουργ. Δικαιοσύνης.

στ) Συστηματικὴ παρακολούθησις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου π ε ρ ὶ ὑποχρεωτικῆς σχολικῆς φοιτήσεως μέχρις ὡρισμένης ἡλικίας.

ΕΡ.— Τί θὰ εἴχατε νὰ μᾶς πῆτε γιὰ τὴν προστασία τῶν Ἀνηλίκων στὴ χώρα μας;

ΑΠ.— Μιὰ θαυμάσια ἐργασία κάνουν αὐτοὶ ἀκριβῶς οἱ ἐπιμεληταὶ καὶ αἱ ἐπιμελήτριαι ἀνηλίκων, ποὺ μορφώνονται εἰδικῶς γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, ὅπως ἐπίσης καὶ αἱ κοινωνικαὶ λειτουργοί. Πρέπει ὅμως νὰ προστεθοῦν καὶ ἄλλοι κι' ἀκόμη νὰ ἐνισχυθοῦν στὸ ἔργο τους, ὥστε νὰ ἔχουν καὶ τὴ δυνάμι καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα στὶς προσπάθειές τους. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχα τὰ ἐν ἠθικῷ κινδύνῳ τελοῦντα παιδιά. Εἶναι καὶ τὰ ἄλλα γιὰ τὰ ὁποῖα πολλὰ γίνονται καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἀπὸ ἐξωσχολικὲς Ὀργανώσεις (Πρόσκοποι — Ὁδηγοὶ κλπ.) καὶ ἀπὸ τὰ ἱδρύματα Προνοίας, ποὺ κάνουν στὶς πλεῖστες περιπτώσεις θαυμάσια καὶ ἀφανῆ δουλειά.

Ἀλλὰ χρειάζεται νὰ ἀναπτυχθοῦν ἀκόμη περισσότερο καὶ νὰ ἐνισχυθοῦν οἱ εὐγενεῖς προσπάθειες, ἰδιαίτερα στοὺς συνοικισμούς, στὰ χωριὰ καὶ στὴν ὕπαιθρο.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: ὁ Τύπος μας νὰ τὶς περιγράφη καὶ νὰ τὶς ἐμψυχώνη γιὰ νὰ προσφέρη ὑποδείγματα χρήσιμου κοινωνικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἔργου.

ΕΡ.— Μὲ ποιὰ συμπεράσματα θὰ προτιμούσατε νὰ κλείσουμε τὴ σημερινή μας συζήτηση;

ΑΠ.— Θὰ ἤθελα νὰ κλείσωμε ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἀρχίσαμε. Τὸ καλύτερο συμπέρασμα εἶναι ἡ ἀ ν ά γ κ η τ ῆ ς ὁ λ ο π λ ε ύ ρ ο υ σ π ο υ δ ῆ ς κ α ὶ τ ῆ ς μ ε λ έ τ η ς τοῦ προβλήματος, ποὺ λέγεται σύγχρονη ἑλληνικὴ νεολαία. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁρμοδίους παράγοντας. Καὶ ἔπειτα ἡ σ υ σ τ η μ α τ ι κ ὴ κ α ὶ ν ο ι κ ο κ υ ρ ε μ έ ν η ἐ φ α ρ μ ο γ ὴ ὅλων τῶν μέτρων ποὺ ἀποβλέπουν στὴν προκοπὴ καὶ πρόοδό της, μὲ μιὰ συνεργασία ὅλων τῶν ὑπευθύνων μὲ αἴσθημα ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς εὐθύνης γιὰ τὴν ἑλληνικὴ νεολαία, ποὺ θὰ εἶναι ἡ αὐριανὴ Ἑλλάδα σὲ μιὰ ὁμάδα Ἐθνῶν καὶ Πατρίδων ὅπου θὰ πρέπη, γιὰ νὰ ζήση μὲ τιμὴ καὶ μὲ δόξα, νὰ ἔχη νὰ προσφέρη ἕνα ζωντανὸ μήνυμα ἀνανεωμένου καὶ συνεποῦς Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ.

Σᾶς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν τιμητικὴ εὐκαιρία ποὺ μοῦ ἐδώσατε, μὲ τὸ σπουδαῖο καὶ ζωντανὸ ἐρωτηματολόγιό σας, γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς ὑπάρχει σήμερα στοὺς κρατικοὺς λειτουργούς μας ἡ δημιουργικὴ ἀνησυχία γιὰ ἕνα καλύτερο αὔριο.

—Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων, σᾶς εὐχαριστεῖ θερμὰ γιὰ τὴν τιμητικὴ συμμετοχή σας οτὸ ραδιοφωνικό του πρόγραμμα.

—Κι' ἐγὼ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

—Αὐτὰ μᾶς εἶπεν ὁ κ. Ἀσπιώτης. Καὶ οἱ προτάσεις του, σοφὲς καὶ βγαλμένες ἀπὸ τὴ ζωή, θ' ἀποτελέσουν ἀντικείμενο ἰδιαίτερης ἔρευνας, γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν μας.

(Συνεχίζεται)

Η ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΟΔΥΝΗΡΑΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α΄ κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

«Δύο Ἰάπωνες τουρίσται ἐπλήρωσαν διὰ δύο φιάλας οἴνου, εἰς ἀθηναϊκὸν νυκτερινὸν κέντρον... 14.000 δραχμάς! Διαβάζομεν, ὅτι συνελήφθησαν ὁ σερβιτόρος καὶ ὁ ταμίας τοῦ καταστήματος. Κακῶς. Ἡ ἄδεια λειτουργίας του ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθῇ καὶ τὸ κατάστημα νὰ κλείσῃ. Ἔτσι μόνον θὰ προστατεύσωμεν ὄχι τοὺς ξένους τουρίστας, ἀλλὰ τὸν Ἑλληνικὸν τουρισμὸν ἀπὸ τὴν διεθνῆ δυσφήμησιν».
(Σχόλιον ἐφημερίδος τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ προσφάτου κρούσματος αἰσχροκερδείας).

Η ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΑ —αἰσχρὰ ἐπιθυμία κέρδους, πρᾶξις ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἀθεμίτου καὶ ἀνηθίκου κέρδους — εἰς τὰς συγχρόνους ποινικὰς νομοθεσίας δὲν ἀναγράφεται εἰς ἴδιον ἄρθρον, πλὴν ὅμως, διὰ τὸ ἀδίκημα τοῦτο ἔχουν θεσπισθῆ αὐστηρόταται διατάξεις εἰς ἅπασαν σχεδὸν τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν περὶ ἀγορανομικῶν παραβάσεων. Βασικῶς περὶ ταύτης προβλέπει τὸ Ν. Δ. 136) 30.9.1946 «Περὶ κυρώσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀπὸ 10) 11. 5.1946 Ν. Δ. περὶ ἀγορανομικοῦ κώδικος» καὶ συνεπικουροῦν διάφοροι ἄλλοι νόμοι καὶ ἀγορανομικαὶ διατάξεις.

Ὡς «φαινόμενον» ἡ αἰσχοκέρδεια δὲν εἶναι τι τὸ νέον. Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος διδάσκει, ὅτι ἡ πρᾶξις ἡ ἀποβλέπουσα εἰς ἀπόκτησιν ἀθεμίτου κέρδους καὶ ἐκδηλουμένη διὰ τῆς νοθείας τῶν ἀγαθῶν, τοῦ ὑπερβολικοῦ κέρδους, τῆς ἀποκρύψεως, τῆς χρήσεως ἐλλιπῶν μέτρων καὶ σταθμῶν κ.λ., ὑπῆρξεν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καὶ προεκάλεσε τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀπέχθειαν τῶν κοινωνιῶν. Πρῶτος «διδάξας», κατὰ τάς... γραφάς, φέρεται ὁ Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος ἐπώλησε εἰς τὸν ἀδελφόν του Ἠσαῦ, πινάκιον φακῆς... μὲ ἀντίτιμον τὰ πρωτοτόκια. Τὸ βιβλικὸν κείμενον (Βίβλος Γενέσεως ΚΕ΄ 29—34) μᾶς παρέχει ἀποκαλυπτικὴν τὴν εἰκόνα τῶν ἀναγκῶν, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ὁποίων ὁ Ἠσαῦ ἐδέχθη «ἐθελουσίως» τὴν τόσον ἑτεροβαρῆ δοσοληψίαν. «Ἰδοὺ ἐγὼ —λέγει ὁ Ἠσαῦ— πορεύομαι τελευτᾶν καὶ ἵνα τί μοι ταῦτα τὰ πρωτοτόκια;»... Αἱ «Παροιμίαι» ἐξ ἄλλου (ΙΑ΄ 26), μᾶς λέγουν ὅτι ἡ αἰσχοκέρδεια εἶναι ἀπὸ τὰ βάθη ἐκείνων τῶν αἰώνων πρᾶξις καταδικαστέα καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. «Ὁ συνέχων σῖτον», μᾶς λέγουν «ὑπολείποιτοι αὐτὸν τῆς ἔθνεσιν· εὐλογία δὲ εἰς κεφαλὴν τοῦ μεταδίδοντος». Μὲ ἄλλους λόγους: ὁ ἀποκρύπτων τρόφιμα (διὰ νὰ τὰ μεταπωλήσῃ κρυφίως) εἶναι κατηραμένος ἀπὸ τοὺς λαούς, ἐνῶ εὐλογία ἔρχεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου ποὺ πωλεῖ ἐντίμως. Χαρακτηριστικὴ ἐπὶ τούτου καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος κερδοσκόπου (Λουκ. ΙΒ΄ 16—22): «Καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὸν σῖτον μου καὶ τὰ ἀγαθά μου... Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός: —Ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ, ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται;».

Ἀλλὰ ἅπαντες οἱ λαοὶ τῆς βαθείας ἀρχαιότητος κατεδίκαζον τὴν αἰσχροκέρδειαν καὶ ἐτιμώρουν τοὺς παραβάτας μὲ ἀναλόγους ποινάς. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἔχοντες καθορίσει τὴν τιμὴν τῶν πωλουμένων εἰδῶν καὶ ἔχοντες θεσπίσει ἀπαγορεύσεις εἰς τοὺς πωλητὰς νὰ ἐπιδιώκουν τιμὰς μεγαλυτέρας τῶν καθωρισμένων, ἐτιμώρουν τοὺς παραβάτας διὰ μαστιγώσεως, ἐξορίας καὶ δημεύσεως τῶν περιουσιῶν αὐτῶν. Οἱ Ρωμαῖοι, δι' αὐστηροτάτων ποινῶν ἐτιμώρουν τὴν δολίαν ὑπερτίμησιν τῶν εἰδῶν, τὴν ἀπόκρυψιν, τὴν παρεμπόδισιν εἰσαγωγῆς τροφίμων, τὴν νοθείαν κ. λ. Οἱ Βυζαντινοὶ ἐπίσης εἶχον θεσπίσει σειρὰν αὐστηροτάτων διατάξεων, αἱ ὁποῖαι καθώριζον τὸ ἐπιτρεπόμενον κέρδος ἐπὶ ἑκάστου τῶν πωλουμένων εἰδῶν, διέγραφον τὸν τρόπον τῆς ἐποπτείας τῆς ἀγορᾶς κ. λ. Οἱ Μωαμεθανοὶ πάλιν εἶχον καὶ οὗτοι ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων τὰς ἀπαγορεύσεις των ἐπὶ τῶν τάσεων πρὸς αἰσχροκέρδειαν, ὑπήκοντες εἰς τὸ Κοράνιον τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Κεφάλαιον 4ον ἐδάφ. 33, διαλαμβάνει: «Ἀλλ' ὦ πιστοί! Μὴ ἐκτελεῖτε δοσοληψίας ἐν κρυπτῷ καὶ διὰ δόλου, παρὰ

μόνον εἰς τὸ φανερὸν καὶ μὲ φιλικὰς συμφωνίας». Καὶ εἰς τὸ Κεφάλ. 83 «Οἱ Δόλιοι», ἐδάφ. 1—3: «Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συναλλάσσονται δολίως καὶ ὡς πλεονέκται!»...

***

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ περὶ τῶν ἐπιπτώσεων τῆς αἰσχροκερδείας εἰς τὰς ἐθνικὰς οἰκονομίας τῶν διαφόρων λαῶν, ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι αὐταὶ ὑπῆρξαν ὄχι μόνον ἐπιζήμιοι καὶ ὀδυνηραί, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς καταστρεπτικαί. Ἀναφορικῶς μὲ τοὺς ἀρχαίους λαούς, ὁ διάσημος οἰκονομολόγος καὶ ἱστοριοδίφης Γουσταῦος Γκλότζ μᾶς πληροφορεῖ εἰς τὸ περίφημον σύγγραμμά του «Τὸ ἐμπόριον τῆς ἑλληνιστικῆς περιόδου», ὅτι ὅλαι αἱ κατὰ καιροὺς ἀναστατώσεις ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας μέχρι τῆς Καρχηδόνος ὀφείλονται ἐν πολλοῖς εἰς ὅλως ἐγκληματικὰς πράξεις αἰσχροκερδείας. Πέραν αὐτῶν, εἰς τὴν σελίδα 436 τοῦ συγγράμματος τούτου ὁ Γουσταῦος Γκλότζ παρατηρεῖ καὶ τὰ ἑξῆς: «Οἱ κερδοσκόποι ἐπινοοῦν τρόπους νὰ περιορίσουν τὴν παραγωγὴν καὶ νὰ ἐπιβάλουν τὰς τιμάς των. Ἔκαμαν μάλιστα καὶ ἀπόπειραν νὰ μειώσουν τὴν παραγωγὴν τῶν δημητριακῶν. Ἀλλὰ ἀπὸ ὅλας τὰς κερδοσκοπικὰς μηχανορραφίας τῆς ἑλληνιστικῆς περιόδου, ἡ πλέον χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἀπόκρυψις τῶν δημητριακῶν ποὺ ἔγινε κατὰ τὸ 330 π.Χ. ἀπὸ μέρους τοῦ κυβερνήτου τῆς Μέμφιδος Κλεομένους. Ὁ λιμὸς τότε ἐλυμαίνετο ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Αἴγυπτος εἶχε κάμει λαμπρὰν συγκομιδήν. Ἀπότομος πτῶσις τιμῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, νέα ὕψωσις τιμῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐνῶ ὁ φελλάχος εἶχε πλήρεις τὰς σιταποθήκας του, ὁ Ἀθηναῖος ἐπλήρωνε τὸ κάθε μέδιμνον ἀντὶ 32 δραχμῶν (60 χρυσᾶ φράγκα τὸ ἑκατόλιτρον). Τότε ὁ Κλεομένης ἀγοράζει ὅλην τὴν αἰγυπτιακὴν σιτοπαραγωγήν, ἀλλ' ἔχει τὴν φρόνησιν νὰ μὴ ἐκμεταλλευθῇ μέχρις ἐσχάτων τὴν πτῶσιν τῶν τιμῶν. Προσφέρει τιμὰς πολὺ ἱκανοποιητικάς, διὰ νὰ κρατήσῃ εἰς χεῖρας του τὸ μονοπώλιον τῆς ἀγορᾶς. Ὕστερον ὀργανώνει χονδρεμπορικῶς τὴν ἐξαγωγήν. Εἰς ὅλους τοὺς ἑλληνικοὺς λιμένας ἔχει ἀνταποκριτὰς ποὺ ἐπικοινωνοῦν μαζί του μὲ ἰδιαίτερον ταχυδρομεῖον. Πληροφορημένος περὶ ὅλων τῶν ἀναγκῶν, ἐνήμερος ὅλων τῶν διακυμάνσεων τῶν τιμῶν, ἔχει τὰς δυνατότητας νὰ κατευθύνῃ τὰς ἀποστολάς του ἐκεῖ ὅπου δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὰς τιμὰς ποὺ αὐτὸς θέλει...».

Πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ἐν τούτοις εἰς τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ τοῦ Γουσταύου Γκλότζ, ὅτι ὁ Κλεομένης δὲν δύναται νὰ κατηγορηθῇ ὡς «μέγας αἰσχρόκερδος» ἀφοῦ προσέφερεν τιμὰς «πολὺ ἱκανοποιητικάς». Ὡς κερδοσκόπος, βεβαίως, καὶ ἴσως «μηχανορράφος», ναί...

Ὑπάρχει πληθώρα ἄλλων παραδειγμάτων περὶ τῶν ὀδυνηρῶν ἐπιπτώσεων τῆς αἰσχροκερδείας ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῶν λαῶν, μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι πρὶν πληγῇ ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία, πλήττονται καὶ μάλιστα ἀνεπανορθώτως αὐτοὶ οὗτοι οἱ αἰσχροκερδεῖς εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων. Ἰδοὺ ὡρισμένα παραδείγματα ἐκ τῆς πρὸ ἑκατονταετίας καὶ πλέον ἑλληνικῆς πραγματικότητος:

Εἰς τὰς 3 Νοεμβρίου 1860, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς ναυαρχίδος «Βελλερεφόντης» τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου τῆς Μεσογείου, εἰς τὸν λιμένα τῆς Κερκύρας καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἔλαβε χώραν μία ὅλως ἀσυνήθιστος «τελετή». Οἱ ναῦται συνεσώρευσαν δύο χιλιάδας φιάλας ἑλληνικοῦ οἴνου εἰς τὸ κατάστρωμα, ἔμπροσθεν τῶν παρατεταγμένων ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἐνεφανίσθη ὁ κυβερνήτης τοῦ «Βελλερεφόντη» πλοίαρχος Μὰκ Κόλεν, μὲ τὸν ἀρχιεπιστολέα του καὶ δέκα ἄλλους ἀνωτέρους καὶ ἀνωτάτους ἀξιωματικούς. Μέσα εἰς τὴν γενικὴν σιγήν, ἠκούσθη τότε ἡ ὠργισμένη καὶ ἐπιτακτικὴ διαταγὴ τοῦ πλοιάρχου: «Ἀναλάβατε!». Καὶ ὅλοι ἀνέλαβον ἀπὸ μίαν ἢ δύο φιάλας οἴνου εἰς χεῖρας των, ὄχι βεβαίως διὰ νὰ τὰς καταναλώσουν καὶ νὰ ἑορτάσουν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἑπομένην διαταγὴν —πρόσταγμα τοῦ πλοιάρχου: «Ὄβερμοαρντ!», νὰ τὰς ρίψουν εἰς τὴν θάλασσαν...

Εἶχε συμβῇ τὸ ἑξῆς «ἁπλούστατον»: Ὁ ναύαρχος τοῦ ἀγγλικοῦ στόλου Μεσογείου εἶχε προμηθευθῇ τὰς 2.000 φιάλας οἴνου παρὰ τῶν οἰνοποιητικῶν ἐργοστασίων Πατρῶν. Ἀλλὰ αἱ φιάλαι περιεῖχον, ἀντὶ οἴνου... ὄξος! Καὶ ὁ ναύαρχος σὲρ Ὄλιβερ Φάραγκατ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφημίζετο καὶ τόσον διὰ τὸν φιλελληνισμόν

του, τὰς ἔρριψεν «ἐν σεμνῇ καὶ ἐπιβλητικῇ τελετῇ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ «Βελλερεφόντη»... εἰς τὴν θάλασσαν! Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀπέστειλε καὶ τὴν κάτωθι «εὐγενῆ» ἐπιστολὴν εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν ἐργοστασίων Πατρῶν, ποὺ τοῦ ἐπρομήθευσαν τὸν νοθευμένον ἢ ἀκατάλληλον πρὸς πόσιν οἶνον:

«Τζέντλεμεν!». Ἐὰν νομίζετε ὅτι διὰ τῆς νοθείας καὶ τῆς ἀπάτης θὰ ἀναπτύξετε τὰς ἐπιχειρήσεις σας, ἐξαπατᾶτε πρώτους τοὺς ἑαυτούς σας. Λυποῦμαι διὰ τὴν κακομοιριά σας. Δὲν θὰ καταστραφῇ τὸ ναυτικὸν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος μὲ τὸ νὰ ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν 2.000 φιάλας. Σεῖς θὰ καταστραφῆτε. Καὶ δὲν θὰ προκόψῃ ποτὲ ἡ πατρίς σας!...».

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὸ «Δελτίον Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας» τῆς 15ης Ἰουλίου 1895. Τὸ περιγράφει κάποιος «Φίλων» ὁ ὁποῖος προσθέτει:

«Διατί παραπονούμεθα ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναπτύξωμεν τὰς ἐξαγωγάς μας; Ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ συναγωνισθῶμεν τοὺς ξένους; Ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ δημιουργήσωμεν βιομηχανίαν; Διατὶ παραπονούμεθα διὰ τὴν πολιτικὴν τῶν ξένων ἔναντι ἡμῶν, οἵτινες, ὡς ἰσχυριζόμεθα, δὲν μᾶς ἀφήνουν τὴν ἀνάπτυξίν των πέραν ἡμῶν; Ὀρθὸν εἶναι βεβαίως τοῦτο, ἀλλὰ πταίει καὶ ἡ δολία νοοτροπία τῶν βιομηχάνων καὶ ἐμπόρων μας, οἵτινες ὡς μικρομπακάληδες τῆς γειτονίας προσπαθοῦν νὰ ἀποκομίσωσι κέρδη κλέπτοντες τὸν πελάτην... Ἰδοὺ τὸ παράδειγμα τῶν 2.000 φιαλῶν οἴνου τῶν Πατρῶν. Ἐνόμισαν οἱ βιομήχανοι, οἱ προμηθεύσαντες τοὺς οἴνους εἰς τὸν βρεταννικὸν στόλον, ὅτι θὰ «ἐκορόϊδευον τοὺς κουτόφραγκους». Ἀποτέλεσμα: Ἐστερήθησαν διὰ παντὸς τὴν τεραστίαν πελατείαν τῶν ἀγγλικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ἔκτοτε ἐπρομηθεύοντο τὸν οἶνον των ἀποκλειστικῶς ἐξ Ἰταλίας, οὐδέποτε καταφεύγοντες εἰς Ἕλληνας παραγωγούς. Πόσα ἑκατομμύρια ἑλληνικῶν φιαλῶν οἴνου δὲν θὰ κατηνάλισκεν ἔκτοτε ὁ ἀγγλικὸς στόλος, ἂν δὲν συνέβαινον ταῦτα;...».

Πόσον ἀληθινὰ καὶ ποίαν ἀπήχησιν ἔχουν ὅλα αὐτὰ καὶ εἰς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα, εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ ἀντιληφθῇ εὐκόλως ὁ καθείς. Ἂς σημειωθῇ ὅτι τὰ οἰνοποιητικὰ ἐκεῖνα ἐργοστάσια τῶν Πατρῶν, πολὺ σύντομα ἔκλεισαν, ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ Ἄγγλος ναύαρχος. Ὁ «Λιὼν» τῆς 23ης Ἀπριλίου 1882 γράφει:

«Ὁλόκληρος βιομηχανικὸς κλάδος εἰς τὰς Πάτρας κατεστράφη, λόγῳ τῆς ἀθλίας νοοτροπίας τῶν βιομηχάνων, οἵτινες ἐπιζητοῦν νὰ κερδοσκοπήσουν πωλοῦντες νοθευμένα προϊόντα...».

* * *

ΠΑΡΑΛΕΙΣΤΑΙ ἄλλαι ὀδυνηραὶ ἐπιπτώσεις τῆς αἰσχροκερδείας, ἐπὶ τῶν φορέων της καὶ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, εὑρίσκονται εἰς τὸν παρελθόντα αἰῶνα λόγῳ περιστατικῶν κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ περιλάλητον «δαιμόνιον τῆς φυλῆς» θριαμβεύει ὑπὸ μορφὰς ἐγκληματικῆς ἀπάτης. Εἰς τὸ αὐτὸ τεῦχος τοῦ «Δελτίου Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας» ἀναφέρονται τὰ «ἔργα καὶ ἡμέραι» τῶν καπνεμπόρων Ἁλμυροῦ. Αὐτοί, κατὰ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ Δελτίον «ἀσυνειδήτως ἀνεμείγνυον μὲ τὰ καπνὰ τῆς περιφερείας Ἁλμυροῦ, τὰ κατώτερα καπνὰ Καρδίτσης καὶ Τρικάλων, πωλοῦντες ταῦτα εἰς Ἰταλίαν. Ἀλλὰ τὸ Ἰταλικὸν Μονοπώλιον Καπνοῦ, διοικούμενον βεβαίως οὐχὶ ἀπὸ ἠλιθίους κουτόφραγκους ὅπως ἐφαντάζοντο οἱ εὐφυέστατοι ἡμέτεροι καπνέμποροι Ἁλμυροῦ, ἀνεκάλυψαν εὐκόλως τὴν ἀπάτην καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα τῆς Ἰταλίας εἰς τὰ ἑλληνικὰ καπνά...».

Καὶ συνεχίζει τὸ Δελτίον: «Τί νὰ εἴπωμεν δὲ καὶ περὶ τῆς ρητίνης μας; Ἡ ρητίνη Ἐλευσῖνος καὶ Σαλαμῖνος κατέστη περιζήτητος διὰ τὴν ὡραίαν φύσει ποιότητά της. Πλὴν ὅμως ὅσον μᾶλλον ηὔξανεν ἡ ζήτησις, κατὰ τοσοῦτον καὶ ἡ νόθευσις ἐπεξετείνετο μέχρι τοῦ νὰ ρίπτωνται ἐντὸς τῆς ρητίνης ξύλα, πέτραι, χώματα, ἄμμος, μέχρις ὅτου ἀπεκλείσθη τῶν ἀγορῶν τῆς καταναλώσεως Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας...».

»Καὶ ἡ σταφίς μας; Ἐπετύχομεν καλὴν πώλησιν εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἀλλ' οἱ νο-

θευταὶ ἔμποροί μας, οἵτινες συνεχῶς κραυγάζουν ζητοῦντες προστασίαν τοῦ Κράτους, ἔκαμαν τὸ πᾶν διὰ νὰ ἐξαπατήσουν καὶ τοὺς Ρώσους. Ἀκόμη δὲν ἤρχισεν ἡ εἰς τὴν Ρωσίαν ἐξαγωγὴ σταφίδος μας καὶ εὐθὺς ἐκεῖθεν ἀκούονται κραυγαὶ ἀγανακτήσεως διὰ τὴν νόθευσιν...».

Θὰ ἠδύνατο νὰ σταχυολογηθοῦν ἀναρίθμητα παρόμοια παραδείγματα, ποὺ ἀποκαλύπτουν τὸν ἀφόρητον καὶ καταστρεπτικὸν «σπεκουλαντισμὸν» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» τῆς 20ης Ὀκτωβρίου 1887, ὁ συνεργάτης της «Π. Π.» γράφει, ὅτι οἱ νηματουργοὶ Πειραιῶς ἐχρεωκόπησαν ὁμαδικῶς «οὐχὶ τόσον λόγῳ τοῦ ξένου ἀνταγωνισμοῦ, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ ἐσωτερικοῦ των ἀνταγωνισμοῦ πρὸς τὴν ἑαυτὴν πονηρίαν καὶ μικροδολιότητα!... Εἶχον ἀκμαίαν ἐξαγωγὴν νημάτων εἰς Τουρκίαν καὶ Ρουμανίαν, τὴν ὁποίαν ἔχασαν πρὸ πολλοῦ, κατά τινας μὲν ἕνεκα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ συναγωνισμοῦ, κατ' ἄλλους ὅμως γνωρίζοντας καλύτερον τὰ πράγματα, διότι ἐδολιεύθησαν τοὺς πελάτας των, βρέχοντες τὰ νήματα ὅπως παραστήσουν τὸ βάρος μεῖζον τοῦ πραγματικοῦ...».

Καὶ ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος Βλάσης Γαβριηλίδης, γράφων διὰ «τὴν ἀθλιότητα ἑνίων νεοελλήνων κεφαλαιούχων» τονίζει:

«Ἀλλ' ὦ φίλτατοι Ἕλληνες, διατὶ παραπονούμεθα; Ἔχομεν βεβαίως κράτος ἄθλιον τὸ ὁποῖον προστατεύει τοὺς βασιλεῖς τῆς νοθείας διομηχάνους, τοὺς παράγοντας ἀθύρματα καὶ καταλείπει τοὺς σοβαροὺς διομηχανικοὺς κλάδους ὡς ἡ σιδηρουργία τοῦ Πειραιῶς. Ἔχομεν κράτος ἄθλιον τὸ ὁποῖον σπεύδει νὰ κατοχυρώσῃ διὰ παντὸς μέσου τὸν ἔσχατον ξένον κεφαλαιοῦχον καὶ παρεμβάλλει προσκόμματα εἰς πᾶσαν ὑγιᾶ ἑλληνικὴν ἐπένδυσιν. Ἔχομεν ὅμως καὶ τὴν ἰδικήν μας ἀθλιότητα, ἥτις θεωρεῖ ὡς δεῖγμα ἐξαιρετικῆς εὐφυΐας καὶ μέθοδον ἀμέσου κερδοσκοπίας, τὴν νοθείαν. Καὶ ἀποροῦμεν διότι μικραὶ χῶραι ὡς ἡ ἰδική μας καὶ πλούσιαι ὄχι περισσότερον ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας, μεταβάλλονται εἰς οἰκονομικοὺς γίγαντας, ἐνῶ ἡμεῖς ἔρπομεν πάντοτε εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς ἐνδείας...».

* * *

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ, ἡ ὁποία κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ποὺ ἀναφέρονται τὰ ἀνωτέρω περιστατικὰ κατέβαλε πολλάς, ἀγωνιώδεις καὶ ἀπεγνωσμένας προσπαθείας διὰ νὰ θεμελιωθῇ ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία, ἀπεφάσισε κατὰ τὸν 20ον αἰῶνα νὰ ἀντιδράσῃ πλέον αὐστηρῶς διὰ τὴν περιστολὴν τῆς αἰσχροκερδείας. Μέχρι τοῦ 1916, αἱ πάσης μορφῆς ἀγορανομικαὶ παραβάσεις ἐτιμωροῦντο εἰς βαθμὸν πταίσματος κατὰ τὰ ἄρθρα 584—587, 671 καὶ 697 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, τὴν ἐκ τῆς σχεδὸν ἀτιμωρησίας δὲ κατάστασιν ἐπεδείνωσαν αἱ ἐκ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου μοιραῖαι ἀναταραχαὶ εἰς τὴν προσφορὰν καὶ ζήτησιν τῶν ἀγαθῶν. Οὕτω, τὸ πρόσφορον ἔδαφος διὰ τὴν μεγαλυτέραν βλάστησιν καὶ ἀνάπτυξιν ἀθεμίτων κερδοσκοπικῶν τάσεων τοῦ ἐμπορίου, τὰς ἐκ τοῦ πολέμου ἀνωμάλους συνθήκας αἱ ὁποῖαι ἐκλόνισαν τὴν ἰσορροπίαν παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως καὶ γενικώτερον τὰς ἀνταλλακτικὰς σχέσεις, ἦλθε νὰ ἐμποδίσῃ ὁ νόμος 703 τοῦ 1916 «περὶ αἰσχροκερδείας καὶ πλεονεξίας». Ἐπενέβη λοιπὸν ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία διὰ τοῦ ἀρκούντως αὐστηροῦ τούτου νόμου —ὁ ὁποῖος κατόπιν ἐπανειλημμένων τροποποιήσεων καὶ συμπληρώσεων ἀπετέλεσε τὴν βάσιν τοῦ νῦν ἰσχύοντος Ν. Δ. 136) 30.9.1946— καὶ διέγραψε τὰ ὅρια καὶ τὰ συνιστῶντα τὸ ἀδίκημα τῆς αἰσχροκερδείας στοιχεῖα μὲ περισσοτέραν σαφήνειαν καὶ αὐστηρότητα. Τὸ καθεστὼς τοῦ νόμου τούτου, ὁμοῦ μετὰ τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 9ης Ἰανουαρίου 1926 τὸ ὁποῖον ἐτιμώρει μὲ τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον τοὺς ἐκ δόλου νοθευτὰς ἀλεύρων, ἐπέφερε κάποιαν ἰσορροπίαν εἰς τὰς ἀγορανομικὰς σχέσεις, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ἐπιφανῶν νομικῶν. Ἀλλὰ ἡ καταστροφικὴ θύελλα τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐκλόνισε τὴν λειτουργίαν τῶν οἰκονομικῶν νόμων καὶ τῶν συναλλακτικῶν ἐθίμων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἰς πλείστας τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἀποσυνέθεσε κυριολεκτικῶς τὴν οἰκονομίαν των καὶ συνέτριψε τὴν ὀργάνωσιν τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς, ἐδημιούργησε καὶ

τὸ πλέον πρόσφορον ἔδαφος διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς αἰσχροκερδείας ὑπὸ νέαν μορφὴν καὶ μὲ τὸν νεολογισμὸν «μαύρη ἀγορά». Ὁ νεολογισμὸς οὗτος, ἐπικρατήσας διεθνῶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Β΄ παγκοσμίου πολέμου κυρίως καὶ χαρακτηρίζων τὴν λόγῳ δυσμενῶν περιστάσεων (κυρίως πολεμικῶν γεγονότων, θεομηνιῶν κ. λ.) τελείαν ἢ μερικὴν ἐξαφάνισιν τῶν κανονικῶν συνθηκῶν τοῦ ἐμπορίου, κατ' ἀκολουθίαν δὲ παραβίασιν τῶν γραπτῶν ἢ ἀγράφων νόμων ποὺ διέπουν τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς ἢ ἀγοραπωλησίας, δὲν ἀφίσταται — κατὰ τὸ περιεχόμενόν του — τοῦ γενικοῦ ὅρου τῆς αἰσχροκερδείας καὶ δὲν παρέστη ἀνάγκη εἰδικῆς νομοθετικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν ἐξ αὐτοῦ δεινῶν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωήν. Συμπεριελήφθη λοιπὸν ὡς «νέον φαινόμενον» εἰς τὸ γενικὸν καὶ κύριον Νομοθετικὸν Διάταγμα 136) 30.9. 1946, ὡς καὶ εἰς ἄλλους νόμους καὶ ἀγορανομικὰς διατάξεις ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἰσχύουσαν σήμερον περὶ αἰσχροκερδείας γενικῶς νομοθεσίαν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἰσχύουσα σήμερον νομοθεσία, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλοι οἱ νεώτεροι ἀγορανομικοὶ νόμοι εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς καὶ ἄλλας χώρας, δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν λῆψιν μέτρων κατὰ τῆς ἐπιδιώξεως ὑπερβολικοῦ κέρδους ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν, ἤτοι εἰς τὴν προστασίαν τῆς κοινωνίας ἐκ τοῦ ἀδικήματος τῆς αἰσχροκερδείας ὑπὸ τὴν στενὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου, ἀλλὰ θεσπίζει γενικώτερα μέτρα περιλαμβάνοντα ἅπασας τὰς πράξεις καὶ ἐνεργείας τῶν συναλλασσομένων, τὰς δυναμένας νὰ ἔχουν ὡς ἐπακόλουθον τὴν ἀκρίβειαν τοῦ βίου, τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ κοινοῦ ὑπὸ τῶν ἐμπόρων καὶ παραγωγῶν καὶ τὴν ἐν γένει ἀθέμιτον, ἀνήθικον καὶ παράνομον ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀνωμάλων οἰκονομικῶν συνθηκῶν τῆς χώρας. Ἡ ἰσχύουσα νομοθεσία δίδει τὸ δικαίωμα εἰς τὰ ἁρμόδια ὄργανα, ὅπως λαμβάνουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα θὰ ἠμπόδιζον τὴν καθ' οἱονδήποτε τρόπον αἰσχροκέρδειαν ἐπὶ τῶν εἰδῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν, εἴτε διὰ τῆς ἐπιδιώξεως ὑπερβολικοῦ κέρδους, εἴτε διὰ τῆς νοθείας, εἴτε διὰ τῆς ἀποκρύψεως, εἴτε διὰ τῆς μὴ καταλλήλου καὶ συμφώνως τῷ νόμῳ διαθέσεως αὐτῶν. Ἀλλὰ αἱ ἐπιβαλλόμεναι σήμερον ποιναί, αἱ ὁποῖαι βεβαίως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύνανται νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰς ἐπιβαλλομένας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, τὸν μεσαίωνα καί... τὸ 1926, ἤτοι μαστιγώσεις, ἐξορίαι, δημεύσεις ὁλοκλήρων τῶν περιουσιῶν καὶ δι' ἀγχόνης θάνατος, εἶναι διὰ τὴν ἐποχήν μας καὶ αἱ ἁρμόζουσαι διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ τῆς αἰσχροκερδείας; Ἐπ' αὐτοῦ, φυσικά, ἄλλοι ἔχουν τὸν λόγον.

***

ΕΚΕΙΝΟ ποὺ προέχει σήμερον διὰ τὴν Πολιτείαν γενικῶς, εἶναι ὅτι αἱ ἐκ τῆς αἰσχροκερδείας ὀδυνηραὶ ἐπιπτώσεις εἰς τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν ἀπέκτησαν μίαν πολὺ εὐαίσθητον «ἀχίλλειον πτέρναν»: ἐκείνην τοῦ Τουρισμοῦ. Πέραν τοῦ ὅτι ἡ αἰσχροκέρδεια ἔχει θύματα ἐν πολλοῖς καὶ αὐτοὺς τούτους τοὺς φορεῖς της, πέραν τοῦ ὅτι αἱ θύραι τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου κλείουν ἑρμητικῶς εἰς τὰ ἑλληνικὰ προϊόντα ὅταν παρουσιάζωνται νοθευμένα, ἐλλιποβαρῆ κ.λ. κ.λ., ὑπάρχει ἡ δυσφήμισις τῆς χώρας εἰς τὰς ξένας ἀγορὰς καὶ εἰς τὰς χιλιάδας τῶν τουριστῶν οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν. Τὸ τελευταῖον, ἤτοι ἡ δυσφήμισις τῆς χώρας, ἐὰν δὲν εἶναι τὸ κυριώτερον, συγκαταλέγεται τουλάχιστον μεταξὺ τῶν κυριωτέρων στοιχείων δι' ὀδυνηρὰς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας. Ἂς μὴ λησμονοῦμεν ὅτι, πέραν τοῦ ἀγῶνος ἐπιβολῆς τῶν προϊόντων μας εἰς τὰς ξένας ἀγορᾶς, ὑπάρχει ὁ μέγας ἀγὼν τοῦ Κράτους διὰ τὴν προσέλευσιν τουριστῶν ἐκ πάσης γωνίας τῆς γῆς. Ὁ Τουρισμὸς μεταπολεμικῶς ἐκρίθη ὡς ἡ μεγίστη τῶν ἐπιχειρήσεων ὅλων σχεδὸν τῶν κρατῶν, διὰ τὴν Ἑλλάδα δὲ ὡς ἡ μεγίστη «βιομηχανία» εἰσροῆς συναλλάγματος. Ἂν ἀσυνείδητοι ἐπιχειρηματίαι ἢ ὑπάλληλοι αὐτῶν προσπαθοῦν μὲ τὴν αἰσχροκέρδειαν νὰ δυσφημήσουν τὴν χώραν διεθνῶς, τὰ ἁρμόδια ὄργανα πρέπει νὰ ἀντιδράσουν μὲ τὴν ἀνάλογον αὐστηρότητα καὶ πρὶν τὸ κακὸν λάβει διαστάσεις. Θὰ εἶναι ἀργὰ τότε, δεδομένου καὶ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καὶ δεδομένης τῆς πάντοτε εὐπαθοῦς ἑλληνικῆς οἰκονομίας...

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

—ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΕ τὸν φρούραρχο Πατρῶν, Πλ. Μαλλικούρτην, ὁ λοχαγὸς Ν. Παναγόπουλος, πυροβολήσας αὐτὸν μέσα στὸ γραφεῖο του μὲ τὸ περίστροφό του. Αἰτία τὸ γεγονός, ὅτι ὁ συνταγματάρχης ὑπόβαλε γιὰ τὸν δράστη δυσμενῆ πρόταση.

—ΣΚΟΤΩΣΕ μὲ ἑπτὰ μαχαιριὲς τὸν Ἀθαν. Στιβαράκη ὁ Ὀθωμανὸς Χαρισετὸν Μουσταφᾶ, στὸ χωριὸ Βαφεῖκα Ξάνθης, γιατὶ τὸ θύμα ἀρνήθηκε τὸ κέρασμα τοῦ Ὀθωμανοῦ καὶ αὐτὸς τὸ θεώρησε προσβολή. Αἰτία τῆς ἀρνήσεως τοῦ κεράσματος ἦτο γιατὶ διαζόταν ὁ Στιβαράκης νὰ φύγῃ μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ τρία παιδιά του. Ὁ δράστης πῆγε καὶ παραφύλαξε σὲ μιὰ πάροδο ἀπὸ ὅπου θὰ περνοῦσε τὸ θύμα καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι στὴν κοιλιὰ καὶ στὴν καρδιά, ὁπότε πέθανε ἀμέσως.

—ΓΙΑ ΑΣΕΛΓΕΙΑ εἰς βάρος ἑπταετοῦς μαθητοῦ συνελήφθη στὸ Ἀμύνταιο καὶ προφυλακίσθηκε ὁ γεωπόνος Ε. Βασιακόπουλος, ἐτῶν 54.

— ΙΕΡΟΣΥΛΙΕΣ καὶ ἀρχαιοκαπηλεία διαπράχθηκε ἀπὸ τὸ Γεώργιο Ζώη, ἐτῶν 33, αὐτοκινητιστὴ καὶ τὸν Βασίλ. Βλαχομαῦρο στὰ Γιάννενα, ὅταν αὐτὸς μετέφερε 5 εἰκόνες σημαντικῆς ἀξίας, ποὺ εἶχαν κλαπῆ ἀπὸ διάφορες ἐκκλησίες. Στὸ σπίτι τοῦ Ζώη βρέθηκαν μία αἰχμὴ ἀρχαίου δόρατος, δύο δακρυδόχοι καὶ ἀρχαῖα νομίσματα.

—ΓΙΑ ΑΠΟΠΛΑΝΗΣΗ ἀνηλίκου κοριτσιοῦ καταδικάσθηκε ἀπὸ τὸ Κακουργιοδικεῖο Φλωρίνης σὲ 13 μηνῶν φυλάκιση, ὁ Ε. Τζίκας, ἐτῶν 19.

—ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ μὲ τὸ περίστροφό του ὁ Ἀστυφύλακας τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν Ι. Γιαννόπουλος σὲ κοινόχρηστο χῶρο τοῦ πρατηρίου βενζίνης τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας.

—ΣΚΟΤΩΣΕ τὴ Μαρία Ἀνδρούτσου ὁ ἐργάτης Ἰάκ. Κορίνθιος, πυροβολώντας την ἀπὸ κοντὰ μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο καὶ κατόπιν αὐτοκτόνησε στὸ χωριὸ Καλλονὴ Τήνου. Αἰτία τὸ ὅτι τὸ θύμα κατηγοροῦσε τὸν αὐτόχειρα ὅτι ἀποπλάνησε τὸ παιδί της.

—ΓΙΑ ΚΑΤΟΧΗ ναρκωτικῶν καταδικάσθηκε σὲ 5½ χρόνια φυλακὴ ἀπὸ τὸ Κακουργιοδικεῖο Χαλκίδος ἡ Μαρία Σπυροπούλου, κάτοικος Ἀθηνῶν.

—ΜΕ ΤΗ ΜΕΘΟΔΟ τῶν ὁσέων ὁ Γ. Καρνάτης, ἐτῶν 24, ἀπόσπασε ἀπὸ τρεῖς κοσμηματοπῶλες τιμαλφῆ ἀξίας 54.000. Ἐναντίον του ὑπεβλήθησαν μηνύσεις.

—ΕΡΩΤΥΛΟΣ διὰ τηλεφώνου ποὺ ἐγίνετο φορτικότατος σὲ μιὰ ἔγγαμη κυρία ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ ἄνδρας της, συνελήφθη ὕστερα ἀπὸ παγίδα ποὺ ἔστησε ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια, ὅπου κατηγγέλθη ἡ διατάραξις αὐτὴ τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης. Ὀνομάζεται Γ. Σ. Σπηλιώτης, ἐτῶν 34, ἄεργος.

— ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ Γ. Παπαδόπουλος, ἐτῶν 21, Ε. Φραγκούλης ἐτῶν 21 καὶ Δ. Κούντας, ἐτῶν 19, συνελήφθησαν ἀπὸ τὸ ΣΤ΄ Παράρτημα Ἀσφαλείας ὡς ὕποπτοι καὶ ἐξακριβώθηκε ὅτι, χρησιμοποιοῦντες μοτοποδήλατα, ἔκαμαν 17 διαρρήξεις στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ προάστια μέσα σὲ ἑπτὰ μέρες. Εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὴν Πάτρα, ὅπου ἔκαναν ἀρκετὲς διαρρήξεις καὶ ὅταν ἐπεχείρησαν νὰ τοὺς συλλάβουν, συνεπλάκησαν μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ κατόρθωσαν νὰ διαφύγουν.

—Η ΔΙΑΡΡΗΚΤΡΙΑ Βικτωρία Δεληγιαννίδη ἢ Δρογκίτου συνελήφθη ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν. Ἄρχισε τὶς κλοπὲς ἀπὸ ἡλικία 18 ἐτῶν καὶ σήμερα εἶναι 25. Μέσα σὲ πέντε χρόνια ἔκαμε πολλὲς διαρρήξεις καὶ μπῆκε ἀρκετὲς φορὲς στὴ φυλακή. Βγῆκε πρὸ ἕξι μηνῶν καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ διάρρηξε τέσσερα σπίτια στὴν Ἀθήνα καὶ δύο στὴ Θεσσαλονίκη. Εἰς βάρος της ἐκκρεμοῦσε ἀπόφαση καταδίκης σὲ 4μηνη φυλάκιση ποὺ τῆς επεβλήθη γιὰ κλοπή.

—ΟΙ ΚΛΕΠΤΕΣ τουρίστες Ζὰν Μωρὶς Βεντρὶν ἐτῶν 26, ἠλεκτρολόγος, καὶ ὁ Ροζὲ Ὀνορὲ Κολντέρ, ἐτῶν 26 κουρέας, ἦλθαν στὴν Ἑλλάδα μὲ αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες τους, τὶς ὁποῖες ἄφησαν σὲ ἕνα «κάμπινγκ» στὴν περιοχὴ Λαμίας. Κατόπιν ἦλθαν στὴν Ἀθήνα καὶ σὲ μιὰ νύχτα λεηλάτησαν δέκα αὐτοκίνητα. Στὸ ἑνδέκατο συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρω ἀπὸ δύο ἀστυφύλακες.

—ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ προσπαθοῦσαν νὰ διαρρήξουν τὴ νύχτα τὸ παντοπωλεῖο τοῦ Θ. Γκίνη στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Μ. Βόδα καὶ Παιωνίου. Τοὺς ἀντελήφθησαν πολῖτες, εἰδοποίησαν τὴν Ἄμεσο Δρᾶσι ποὺ συνέλαβε τὸν ἕνα, τὸν Μπασάκη. Ὁ ἄλλος διέφυγε καὶ καταζητεῖται.

— ΕΚΟΨΕ μὲ τὰ δόντια τὸ αὐτὶ τοῦ Τ. Παπαγιαννάκη ὁ Π. Ντόκος, φροτοεκφορτωτής, μέσα στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νικηφόρου Ε καφενεῖο γιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, γιὰ τὴν ὁποία ἐκτύπησε καὶ ἐξύβρισε τὸ θύμα.

— ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ἀπαγορευμένα (ζάρια) ἔπαιζαν στὸ ὑπόγειο τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Μελετίου 5, ὅπου καὶ συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία οἱ Δ. Λορεντζᾶκος, Μ. Δεληγιάννης, Στ. Ζαχαράκης καὶ ἡ γυναίκα του Ζωή, Γ. Πασιάκη, Χρ. Γκίκας, Χρ. Καταρίνης, Β. Βασιλείου, Ε. Ἀσαριωτάκης, Α. Παπαδόπουλος, Λ. Γιαννόπουλος, Ἑλ. Ζερβοῦ καὶ Χρ. Τσομπανάκης. Κατασχέθηκαν 10.700 δρχ., 12 δολλάρια καὶ 6 χρυσὲς λίρες ποὺ βρέθηκαν πάνω στὸ τραπέζι. Ἐπίσης βρέθηκε καὶ ἕνα πιστόλι «μπράουνιγκ» ποὺ τὸ εἶχε κάποιος πετάξει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

— ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ Α. Μαῦρος, Σ. Καρύδης, Χρ. Καψάλης καὶ Ἠλ. Γεωργουλέας, συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, γιατὶ εἶχαν διαρρήξει στὴ Λιέγη τοῦ Βελγίου κοσμηματοπωλεῖο καὶ ἔκλεψαν κοσμήματα ἀξίας 1.200.000 δραχμῶν, τὰ πούλησαν στὸν Σεραφεὶμ Δρίτσουλα ἀντὶ 150.000 δραχ., ὁ ὁποῖος τοὺς ἔδωσε 70.000 καὶ κατόπιν ἔφυγε μὲ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Γιοχάνεσμπουργκ. Λίγα κοσμήματα βρέθηκαν στὰ χέρια τοῦ Γ. Καρύδη.

— Ο ΚΛΕΠΤΗΣ πορτοφολιῶν Ἀντ. Σαρανταένας συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω κλέβοντας 950 δραχμὲς ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ τοῦ Χρ. Κοκκαλιάρη μέσα σὲ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς Ζωγράφου. Ὅταν τὸν ἀντελήφθη τὸ θύμα, πέταξε τὰ χρήματα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ λεωφορείου.

— ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ χρηματοκιβωτίου Θ. Καραμάνης καὶ Σπ. Μακρῆς ἢ Καλύβας, σεσημασμένοι κλέπτες, συνελήφθησαν στὴν Κέρκυρα γιατὶ ἀπήγαγαν ἀπὸ τὸ κατάστημα γενικοῦ ἐμπορίου τοῦ Μοράλιου στὴ Λειβαδιά, ὁλόκληρο χρηματοκιβώτιο μὲ αὐτοκίνητο, τὸ μετέφεραν σὲ ἐρημικὸ μέρος καὶ τὸ διάρρηξαν. Πήρανε τὸ περιεχόμενό του, ἤτοι 47.000 δραχμές, ὁμολογίες 9.000 δραχ., διάφορα ξένα νομίσματα, ἐντολὲς καὶ γραμμάτια 312.000 δραχ. Οἱ δρᾶστες εἶχαν ἑτοιμάσει καὶ τὰ διαβατήριά τους γιὰ νὰ φύγουν στὸ ἐξωτερικό.

— ΓΙΑ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟ μὲ μαχαίρι τοῦ Χ. Χριστοδούλου καὶ ἐπίθεση κατὰ θαμώνων κέντρου στὶς Τζιτζιφιὲς συνελήφθησαν οἱ Λ. Περτάκης, Ἐμ. Χαμηλάκης, Ἑλ. Χαμηλάκης, Σ. Ἀνανιάδης καὶ Ι. Κακολάκης, οἱ ὁποῖοι συνεπλάκησαν μὲ ἄλλους θαμῶνες τοῦ κέντρου, ὅταν μὲ διάφορες κρητικὲς μαντινάδες παρενοχλοῦσαν τὶς γυναῖκες τῶν πελατῶν.

— Ο ΣΑΤΥΡΟΣ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ Πετρουλίου Τρικάλων Ἀνδρέας Παπαδημητρίου καταδικάσθηκε ἀπὸ τὸ κακουργοδικεῖο Κοζάνης σὲ 20ετῆ κάθειρξη καὶ ὁ συνεργάτης του Β. Κοντογιάννης, κοινοτικὸς γραμματέας σὲ 10ετῆ κάθειρξη.

—ΕΚΛΕΨΕ κατ' ἐξακολούθηση δραχ. 150.000 ἡ κομμώτρια Νίκη Σιδηρο-

πούλου, ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Χριστίνας Δαφνῆ (ὁδὸς Πιπίνου 79) ὅπου πήγαινε τρεῖς φορὲς τὸ μήνα γιὰ νὰ τὴν χτενίση. Συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρω ὕστερα ἀπὸ παρακολούθηση τῆς Ἀστυνομίας καὶ ὁμολόγησε τὴν κλοπή.

—ΑΠΑΤΗ γιὰ νὰ λύση τὰ μάγια ἔκαμε ἡ τσιγγάνα Παναγ. Σοφιανοῦ καὶ ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ θύμα 3.000 δραχμές.

—Ο ΚΛΕΠΤΗΣ μοτοποδηλάτου Γεώργιος Λεμπιδάκης ἐτῶν 19, συνελήφθη ἀπὸ ἀστυνομικό, ὁ ὁποῖος τὸν ὑποτεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀδεξιότητα του νὰ ἐπισκευάση τὸ μοτοποδήλατο ὅταν ξαφνικὰ ἔσβησε ἡ μηχανή του.

—ΚΛΕΦΤΕΣ πορτοφολιῶν σὲ λεωφορεῖα καὶ τρόλεϋ συνελήφθησαν ἐπ' αὐτοφώρω ἀπὸ τὸν ἀρχιφύλακα Φελουκαντζῆ, οἱ Ἰταλοὶ τουρίστες Ἀλβάρτο Τζιαβάρα, Μαρσέλο Μακότζα καὶ Ἀλφρέντο Μπελόντα. Εἶχαν ἐν συνόλω κλέψει 8 πορτοφόλια ἀπὸ ἐπιβάτες. Καταδικάσθηκαν ἀπὸ τὸ δικαστήριο σὲ φυλάκιση 20 μηνῶν.

—Χαρτοπαίκτες 4 συνελήφθησαν στὴν ὁδὸ Κυψέλης 60 (6ος ὄροφος). Ὁ ἕ-

ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΕΣ 4 συνελήφθησαν στὴν ὁδὸ Κυψέλης 60 (6ος ὄροφος). Ὁ ἕ-

νας παίκτης ἀπείλησε τοὺς ἄλλους μὲ ψεύτικο περίστροφο ζητώντας νὰ τοῦ ἐπιστρέψουν 17.000 δραχμὲς ποὺ εἶχε χάσει στὰ χαρτιά.

—ΔΥΟ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ 15 ἐτῶν —Γ. Β. καὶ Π. Κ.— συνελήφθησαν ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ διαπιστώθηκε ὅτι κατὰ τὸ τελευταῖο ἑξάμηνο ἔκαμαν 23 διαρρήξεις σπιτιῶν καὶ ἔκλεψαν συνολικῶς 125.000 δραχμές.

—ΑΠΗΓΑΓΑΝ βιαίως τὴν ἔγγαμη μουσουλμανίδα Σαντιχὰ Φερεντὶν Ὀσμὰν οἱ μουσουλμᾶνοι Χουσεὶν Ὀγλοῦ καὶ Νιζαντὲν Ὀγλοῦ, καὶ ἐπεχείρησαν νὰ τὴν κακοποιήσουν. Αὐτὴ ἀντιστάθηκε καὶ ὅταν ἔφθασε ὁ ἄντρας της, οἱ ἀπαγωγεῖς ἐπετέθησαν ἐναντίον του τὸν τραυμάτισαν μὲ μαχαίρι καὶ ἔφυγαν. Αὐτὰ ἔγιναν στὴν Ξάνθη.

ΓΙΑ ΑΔΙΚΗ ἐπίθεση καὶ τραυματισμὸ τοῦ ὁδηγοῦ Δ. Καντέρα συνελήφθησαν στὸ συνοικισμὸ Ν. Ἀφαίας Σκαραμαγκᾶ οἱ Γ. Στάθης, Κ. Τουλατζῆς, Χρ. Καλὸς καὶ ὁ Δ. Σουρῆς, ἡ γυναίκα του Ἑλένη καὶ ἡ κόρη του Ἄννα, γιατὶ ἀπείλησαν τὰ παιδιὰ τοῦ Καντέρα.

—ΕΠΙΤΕΘΗΚΕ μὲ ἕνα μαχαίρι κατὰ τῆς γυναίκας του Μαρίας ἐτῶν 20 καὶ τῆς παραμόρφωσε τὸ πρόσωπο μὲ πολλὰ κτυπήματα λόγω ζηλοτυπίας ὁ ἔμπορος νεωτερισμῶν Κ. Πασχαλίδης, μέσα στὸ κατάστημά του στὴν Ξάνθη. Εἶχαν παντρευτῆ πρὸ μηνός.

—ΜΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ τρόπο ὁ Ν. Μαυρόπουλος ἐπεχείρησε νὰ σκοτώση τὸν Γρηγ. Ριζούνην στὴν Ἁγιὰ Λαρίσης, ὅταν στὸ δρόμο ὥρμησε κατ' ἐπάνω του μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Ὁ Ριζούνης τὸν ἀντελήφθη ἐγκαίρως καὶ διέφυγε.

—ΖΑΡΙΑ (μπαρμπούτι) ἔπαιζαν στὸ καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Κων)νου 9 οἱ Ε. Σκίρας, Σ. Ζορμπαλᾶς, Ν. Κυμαντάκης, Ν. Σιγανός, Ε. Χλαρῆς, Α. Δρίγκος, Ν. Περάκης, Γ. Μάνδρας, ποὺ συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία καὶ κατασχέθηκαν δραχ. 1.400.

—ΖΑΡΙΑ (μπαρμπούτι) ἔπαιζαν στὴν ὁδὸ Χρυστοστόμου Σμύρνης οἱ Μ. Εὐσταθίου, Χ. Κουρτέλης, Ε. Σαβουλίδης, Η. Καραγκιοζόγλου, Ν. Κουτσοδημήτρης, Ε. Σπινιώτης, Χρ. Πειναγιωτίδης, Δ. Παναγιώτογλου, Κ. Καρτέλης, Ι. Μπαρμπουνάκης, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία.

—Η ΒΙΤΡΙΟΛΙΣΤΡΙΑ Παρθένα Κουγιομτζίδου ἐτῶν 18 στὴ Δράμα ἔρριξε βιτριόλι στὸ πρόσωπο τοῦ Δ. Καρυπίδη γιὰ λογαριασμὸ τῆς ἀδελφῆς της ποὺ ἦταν φίλη του. Αὐτὴ καταδικάσθηκε σὲ φυλάκιση 13 μηνῶν καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτουργὸς Ἀναστασία σὲ φυλάκιση 2 ἐτῶν.

—ΑΣΕΛΓΗΣΑΝ ἀλληλοδιαδόχως σὲ μιὰ κοπέλα 15 ἐτῶν 4 νεαροὶ ποὺ τὴν πῆραν μὲ τὴ θέλησή της στὸ Χαϊδάρι ἀπὸ τὸ Αἰγάλεω. Ὁ ἕνας συνελήφθη.

—ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΙ νέοι συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια, γιατὶ περιεφέρονταν μὲ γυναικεῖα ροῦχα. Εἶναι οἱ Ε. Πράσινος ἐτῶν 24, Κ. Κουτσόπουλος ἐτῶν 22, Ν. Χατζησταματίου ἐτῶν 28 καὶ Χ. Πολίτης ἐτῶν 20.

Ν. Α.

ΜΕΤΑΣΤΕΓΑΣΗ ΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΣΕ ΝΕΑ ΟΙΚΗΜΑΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

Οἱ ΣΤΗΛΕΣ αὐτὲς πολλὲς φορὲς ὡς τώρα, ξεκινώντας ἀπὸ κάποια, καινούργια κάθε φορά, ἀστυνομικὴ ἐκδήλωση, βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφράσουν τὶς σκέψεις των καὶ νὰ τονίσουν ἀνάλογα τὴ σημασία αὐτῶν τῶν ἐκδηλώσεων. Γιὰ μᾶς προσωπικά, ἀλλὰ καὶ γιὰ καθένα ποὺ ἀγαπάει μὲ πάθος τὸ Σῶμα ποὺ χρόνια τώρα ἔχει καλύψει τὸν πανελλήνιο ὁρίζοντα μὲ μιὰ θαυμαστὴ καὶ ζηλευτὴ ἱστορία, κάθε τι ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὴν ὑπηρεσιακή μας δραστηριότητα, εἴτε μικρὸ εἴτε μεγάλο, πρέπει νὰ σημειώνεται μὲ τὸν κατάλληλο τρόπο, γιατὶ ἔτσι μόνον ἀποδεικνύομε ὅτι ξέρομε τὶς δυνατότητες ποὺ ἔχομε καὶ τὶς ὁποῖες εἴμαστε σὲ θέση νὰ ἀξιοποιήσωμε, φθάνει μόνον νὰ συντρέξουν ὁρισμένοι παράγοντες.

Τὸ γράψαμε ἄλλωστε κι ἄλλοτε, χωρὶς αὐτὸ νὰ θεωρηθῆ σὰν περιαυτολογία. Τὸ ἔμψυχο δυναμικό μας βρίσκεται σὲ ἄριστη ἐπαγγελματικὴ κατάρτιση καὶ εἶναι σὲ θέση νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ ὁποιοδήποτε ξένο. Τὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ μᾶς ἔλειπαν ἢ λείπουν, ὕστερα ἀπὸ τὴν συνεχῆ δραστηριότητα τῶν ἁρμοδίων παραγόντων μας καὶ τὴ συμπαράσταση τῆς Πολιτείας, ποὺ μέρα τὴ μέρα ἀναγνωρίζει πιὸ πολὺ τὸ ἔργο ποὺ προσφέρομε, πλαισιώνουν σιγὰ - σιγὰ τὶς Ὑπηρεσίας μας καὶ εὐελπιστοῦμε ὅτι σύντομα θὰ εἴμαστε σὲ ἐπάρκεια.

Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ ἡ ἀρωγὴ τῆς Πολιτείας συμπορεύεται μὲ τὴν ἐνεργητικότητα τῶν δικῶν μας ὑπευθύνων διαπιστώνομε τὶς ἀπεριόριστες ἱκανότητες ποὺ διαθέτομε καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς δίνει τὴ δύναμη καὶ τὸ ψυχικὸ σθένος νὰ δημιουργοῦμε ἀξιόλογες ἐπιτεύξεις. Βρίσκομε τότε τὸν τρόπο νὰ παρουσιάσωμε κάτι τὸ ζηλευτὸ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους. Αἰσθανόμαστε ἰδιαίτερη χαρὰ κάθε φορὰ ποὺ παριστάμεθα μάρτυρες τῆς ὁποιασδήποτε ἀστυνομικῆς δραστηριότητας, γιατὶ — ἐπαναλαμβάνομε — διαπιστώνομε τὸ πόσα μποροῦμε νὰ ἐπιτύχωμε καὶ νὰ δημιουργήσωμε. Θὰ πρέπει ὅλοι μας νὰ νοιώσωμε μιὰ γιὰ πάντα ὅτι εἴμαστε σὲ θέση ὄχι μόνον νὰ συνεχίσωμε τὸ ὡς τώρα δημιουργικὸ ἔργο τῶν προκατόχων μας, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἐπαυξήσωμε πρὸς τὸ καλὸν τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος εἰδικώτερα.

Μὲ τὰ ἐπαγγελματικὰ ἐφόδια ποὺ διαθέτομε, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν γρανιτώδη θέλησή μας θὰ πρέπει νὰ ἀποδείξωμε σ' ὅλους, ἐχθροὺς καὶ φίλους, ὅτι ἡ παρουσία μας εἶναι ἀ π α ρ α ί τ η τ η. Θὰ τὸ ἐπιτύχωμε αὐτό, γιατὶ δὲν σβήνει εὔκολα μιὰ ἱστορία 44 χρόνων, γεμάτη ἐπιτυχίες, ἀγῶνες καὶ αἷμα. Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἶναι ἕνας ζωντανὸς ὀργανισμὸς καὶ κάθε κύτταρό της —κάθε ὑπάλληλός της— ἕνα καὶ μόνον ἔχει σκοπό: Τὴν ἐπιτυχία στὴν ἀπόστολή του.

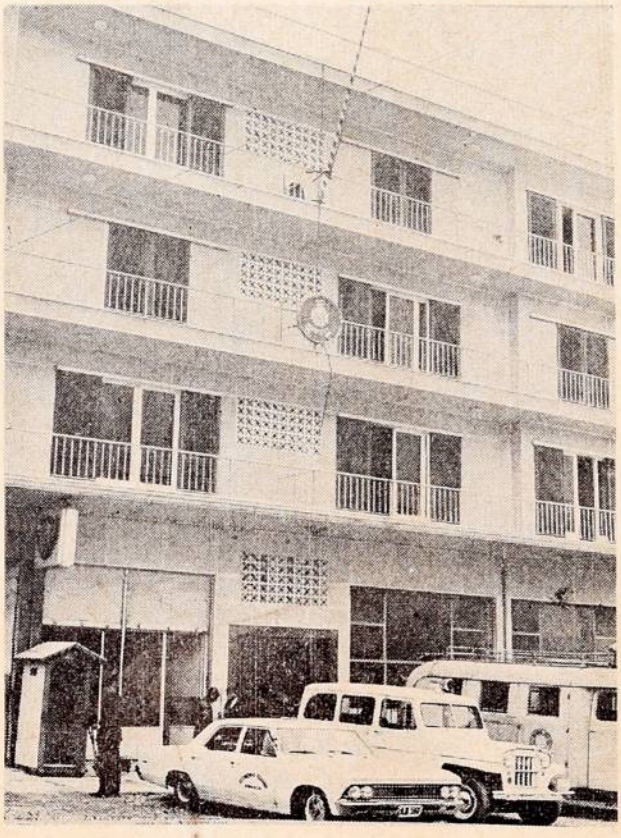
***

Α ΦΟΡΜΗ γιὰ τὶς πιὸ πάνω προλογικές μας σκέψεις μᾶς ἔδωσαν ἀφ' ἑνὸς μιὰ σημαντικὴ ἐπιτυχία τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς ποὺ σημειώθηκε τὶς τελευταῖες μέρες, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ μεταστέγαση δύο ζωτικῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν. Σήμερα περιοριζόμαστε σ' ὅ,τι ἀφορᾶ τὴ μεταστέγαση, μιὰ καὶ τὸ πρῶτο γεγονὸς βρίσκεται, ὡς τὴν ὥρα ποὺ γράφονται αὐτὲς οἱ γραμμές, ἀκόμη στὸ προαναχρητικό του στάδιο.

Κι ἀρχίζομε ἀπὸ τὴ μεταστέγαση τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδ)νσεως Ἀθηνῶν. Πρόκειται γιὰ τὴν Ὑπηρεσία ποὺ ἔχει γράψει μιὰ δική της σελίδα στὴν ὅλη ἱστορία τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ δὲν εἶναι τῆς ὥρας νὰ μιλήσωμε γιὰ τὶς προσφορὲς τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος, κατ' ἀρχὴν καὶ τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδ)νσεως ἀργότερα. Ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἡ Ὑπηρεσία αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς

Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν. Πρώτη στὴν πολεμικὴ περίοδο, πρώτη καὶ στὴν εἰρηνική. Πλήρωσε βαρὺ τὸ φόρο αἵματος, πλὴν στάθηκε σὰν τὸ γρανιτώδη βράχο, πάνω στὸν ὁποῖο γίνηκαν συντρίμμια οἱ ἐπιτιθέμενοι.

Ἀπὸ τὶς 21 Ὀκτωβρίου 1966, ἡ Μηχανοκίνητος Ὑποδιεύθυνσις Ἀθηνῶν, ποὺ στεγαζόταν στὸ γνωστὸ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, μεταστεγάσθηκε στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δοϊράνης 69 (Ἅγιος Σώστης — στροφὴ Καλλιθέας) τριόροφο οἴκημα, ἰδιοκτησίας κ. Μιχαὴλ Ζουρίδη. Τὸ οἴκημα καὶ τὸ συνεχόμενο στεγασμένο γκαράζ αὐτοκινήτων καταλαμβάνει ἔκταση 2 χιλ. πήχεων, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου καταβαλλόμενο μηνιαῖο μίσθωμα ἀνέρχεται στὸ ποσὸν τῶν 50 χιλ.

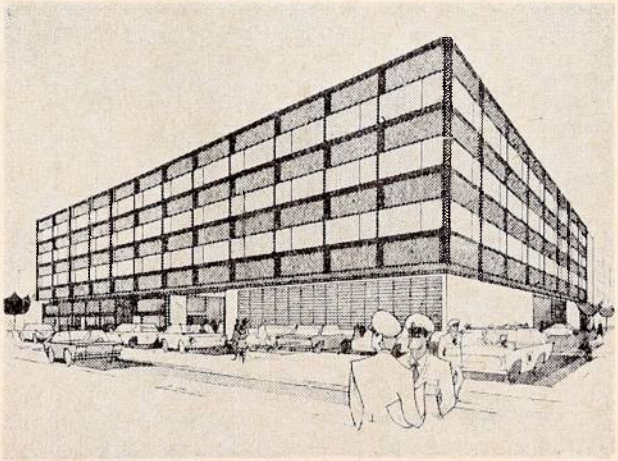
Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δοϊράνης 69 νέον οἴκημα τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδ/νσεως Ἀθηνῶν.

Θέλοντας νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὸ οἴκημα γιὰ τὸ ὁποῖο τόσα πολλὰ εἴχαμε ἀκούσει, στὶς 5.11.66 πρωῒ βρεθήκαμε ἐκεῖ. Μόλις τὸ ἀντικρύσαμε καὶ πρὶν ἀκόμα μποῦμε μέσα, σκεφθήκαμε ὅτι τὰ ὅσα εἴχαμε ἀκούσει, φαίνεται ὅτι ὑστεροῦν κοντὰ στὴν πραγματικότητα. Πρόκειται γιὰ ἕνα νεοκτισμένο κτίριο, ἐντυπωσιακὸ καὶ ἐπιβλητικό. Στὴν τεράστια αἴθουσα τοῦ ἰσογείου του πηγαινοέρχονται οἱ ἀστυφύλακες τοῦ Μηχανοκινήτου —τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν ζωτικότητα καὶ μαχητικότητά τους παιδιὰ— ἕτοιμα νὰ ἀναλάβουν ὑπηρεσία.

Ἀνεβήκαμε μὲ τὸ ἀσανσὲρ στὸν πρῶτο ὄροφο γιὰ νὰ ἀναφέρωμε στὸν κ. Διοικητὴ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μας. Εὐγενέστατα ὁ Διοικητής, Ἀστυνομικὸς Δ) ντὴς Β΄ κ. Σπυρίδων Κάκος, μᾶς δέχθηκε καὶ δὲν ἀπόκρυψε τὴ χαρά του ποὺ τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» σκέφθηκαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ νέον οἴκημα τῆς Ὑπηρεσίας του. Ἀφοῦ μᾶς ἐξέθεσε σὲ γενικὲς γραμμὲς τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸ οἴκημα μᾶς δήλωσε ὅτι εἶναι ἀρκετὰ εὐχαριστημένος, γιατὶ ὑπάρχει ἄνεση χώρου. Μακρυὰ σχετικὰ ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς πόλεως, ὑπάρχουν δύο βασικοὶ δρόμοι προσπελάσεως γιὰ τὸ κέντρο ἤτοι ἡ λεωφόρος Συγγροῦ καὶ ἡ λεωφόρος Θησέως, καὶ ὁ χρόνος ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ φθάσουν ἀστυνομικὲς δυνάμεις στὸ κέντρο εἶναι λιγότερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ χρειαζόταν ὅταν τὸ Μηχανοκίνητον βρισκόταν στὴν πλατεία «Βάθης».

Ὁ κ. Κάκος μᾶς μίλησε στὴ συνέχεια γιὰ τὴν ὅλη διαρρύθμιση τοῦ κτιρίου, τὶς μελλοντικές του σκέψεις σχετικὰ μ᾽ αὐτὴ καὶ πρὶν μᾶς ὁδηγήσῃ στὰ διαμερίσματα, μᾶς εἶπεν ὅτι τόσον αὐτός, ὅσον καὶ οἱ ἀξ-κοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Μηχανοκι-

νήτου Ὑποδιεύθυνσεως αἰσθάνονται πλέον ἄνετα στὸ νέο κτίριο. Μᾶς ἔδειξε μετὰ τὴν μακέτα τοῦ ὑπὸ ἀνέγερση νέου ἰδιοκτήτου κτιρίου τῆς Ἀστυνομίας ποὺ πρόκειται νὰ κτισθῆ στὴν διασταύρωση τῆς λεωφόρου Συγγροῦ καὶ τῆς ὁδοῦ Μυκηνῶν, παραπλεύρως τῆς κλινικῆς Δαβάκη, σὲ οἰκόπεδο 2500 τετρ. μ. ποὺ τὸ Κράτος παραχώρησε στὴν Ἀστυνομία. Στὸ οἴκημα αὐτὸ θὰ στεγασθῆ ἡ Μηχανοκίνητος Ὑποδιεύθυνσις καὶ τὸ «γκαράζ» τῆς Ἀστυνομίας ποὺ βρίσκεται σήμερα στὸν Βοτανικό. Ἤδη παραχωρήθηκε ποσὸν 5½ ἑκατομ. γιὰ τὴν δημοπράτηση τοῦ ἔργου καὶ τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν.

Μακέτα τοῦ ὑπὸ ἀνέγερσιν ἰδιοκτήτου οἰκήματος τῆς Μηχ/του Ὑποδ/νσεως.

Ἐπισκεφθήκαμε μετὰ ὅλους τοὺς χώρους τοῦ νέου οἰκήματος. Στὸ ἰσόγειο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τεράστια αἴθουσα ψυχαγωγίας, ὑπάρχει τὸ κυλικεῖο, τὸ κουρεῖο, τὸ γραφεῖο κινήσεως αὐτοκινήτων καὶ στὸ βάθος τὸ στεγασμένο γκαράζ. Στὴν αἴθουσα ψυχαγωγίας θὰ τοποθετηθοῦν διάφορα παιχνίδια καί, πολὺ σύντομα, συσκευὴ τηλεοράσεως. Κι ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὰ ἔσοδα τοῦ κυλικείου, ποὺ στὸ διάστημα τῆς 10μήνου διοικήσεως τσοῦ κ. Κάκου, ἀνῆλθαν στὸ ποσὸ τῶν 30 χιλ. δραχμῶν.

Στὸ πρῶτο ὄροφο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ, ὑπάρχουν: γραφεῖον Ὑποδιοικητοῦ, γραφεῖον Ἀστυνόμων, γραφεῖον κατωτέρων ἀξ-κῶν, γραφεῖον ἀνακρίσεων, γραφεῖον μικροπωλητῶν, τὸ ἰατρεῖον, ἡ γραμματεία καὶ τὸ γραφεῖον ἀξ-κοῦ ὑπηρεσίας. Στὸν δεύτερο ὄροφο στεγάζεται ἡ Διαχείρησις καὶ ὁ Δημόσιος Ὑπόλογος. Στὰ ὑπόλοιπα διαμερίσματα τοῦ δευτέρου ὀρόφου καὶ σ' ὁλόκληρον τὸν τρίτο ὄροφο, στρατωνίζονται περὶ τοὺς 60 ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι σὲ δωμάτια 3—6 κλινῶν. Στὴν ταράτσα ὑπάρχει ἕνα μικρὸ δώματιο στὸ ὁποῖον ἀφήνουν τὶς στολές τους οἱ ἔγγαμοι ὑπάλληλοι.

Ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή μας στοὺς χώρους τοῦ νέου οἰκήματος, ἀποκομίσαμε τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις, ἀλλὰ πιὸ πολὺ μᾶς ἱκανοποίησαν τὰ σχέδια καὶ οἱ σκέψεις τοῦ κ. Διοικητοῦ, πού, ἐπειδὴ γνωρίζομε τὴν δυναμικότητα τοῦ ἀτόμου, πιστεύομε ὅτι σύντομα θὰ γίνουν πραγματικότητα. Τὸ οἴκημα ἐνοικιάσθηκε γιὰ μιὰ πενταετία καὶ ἡ μεταστέγαση ὑπῆρξεν, ὁμολογουμένως, ἐπιτυχὴς ἀπὸ κάθε πλευρά.

Φεύγοντας εὐχηθήκαμε στὸν κ. Διοικητὴ καλὴ διαμονὴ στὸ νέο κτίριο καὶ γρήγορα νὰ δοῦμε πραγματοποιούμενα τὰ σχέδια του.

***

ΜΕ ΤΙΣ ΑΡΙΣΤΕΣ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή μας στὸ νέο κτίριο τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδ/νσεως, βρεθήκαμε σὲ λίγο στὴν ὁδὸ Ἱπποκράτους 60 καὶ Ἀραχώβης 17, ὅπου ἀπὸ τὴν 1.11.66 μεταστεγάσθηκαν ὁ Κλάδος Ὑγείας Ὑπαλλήλων Α. Π., ἡ Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Α.Α.Π., τὸ Ἐπικουρικὸν Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Α. Π., τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ὑπαλλήλων Α. Π. καὶ τὰ ἰατρεῖα τοῦ διαλυθέντος νοσοκομείου μας.

Πρόκειται γιὰ ἕνα 6οροφο κτίριο, ἰδιοκτησίας κ. Σπυρίδωνος Ἀργειτάκη, ποὺ ἐνοικιάσθηκε γιὰ μιὰ πενταετία ἀντὶ τοῦ ποσοῦ 40.400 δραχ. κατὰ μήνα. Ἀπὸ αὐτὲς τὶς μὲν 23.400 καταβάλλει τὸ Δημόσιο, τὶς δὲ ὑπόλοιπες 17 χιλ. τὰ Ταμεῖα μας ποὺ στεγάζονται ἐκεῖ.

Καὶ ἡ μεταστέγαση αὐτή, μὲ τὴ συγκέντρωση ὅλων τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν ὑγειονομική μας περιθαλψη καὶ τὴν ἀσφάλισή μας, ὑπῆρξεν ἀπόλυτα ἐπιτυχὴς καὶ ἦταν ἐνδεδειγμένη. Βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς πόλεως καὶ ἐξυπηρετεῖται ἀπὸ ὅλες τὶς συγκοινωνίες. Νέο κτίριο, διαρρυθμισμένο μὲ τὶς δικές μας ὑπηρεσιακὲς ἀπαιτήσεις, εἶναι μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς ὑπηρεσίας μας.

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους νέον οἴκημα τοῦ Κλάδου Ὑγείας κ.λ. Ὑπηρεσιῶν τοῦ Α.Α.Π.

Θεωροῦμε ὑποχρέωσή μας νὰ σημειώσωμε ἰδιαίτερα τὴν συμβολή, γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τῶν ὡς ἄνω ὑπηρεσιῶν στὸ νέο κτίριο, τοῦ συναδέλφου Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Βασιλείου Ραυτογιάννη, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῆς ὅλης προσπαθείας. Μὲ τὶς ὑποδείξεις τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἁρμοδίων καὶ μὲ τὴν δική του ἐργατικότητα, κατάφερε τὰ πάντα νὰ διευθετηθοῦν καταλλήλως. Οἱ προσπάθειές του συνεχίζονται καὶ κάθε ἀναφυόμενο ζήτημα ἐπιλύεται ἀμέσως, χάρις καὶ στὴν κατανόηση τοῦ κ. Ἀργειτάκη, ποὺ πρόθυμα ἱκανοποιεῖ κάθε αἴτημά μας.

Στὸν πρῶτο ὄροφο στεγάζονται ὁ Κλάδος Ὑγείας, τὰ Α΄ καὶ Β΄ παθολογικὰ ἰατρεῖα (κ.κ. Κουτσούρης καὶ Παπαϊωάννου), τὸ Φυματιολογικὸν (κ. Πετάσης) καὶ ὑπάρχει μιὰ μεγάλη αἴθουσα ἀναμονῆς.

Στὸν δεύτερο ὄροφο βρίσκεται ἡ Ὑγειονομικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Α.Α.Π. μὲ τὰ γραφεῖα τοῦ Ὑγειονομικοῦ Δ)ντοῦ Α΄ κ. Νιχογιαννοπούλου καὶ τοῦ Γραμματέως κ. Ραυτογιάννη. Ὑπάρχει αἴθουσα ἀναμονῆς καθὼς καὶ τὸ Ὀδοντιατρικὸν Τμῆμα (κ.κ. Βασιλακόπουλος καὶ Θωμᾶκος) καὶ τὸ Καρδιολογικὸν Τμῆμα (κ. Νιχογιαννόπουλος).

Στὸν τρίτο ὄροφο βρίσκονται: τὸ Ὀφθαλμολογικὸν (κ. Παπασταθόπουλος), τὸ Ω.Ρ.Λ. (κ. Αἰλιανός), τὸ Μικροβιολογικὸν (δὲν λειτουργεῖ προσωρινῶς), τὸ Γ΄ παθολογικὸν ἰατρεῖον (κ. Πάγκος) καὶ ἡ σχετικὴ αἴθουσα ἀναμονῆς.

Στὸν τέταρτο ὄροφο βρίσκονται: τὸ Ἀκτινολογικὸν (κ. Κλεπετσάνης), δὲν λειτουργεῖ προσωρινῶς, τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Κλάδου Ὑγείας, τὸ γραφεῖον ἐκδόσεως καὶ θεωρήσεως βιβλιαρίων, ἡ Γραμματεία τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. — Κλάδου Ὑγείας, τὸ Ἐλεγκτήριον τοῦ Κλάδου Ὑγείας καὶ τὸ γραφεῖον τοῦ Ἐλεγκτοῦ — Διαχειριστοῦ.

Στὸν πέμπτο ὄροφο βρίσκονται: τὰ γραφεῖα τῶν: Ἀστυνομικοῦ Δ)ντοῦ Α΄ κ. Ταμιολάκη καὶ Ἀστυνομικοῦ Δ)ντοῦ Β΄ κ. Ἰατροπούλου καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ Λογιστηρίου τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας. Τέλος στὸν ἕκτο ὄροφο βρίσκονται: τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀστυνομικοῦ Δ)ντοῦ Β΄ κ. Μάνου, τὸ γραφεῖον τοῦ Γραμματέως τοῦ Τ.Α.Υ.Α.Π. καὶ δύο γραφεῖα αὐτοῦ.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1966

Α) Κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας — Πειραιᾶ — Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1)	Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	1.750	Μέλη
2)	Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των	3.543	»
3)	Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.650	»
4)	Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	28	»
5)	Εἰσήχθησαν εἰς Ν) μεῖα καὶ Κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	135	»
5)	Ἐγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια	30	νέα »
7)	Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τῆς Ὑγειον. Ὑπηρεσίας τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	2.720	»
8)	Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 1.350 δρχ. εἰς	4	»
	Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	10.056	»

9) Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6425 συνταγαί.

Β) Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Σεπτέμβριος ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔ σ ο δ α τ α κ τ ι κ ὰ	Δρχ.	490.000
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	403.000
Σ ύ ν ο λ ο ν Ἐ σ ό δ ω ν	»	893.000
Ε Ξ Ο Δ Α	»	865.000
Π Λ Ε Ο Ν Α Σ Μ Α	»	28.000

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας Α.Π.

Ε. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

Ὑπάρχει ἀξιωματικὸς ὑπηρεσίας γιὰ ὅλες τὶς ὧρες τοῦ 24ώρου καὶ πολὺ γρήγορα τίθεται σὲ λειτουργία τὸ κυλικεῖον ποὺ ὑπάρχει ἀριστερὰ καθὼς μπαίνομε στὸ κτίριο. Μὲ τὸ ἀσανσὲρ ἐξυπηρετοῦνται ὅλοι οἱ ὄροφοι, πλὴν τοῦ πρώτου. Ἡ διαρρύθμιση τοῦ χώρου καὶ ἡ ἄνεση ποὺ παρατηρεῖται, δημιουργοῦν τὸ κατάλληλο περιβάλλον τόσο γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους ποὺ ἐργάζονται ἐκεῖ, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς προσερχομένους. Ἡ τοποθέτηση τῶν ἀπαραιτήτων τηλεφωνικῶν συσκευῶν, ἐξυπηρετεῖ τὰ μέγιστα τὴν ὅλη εὔρυθμη λειτουργία τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὸ νέο κτίριο.

Ἡ μεταστέγαση τῆς Μηχανοκινήτου Ὑποδιευθύνσεως καὶ τῶν ἀσφαλιστικῶν—ὑγειονομικῶν ὑπηρεσιῶν μας, εἶναι ἕνα ἀκόμα βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχία. Καιρὸς νομίζομε οἱ ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες νὰ ἀποκτήσουν τὸ περιβάλλον ποὺ χρειάζεται σ' ἕνα ζωντανὸν ὀργανισμό, πού, ὅπως καὶ πιὸ πάνω γράψαμε, εἶναι ἡ Ἀστυνομία Πόλεων.

Εὐχόμαστε νὰ μᾶς δοθῇ καὶ πάλιν ἡ εὐκαιρία νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ κάποια καινούργια παρόμοια ἀστυνομικὴ ἐκδήλωση.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Ρόμβης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Περικλέους 33, κοντὰ στὴν «Εὐαγγελίστρια» (πλατεία Κτενᾶ).

Πρόκειται γιὰ τὴν ὀνομασία Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ὁ οἰκογενειακὸς ναὸς διατηρήθηκε κοντὰ στὴν ὁδὸν Εὐαγγελιστρίας.

Ρομπὲρ Φραγκίσκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη 15, στὸ Κουκάκι, κοντὰ στὴν πλατεία καὶ τὴν ἐκκλησία «Ἁγίου Νικολάου».

Ὁ Φραγκῖσκος Ρομπέρ, Γάλλος ἀξιωματικὸς τῶν Ναπολεοντείων πολέμων καὶ ἔνθερμος φιλέλληνας, ὅταν ἐξερράγη ἡ Ἐπανάστασις κατῆλθε στὴ Ἑλλάδα καὶ κατετάχθη στὸ σῶμα τῶν φιλελλήνων. Ἀργότερα ἀνέλαβε τὴν διοίκησι τάγματος στὸν ὑπὸ τοῦ Φαβιέρου συγκροτηθέντα τακτικὸ στρατὸ καὶ διέπρεψε στὴ μάχη τοῦ Χαϊδαρίου (1826), στὴν ὁποία καὶ τραυματίσθηκε σοβαρά. Ὅταν ἔγινε καλά, ἔλαβε μέρος στὴν παράτολμη ἐπιχείρησι γιὰ τὴν τροφοδότησι τῆς ἀποκλεισμένης στὴν Ἀκρόπολι φρουρᾶς, ὅπου καὶ τραυματίσθηκε σοβαρά. Συνεπεία τῶν τραυμάτων του (ἀποκοπὴ καὶ τῶν δυὸ ποδιῶν του), πέθανε ὕστερα ἀπὸ τέσσερεις ἡμέρες.

Ροστὰν Ἐδμόνδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 322, στοῦ «Κλωναρίδου».

Ὁ Ἐδμόνδος Ροστὰν (1868—1918), Γάλλος ποιητὴς καὶ δραματικὸς συγγραφέας, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας (1901), ἐπεβλήθη κυρίως μὲ τὴν ἡρωϊκὴ ἔμμετρη κωμωδία του «Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ». Τὰ κυριώτερα τῶν ἔργων του ἔχουν μεταφρασθῆ στὴν ἑλληνικὴ καὶ τὰ θεατρικά του ἔργα ἔχουν παιχθῆ στὴν Ἑλλάδα.

Ροστοβίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεσογείων 129, ἀπέναντι στὶς Σχολὲς Χωροφυλακῆς.

Τὸ Ροστόβιον, ρωσιστὶ Rostov, πόλις τῆς μεσημβρινῆς Ρωσίας στὸν ποταμὸ Δόν, κοντὰ στὴν Ἀζοφικὴ Θάλασσα, μὲ 600 περίπου χιλ. κατοίκους σήμερα, ἦταν ἄλλοτε κέντρον ἀκμαζούσης ἑλληνικῆς κοινότητος.

Ρούμελης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γενναίου Κολοκοτρώνη 69, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Φιλοπάππου».

Ρούμελη, εἶναι ἡ παλαιοτέρα καὶ σημερινὴ ἀκόμη ὀνομασία τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος. Παραφθορὰ τῆς συνθέτου τουρκικῆς λέξεως Ρούμ - ἰλῆ, σημαίνει χώρα τῶν Ρούμ (Ρωμαίων ἢ Ρωμηῶν).

Μετὰ τὴν ἅλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν πλήρη ἐπέκτασιν τῶν Τούρκων στὴν Βαλκανικὴ χερσόνησο, Ρούμελη ὠνομάσθηκε τὸ σύνολον τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐπαρχιῶν τῆς Τουρκικῆς Αὐτοκρατορίας πλὴν τῶν Παραδουναβίων ἐπαρχιῶν τῆς Βοσνίας, τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου καὶ τῶν ἄλλων νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ἀνώτατος διοικητὴς τῆς Ρούμελης ἦταν ὁ στὴν Σόφια ἀρχικὰ καὶ ἀπὸ τοῦ 1836 στὸ Μοναστήρι ἑδρεύων τοπάρχης (μπεηλέρμπεης).

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΖ΄ αἰῶνος τὴν Ρούμελη ἀπήρτιζαν τὰ ἑξῆς σαντζάκια: Βιζύης, Σαράντα ἐκκλησιῶν, Σηλυβρίας, Νικοπόλεως, Βιδινίου, Σόφιας, Καλλιπόλεως, Θεσσαλονίκης, Σκοπίων, Κιουστενδήλ, Τρικάλων, Χαλκίδος, Ἀθηνῶν, Μωρέως, Ναυπάκτου Κάρλελι (Πρεβέζης), Ἰωαννίνων, Δελβίνου, Αὐλῶνος, Ἐλβασάν, Σκόδρας, Ἀχρίδος, Πρεσρένης, Βούτσιτου, Δουκαγίν, Κρουσεβάτς καὶ Σμεδέρεβο. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ρουμπέση Δήμου.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ἱππώνακτος, στὸ «Ν. Κόσμο».

Ὁ Δῆμος Ρουμπέσης, Ἀθηναῖος ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, σκοτώθηκε κατὰ τὴν διάρκεια τολμηρῆς ἐπιθέσεώς του ἐναντίον πολυαρίθμου τουρκικοῦ ἀποσπάσματος στὴν Ἀττική, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1821.

Ρούμπου Πέτρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κ. Θεοτόκη 3, κοντὰ στὴν «Ἁγία Βαρβάρα» τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Ὁ Πέτρος Ροῦμπος, γλύπτης καὶ ζωγράφος, γεννήθηκε τὸ 1873 στὸ Γεωργίτσιο τῆς Σπάρτης. Ἐφιλοτέχνησε, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του, τὶς προτομὲς τοῦ Μαβίλη, τοῦ Ρήγα κ.ἄ., ὡς καὶ τὸ μνημεῖο τῶν ἀρχιερέων καὶ προκρίτων στὴν Τρίπολι.

Ροῦσβελτ ἢ Ρόζεβελτ Φραγκλῖνου.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ καὶ ὡς ὁδὸν Ἀκαδημίας ὁδό, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λεωφόρο Βασ. Σοφίας (ἔναντι τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων) καὶ τελειώνει στὴν πλατεία Κάνιγγος.

Ὁ Φραγκλῖνος Ροῦσβελτ ἢ Ρόζεβελτ (1882—1945) Ἀμερικνὸς νομοταθὴς καὶ πολιτικός, τριακοστὸς δεύτερος πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. τῆς Ἀμερικῆς, ἦταν ὁλλανδικῆς καταγωγῆς. Ἀπὸ τὸ 1910 ἀναμείχθηκε στὴν πολιτικὴ καὶ ἀποσύρθησε τὸ 1921, προσβληθεὶς ἀπὸ πολιομυελίτιδα. Ξαναγυρίζοντας στὴν πολιτικὴ τὸ 1929 ἐξελέγη κυβερνήτης τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἐν συνεχεία πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. (1933—1945). Ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ ἐπανεξελέγη γιὰ τέταρτη συνέχεια φορὰ (1933, 1936, 1940, 1945).

Ὁ Ροῦσβελτ καταπολέμησε μὲ ἐπιτυχία τὴν οἰκονομικὴ κρίσι, θεσπίζοντας ριζοσπαστικὲς μεταρρυθμίσεις, γνωστὲς ὑπὸ τὴν ὀνομασία «New Deal». Ὑπῆρξεν ἕνας τῶν κυριωτέρων πρωταγωνιστῶν τοῦ β΄ παγκοσμίου πολέμου καὶ συνέβαλεν ἀποφασιστικὰ στὴν ἥττα τῆς Χιτλερικῆς Γερμανίας. Ἡ μακρά του θητεία στὴν προεδρία τῶν Η.Π.Α., ὑπῆρξεν ἀπὸ τὶς λαμπρότερες στὴν ἀμερικανικὴ ἱστορία. Ἀπέθανε τὴν 12 Ἀπριλίου 1945 στὸ Οὐάρμ Σπρίνγκς τῆς Γεωργίας, ὅπου εἶχε μεταβῆ γιὰ ἀνάπαυσι, ἀπὸ ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία. Στὴν προεδρία τὸν διαδέχθηκε ὁ τότε ἀντιπρόεδρος Χάρρυ Τροῦμαν. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Ρούσσου Δημοσθένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεσογείων 119, ἀπέναντι στὶς Σχολὲς Χωροφυλακῆς.

Ὁ Δημοσθένης Ροῦσσος (1869—1938), ἀπὸ τὴν Περίστασι Γανοχώρων τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης, διετέλεσε καθηγητὴς τῆς βυζαντινῆς καὶ νεοελληνικῆς φιλολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βουκουρεστίου (1915) καὶ τὸ 1933 ἐξελέγη ἀντεπιστέλλον μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ἔγραψε: «Τρεῖς Γαζαῖοι», «Ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὴν Ρουμανίαν» κ. ἄ.

Ρυσίου Διαμαντῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νεοχωρίου 27, κοντὰ στὸ παλιὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Πολύγωνου».

Ὁ Διαμαντῆς Ρύσιος, λόγιος, πάππος τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ, γεννήθηκε στὸ Ρύσιον (Ἀρετσοῦ) τῆς Βιθυνίας καὶ ἀπέθανε στὴ Σμύρνη τὸ 1747. Ἐδίδαξε στὴν Πατριαρχικὴ Ἀκαδημία τῆς Κων) λεως, διετέλεσε διευθυντής της καὶ ἀπὸ τὸ 1705 συνέστησε ἰδικήν του σχολὴν στὴν Χίο. Τὴν μεγάλη του βιβλιοθήκη ἐκληροδότησε στὸν ἔγγονό του Κοραῆ.

Ρώμα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πινδάρου 13, στὸ «Κολωνάκι».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη οἰκογένεια εὐπατριδῶν ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν Σικελία καὶ κλάδος τῆς ὁποίας ἐγκαταστάθηκε κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα στὴν Κρήτη ἀρχικὰ καὶ μετὰ στὴν Ζάκυνθο, ὅπου καὶ ὑπάρχει ἀκόμη. Μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς διέπρεψαν στὴν πολιτική.

Ρωμανοῦ Μελωδοῦ. Βλέπε Μελωδοῦ Ρωμανοῦ.

Ρῶς Λουδοβίκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἠλία Ζερβοῦ 105, κοντὰ στὸν σταθμὸ «Ἅγιος Ἐλευθέριος» τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σιδηροδρόμου.

Ὁ Λουδοβῖκος Ρῶς (1806—1859), Βαναρὸς φιλόλογος καὶ ἀρχαιολόγος, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Σ

Σαβαγήνων.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ἰαλέμου, στὴ Ριζόπολι, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «3Α) 7Α: Κυπριάδου — Ἐρυθρὸς Σταυρός».

Τὰ Σαβάγηνα, ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας στὴν Καππαδοκία, ἀναφέρεται ἀπὸ Ἀλεξανδρινοὺς ἱστορικούς.

Σάββα Κωνσταντίνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Λουκᾶ 49, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Λουκᾶ» τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Ὁ Κων) νος Σάββας (1861—1929), καθηγητὴς τῆς Ὑγιεινῆς καὶ Μικροβιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τῆς ὑγιεινῆς καὶ μικροβιολογίας στὴν Ἑλλάδα. Γιατρὸς τῶν βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ὠργάνωσε τὰ τῆς δημοσίας ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκός. Ἔγραψε διάφορα ἔργα τῆς εἰδικότητός του.

Σαββΐδου Συμεῶνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Νιρβάνα 15, κοντὰ στὴ στάσι «Μηλιαράκη» τῶν λεωφορείων «Ἀχαρνῶν» (6).

Ὁ Συμεὼν Σαββίδης (1860—1927), μικρασιάτης ζωγράφος, διέπρεψε στὴν ἀπόδοσι σκηνῶν τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ τὴν προσωπογραφία.

(Συνεχίζεται)

ΑΝ ΗΞΕΡΕ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΓΛΩΣΣΑ...

Ὑπὸ τοῦ κ. **Χ.Σ.**

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ —ἐρείπιο τὸ ἔδειχνε μὲ τὸ παρουσιαστικό του ὅτι πλησίαζε ἕναν αἰώνα ζωῆς. Ἔσερνε μὲ κόπο τὰ βήματά του, πάσχιζε νὰ ὀρθώσῃ τὸ καμπουριασμένο του κορμί, καὶ μαζὶ μὲ τὸ φῶς τῶν ματιῶν του εἶχε χάσει καὶ μεγάλο μέρος τῆς ἀκοῆς... τῶν αὐτιῶν του. Λίγο ἔλειψε λοιπὸν νὰ γίνῃ «πρόωρα» μακαρίτης, μέσα στὸ καταμεσήμερο τῆς πλατείας Συντάγματος, ἀπὸ μιὰ κινουμένη λαιμητόμο ποὺ ὡστόσο... τοῦ χάρισε τὴ ζωή.

Ἔτρεξα κοντά του καὶ τὸν ἀποπῆρα:

—Γιατὶ δὲν προσέχετε κύριε! Πῶς περνᾶτε μὲ κόκκινο φῶς; Τὸ εἴδατε ὅτι λίγο ἀκόμα καί...

—Ἔχεις δίκιο παιδί μου, δίκιο πολύ... Ναί, λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ἔφευγα... τόσο πρόωρα γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Πέσε στὸν ὁδηγὸ ὅτι τὸν εὐχαριστῶ πολὺ καὶ βοήθησέ με νὰ φθάσω στὸ πεζοδρόμιο...

Ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε καὶ τὸν ἄφησα γιὰ νὰ φύγω. Ὁ γεροντάκος ὅμως μὲ κράτησε ἀπὸ τὸ μανίκι.

—Βιάζεσαι πολύ; μὲ ρώτησε σὰν νὰ ἤθελε ἀκόμα κάτι.

—Βεβαίως!... Ἀλλὰ θέλετε τίποτα ἄλλο;

—Θέλω νὰ μὲ πᾶς ὡς τὸ ἀπέναντι καφενεῖο, παιδί μου. Σ' αὐτὸ ἐκεῖ, στὴ γωνιά... Ξέρεις... Ἐκεῖ πηγαίνω ἀπὸ τότε ποὺ ἔκλεισε τοῦ «Ζαχαράτου»...

Ὁμολογῶ πὼς δὲν τὸ ἤξερα ὅτι ἐκεῖ πήγαινε ὁ γεροντάκος ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔκλεισε τοῦ «Ζαχαράτου»... Ὁμολογῶ ὅμως πὼς μοῦκανε καὶ ἐντύπωση τὸ θάρρος του καὶ ἡ ὅλη συμπεριφορά του. Καὶ τὸν ὡδήγησα ὡς τὸ καφενεῖο τῆς γωνιᾶς ποὺ μοῦ ὑπέδειξε.

—Τώρα δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς ἔτσι, μοῦ εἶπε ἀναστενάζοντας βαρειὰ μόλις κάθησε. Κάτσε νὰ πάρῃς ἕνα καφὲ καὶ μετὰ φεύγεις...

—Εὐχαριστῶ πολύ, μὰ βιάζομαι καὶ πρέπει νὰ πηγαίνω. Χαίρετε κύριε...

Ἀλλὰ ὁ γέρος δὲν τὰ ἔβαζε κάτω. Μὲ κράτησε ξανὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

—Ἄαα! Σὲ παρακαλῶ!... Κάθησε σοῦ λέω! Ἀστυνομικὸς μὲ στολὴ δὲν εἶσαι; Θέλω κάτι τὸ «ἐμπιστευτικὸ» νὰ σοῦ πῶ!...

Μὲ ἀφώπλισε. Καὶ κάθησα...

***

ΕΞΩ ἡ φθινοπωριάτικη βροχὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνῃ τὸ θαῦμα της. Οἱ δρόμοι ἄδειαζαν κι' ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἀποστολῆς μου ἀνελάμβαναν οἱ τροχαῖοι συνάδελφοι, μὲ πανοπλία τὰ κράνη καὶ τὰ καινούργια τους ἀδιάβροχα.

—Ξέρεις γιατὶ λίγο ἔλειψε νὰ γίνω μακαρίτης ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ αὐτοκίνητο; μὲ ρώτησε ὁ γεροντάκος μόλις ἤλθαν οἱ καφέδες.

—Ἔ!... καὶ βέβαια τὸ ξέρω, ἀπάντησα. Θέλω καὶ πολλὰ νὰ τὸ καταλάβω;

—Δὲν εἶναι αὐτὰ ποὺ νομίζεις, φίλε μου. Βέβαια, εἶμαι 93 χρονῶν καὶ σ' αὐτὴ

τὴν ἡλικία ὅλα σχεδὸν σὲ ἔχουν ἐγκαταλείψει. Δὲν μπορεῖς νὰ περπατήσῃς, δὲν ἀκοῦς καλά, δὲν βλέπεις, δέν... Τέλος πάντων...

—Ἐσεῖς ὅμως, ἀπὸ ὅσα βλέπω στέκεστε μιὰ χαρὰ γιὰ τὴν ἡλικία σας, εἶπα.

—Ναί, μπορεῖ. Ἤμουνα τραπεζιτικὸς καὶ ἔκανα μιὰ μετρημένη ζωὴ ὅλα μου τὰ χρόνια. Μ' ἐγκατέλειψαν ὡστόσο πολλὰ μὲ τὴν ἡλικία, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔχασα καθόλου σὲ διαβεβαιῶ, εἶναι ἡ μνήμη!... Σοῦ φαίνεται παράξενο ἴσως, μὰ ὅμως θυμᾶμαι τόσα πολλά...

Ρούφηξε μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸν καφέ του καὶ συνέχισε:

—Λίγο ἔλειψε νὰ μὲ κατατσακίσῃ τὸ αὐτοκίνητο λοιπόν, γιατὶ στάθηκα ὥρα πολλὴ στὸ κατάστρωμα τῆς πλατείας Συντάγματος γιὰ νὰ καμαρώσω ἕναν ἀστυφύλακα. Κι' ὅταν προχώρησα πρὸς τὴν Ἑρμοῦ, ἀφηρημένος μὲ τὶς σκέψεις μου, δὲν πρόσεξα ὅτι ἦταν ἀναμμένο τὸ κόκκινο φῶς...

Εἶδα παιδί μου τὸν ἀστυφύλακα ἐκεῖνον νὰ μιλάῃ, στὴ γλῶσσα τους, σὲ κάτι ξένους, σὲ κάτι τουρίστες γιὰ ἀρκετὴ ὥρα... Ἐκεῖνοι κατάλαβαν καλὰ ὅ,τι τοὺς εἶπε, ἐξυπηρετήθηκαν μὲ τὸ παραπάνω καὶ ἔφυγαν χαμογελαστοί, καὶ μὲ χίλια εὐχαριστῶ... Ἐ!, αὐτὸ τὸ ἁπλὸ περιστατικό, μαζὶ μὲ κάτι ἄλλα ποὺ διάβασα σήμερα στὴν ἐφημερίδα, μοῦ ἔφερε ἕνα ἄλλο στὸ νοῦ καὶ ἄρχισα νὰ συγκρίνω, νὰ συγκρίνω πολλά... Μοῦ ἔφερε παιδί μου στὸ νοῦ ἕνα περιστατικό, ποὺ συνέβη στὴν Ἀθήνα ὅταν ἤμουνα 12 μόλις χρονῶν. Ἄκουσέ το:

Τότε ἡ Ἀθήνα ἦταν μιὰ μικρὴ πολιτεία, ὅπως θὰ ξέρεις. Ἐδῶ, στὴν πλατεῖα Συντάγματος, ἡ ζωὴ κυλοῦσε ἀθόρυβη, ἀμέριμνη καὶ εἰδυλλιακή. Ὑπῆρχε ἐκεῖ, νά, ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ τρέχει αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὀμπρέλλα, μιὰ ἐξέδρα μαρμάρινη, ὅπου ἔπαιζε ἢ μᾶλλον «ἐπαιάνιζε», ὅπως λέγαμε τότε, ἡ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς κάθε Πέμπτη καὶ Κυριακή. Αὐτὴ τὴν ἐξέδρα τὴν γκρεμίσανε ὅταν ἀπεφασίσθη νὰ διασχίζῃ τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος τὸ ἱπποκίνητο τράμ. Ἔτσι ἡ συγκοινωνία, παιδί μου, ἔφαγε τὴ μουσική...

Στὴν εἰδυλλιακὴ αὐτὴ πλατεῖα, τὴν πνιγμένη στὸ ἄρωμα τῆς γαζίας καὶ τῆς νεραντζιᾶς, σουλατσάριζε ὅλη ἡ κομψὴ Ἀθήνα τότε. Ἄκουγε τὴν στρατιωτικὴ «φανφάρα», ποὺ ἐπαιάνιζε στὸ κιόσκι τῆς μουσικῆς, καὶ ἔδινε τὰ ραντεβού της στὸ ρολόϊ, ποὺ ἐπλαισίωνε ἀπὸ τὶς τέσσερες πλευρές του ἕναν μικρὸ λίθινο ὀβελίσκο... Ἔβλεπε καὶ τὰ τριώροφα ἀρχοντικά, ἄκουγε καὶ τοὺς ποιητὲς τοῦ δρόμου, τοὺς λόγους τῶν πολιτικῶν καὶ ἄλλα πολλά, καὶ περνοῦσε ἥσυχα, ἀμέριμνα καὶ εἰδυλλιακὰ τὴ ζωή της...

Ρούφηξε καὶ ἄλλη γουλιὰ ἀπὸ τὸν καφέ του καὶ σιγομουρμούρισε κάτι στίχους:

—Πῶς τὰ θυμοῦμαι τὰ παλιὰ τὰ χρόνια,
ποὺ περάσανε...
τοὺς φίλους μου τοὺς παιδικούς,
ποὺ τώρα θὰ γεράσανε...

—Ποιός τὰ ἔγραψε αὐτά; τὸν ρώτησα ἀνήσυχος γιὰ τὴν ἔκβαση τοῦ τί ἤθελε νὰ μοῦ πῇ.

—Ὁ Σουρῆς, παιδί μου, ποιός ἄλλος ἀπὸ ἐκεῖνον... Λοιπόν, ἦταν τὸ πρωϊνὸ τῆς 10 τοῦ Γενάρη 1885, ὅταν ξαφνικὰ διέκοψε τὴν γαλήνη τῆς πλατείας αὐτῆς μιὰ ἐντελῶς πρωτότυπη τελετή. Ἤμουνα δώδεκα χρονῶν τότε ὅπως σοῦ εἶπα, καὶ θυμᾶμαι καλὰ ὅτι ἤρθε ξαφνικὰ καὶ παρατάχθηκε στὴν μικρὴ πλατεῖα ἀπόσπασμα ἀπὸ δύο ἐνωμοτίες. Μπροστά τους εἶχε τοποθετηθῇ ἡ μπάντα τῆς Φρουρᾶς καὶ ὅλα ἔδειχναν πὼς κάτι σοβαρὸ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ.

Πραγματικά, νά σου σὲ λίγο καὶ καταφθάνει ὁ Ἄγγλος πρόξενος Μέρλεν, μὲ ἀτσαλάκωτη ζακέττα καὶ ψηλὸ καπέλλο. Ἀξιοπρεπής, ἐπίσημος καὶ παγερός. Λίγα λεπτὰ νεκρικῆς ἡσυχίας, καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπάσματος ἀξιωματικὸς δγάζει καὶ διαβάζει συγκινημένος μιὰ διαταγὴ τοῦ ὑπουργοῦ Στρατιωτικῶν, ἐνῶ οἱ ἄνδρες παρουσιάζουν ὅπλα. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, τὸ ἐπίσημο Κράτος, ζητοῦσε μὲ

τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο συγγνώμην ἀπὸ τὸν τότε πρεσβευτὴ τῆς Ἀγγλίας Κ. Νίκολσον. Τὸ γιατί, θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀργότερα.

Ἐπακολούθησε πολὺ φάλτσα —ἀπὸ τὴ συγκίνηση— ἡ ἀνάκρουση τοῦ βρεταννικοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου. Ἔπειτα ὁ Μερλέν, ἀφοῦ ἐχαιρέτησε διὰ χειραψίας, ψυχρά, τὸν Ἕλληνα ἀξιωματικό, ἀπεχώρησε περήφανος καὶ κορδωτὸς σὰν νὰ εἶχε καταπιῆ μπαστούνι!...

Ἐκεῖνοι ποὺ παρακολούθησαν τὴ σκηνή, παιδί μου, σάστισαν κυριολεκτικά, καὶ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἡ μικρὴ ρομαντικὴ Ἀθήνα μάθαινε τὰ μαντάτα. Τί συνέβη, δηλαδή, λίγες ἡμέρες πρωτύτερα στὸν ξένο διπλωμάτη, ποὺ ἀκροθιγῶς μόνον εἶχε ἀναγράψει ἡ «Ἀκρόπολις» τοῦ Βλάση Γαβριηλίδη...

* * *

ΕΙΧΕ ἀπομείνει ἡ τελευταία γουλιὰ τοῦ καφέ του, ἀλλὰ καὶ τὰ τελευταῖα ὅρια τῆς ὑπομονῆς μου γιὰ νὰ μάθω ἐπὶ τέλους τί εἶχε συμβῆ τότε, τὸν Γενάρη τοῦ 1885 στὴ μικρὴ καὶ ρομαντικὴ Ἀθήνα. Ὁ συνομιλητής μου κατάλαβε τὴν ἀδημονία μου καὶ διάστηκε νὰ τελειώσῃ.

—Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Ἄκουσε: Ὑπῆρχε τότε μιὰ μικρὴ περιοχὴ στὰ Πευκάκια τοῦ Λυκαβηττοῦ, ποὺ ἕνας Δανὸς γεωπόνος, εἰδικὰ καλεσμένος γι' αὐτό, τὴν εἶχε φυτέψει μὲ κάθε εἴδους δενδρύλλια. Ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἀστυνομικὴ διαταγὴ ποὺ ἀπηγόρευε τὴν εἴσοδο στὴν περιοχὴ αὐτή. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν ἐκεῖ ἐρωτικὰ ζευγάρια, εἶχαν τοποθετηθῆ τρεῖς ἀρειμάνιοι φρουροί, ὡπλισμένοι μὲ ξίφη καὶ μπαστούνια. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν, μόνιμος φρουρὸς πάντοτε, καὶ ἕνας ρουμελιώτης: ὁ Λουκᾶς Καλποῦζος.

Ἕνα μεσημέρι, ἐπῆγε βολτούλα πρὸς τὰ πευκάκια τοῦ Λυκαβηττοῦ καὶ ὁ Ἄγγλος πρεσβευτὴς Κ. Νίκολσον, μαζὶ μὲ τὴν ἀγγλίδα φίλη του. Συνεπαρμένο τὸ ζευγάρι ἀπὸ τὴν πανοραματικὴ θέα τῆς Ἀθήνας, ἢ ἐκ τοῦ πονηροῦ παρακινούμενο, μπῆκε στὴν ἀπηγορευμένη περιοχὴ γιὰ κάτι τὸ καλύτερο... Ἀλλὰ ὁ Λουκᾶς Καλποῦζος τοὺς βλέπει μὲ τὸ ἄγρυπνο μάτι του, τρέχει ἔξαλλος καὶ γραπώνει τὸν πρεσβευτὴ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

«—Βρὲ ζλάπ»! τοῦ φωνάζει κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.«Στάκα ρὲ ὄρνιου! Στάκα γιὰ νὰ μὴ σὲ περιδικλώσου στὴ φάπα οὐρέ!!...».

«—Μπρίττις Ἔμπασσυ»! τοῦ ἀπάντησε ὁ Νίκολσον, ποὺ στὴν ἀγγλικὴ σημαίνει «Ἀγγλικὴ Πρεσβεία». Καὶ ἐπανέλαβε αὐστηρά: «Μπρίττις Ἔμπασσυ, σέρ»!...

«—Ρὲ τί μ' λιές! Τοὺ «μπρὶτς» ρὲ σύ, νὰ τοῦ πῆς στὴ μάννα σου!», ἀντέτεινε ὁ φρουρὸς καὶ κατέβασε τὸ βαρὺ μπαστούνι του στὸ κεφάλι τοῦ πρεσβευτῆ, κάνοντάς τον νὰ δῆ ντάλα μεσημέρι... ἄστρα!

Ἡ φίλη τοῦ Νίκολσον σάστισε στὴν ἀρχή, ὕστερα ὅμως ἄρχισε νὰ τσιρίζῃ καὶ νὰ καλῆ σὲ βοήθεια στὴ γλῶσσα της. Ἄλλη παρεξήγηση τότε καὶ ἄλλη ἐνέργεια τοῦ Λουκᾶ Καλπούζου, ποὺ δὲν λέγεται... Πανικόβλητο τὸ ζευγάρι ἄρχισε νὰ κατηφορίζῃ πρὸς τὴ Δεξαμενή, ἀλλὰ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ Καλποῦζος τοὺς εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ζευγάρι φώναζε γοερὰ «Μπρίττις, μπρίττις!», ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ ξυλοκοπῆ τὸν πρεσβευτὴ φωνάζοντας:

«—Ὥστε ἀκόμα μὲ κοροϊδεὺς ρὲ ζλάπ! Πᾶψε ρὲ ζουντόβουλου τὰ «μπρίτς!» γιατὶ θὰ ἀπουθάνῃς!!...».

Τὴν ἄλλη μέρα, τυλιγμένος σὲ φασκιὲς ὁλόκληρος ὁ Ἄγγλος πρεσβευτής, ἐπεσκέπτετο τὸν πρωθυπουργὸ Χαρίλαο Τρικούπη. Ἐκεῖνος διέκρινε μόνον δύο «κουμπότρυπες», τὰ μάτια του. Ἐνόμισε τότε ὅτι ἦταν ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Σιμόπουλος, ποὺ πολλὲς φορὲς τοῦ εἶχε ἀνακοινώσει ὅτι τὸν ἀπειλοῦσαν διάφοροι λόγω τῶν οἰκονομικῶν μέτρων τῆς Κυβερνήσεως, καὶ φώναξε στοὺς ἰδιαιτέρους του:

«—Ὥστε εἴχομεν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ κ. Σιμοπούλου; Εἰδοποιήσατε πάραυτα Στρατὸν καὶ Ἀστυνομίαν!...».

Ὁ ἀείμνηστος πολιτικὸς ἔμαθε τότε τί συνέβη καὶ γιὰ νὰ μὴ ὀξυνθοῦν τὰ πράγ-

ματα, διέταξε νὰ ἀποδοθοῦν οἱ τιμὲς τῆς πλατείας Συντάγματος ποὺ σοῦ εἶπα. Αὐτὸ γιατὶ ἕνας ρουμελιώτης φρουρός, ὁ Λουκᾶς Καλποῦζος, σακάτεψε στὸ ξύλο τὸν Ἄγγλο πρεσβευτὴ καὶ πρόσβαλε καὶ τὴ φίλη του, ἀπὸ ἄγνοια... Ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἄγνοια; Τέλος πάντων...

Ἂν λοιπόν, στὴν πλέον ἐπιεικῆ περίπτωση, ὁ φρουρὸς ἐκεῖνος ἤξερε καὶ μιὰ ἄλλη γλῶσσα, διαφορετικὰ θὰ συνέβαιναν τὰ πράγματα καὶ δὲν θὰ γινόντουσαν ἐκεῖνα τὰ θλιβερὰ τῆς πλατείας Συντάγματος... Νὰ γιατὶ σοῦ εἶπα, παιδί μου, ὅτι βλέποντας τὸν σημερινὸ ἀστυφύλακα μὲ τοὺς τουρίστες, στάθηκα καὶ τὸν καμάρωνα πολλὴ ὥρα καὶ ὕστερα θυμήθηκα καὶ σύγκρινα... Γιὰ νὰ τελειώνῃ ἡ ἱστορία ὅμως, πρέπει νὰ σοῦ πῶ, ὅτι εὐτυχῶς οἱ ξένες ἐφημερίδες ἀσχολήθηκαν ἐκτεταμένα μὲ τὸ ἐπεισόδιο χωρὶς δυσφημιστικὰ σχόλια γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Πῆραν τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν εὔθυμη πλευρά του, καὶ μάλιστα ἔκαμαν πολλοὺς ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὴν «σοβαρότητα» τοῦ ἐδῶ Ἄγγλου πρεσβευτῆ, γράφοντας ὅτι «γυρίζει εἰς τὰ πάρκα μετὰ νεαρῶν γυναικῶν». Κάποια ἔγραψε: «Ἡ Ἀγγλία τρέπεται εἰς φυγὴν πρὸ τοῦ... Καλπούζου!»...

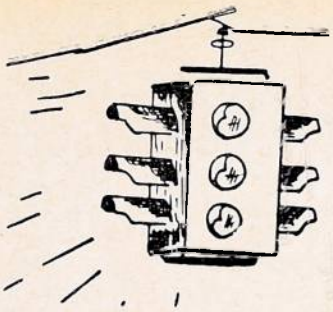
Γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες οἱ διπλωματικοὶ κύκλοι τῆς Εὐρώπης διεσκέδαζαν μὲ τὸ ἀμίμητο ἐπεισόδιο τοῦ Λυκαβηττοῦ. Ἡ Ἀθήνα ὅμως ὄχι καὶ τόσο... Καὶ ὁ Σουρῆς, τὸ συνταρακτικὸ αὐτὸ γεγονὸς τῆς ἐποχῆς τὸ σατίρισε, φυσικά, στὸν «Ρωμιό» του μὲ τοὺς στίχους:

—Τίς εἶ! τοὺς λέει κύριοι καὶ τέτοια δὲν τὰ νοιώθω.
—«Γκόντεμ» αὐτὸς τοῦ ἀπαντᾶ καὶ τοῦδειξε τὸν γρόνθο.
—Κατὰ τὸν «περὶ φυτειῶν καὶ πευκακίων» νόμον,
τοὺς ἀπαντᾶ «μ' εὐγένειαν», ἀλλάξανε τὸν δρόμον!
Αὐτοὶ ὀλίγον προχωροῦν, ὁ φρουρός μας στέκει
καὶ ὅπως πέφτει ξαφνικὰ φρικτὸ ἀστροπελέκι,
τοῦ δίνει μιά, τοῦ δίνει δυό,
τοῦ δίνει τρεῖς καὶ δέκα,
σκούζει ὁ Ἄγγλος δυνατά, σκούζει καὶ ἡ γυναῖκα...

—Ἄντε στὸ καλό σου τώρα παιδί μου, εἶπε τελειώνοντας ὁ γεροντάκος. Ἂν ἤξερε μιὰ ἄλλη γλῶσσα κι' αὐτός... θὰ βρεχόσουνα τόση ὥρα ἔξω στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες...

Χ. Σ-ς

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Θ. Τσαρνούχας, ὁδηγὸς φορτηγοῦ καὶ τραυματισμένοι θανάσιμα οἱ Κ. Ροδίτης, ὁδηγὸς Ι.Χ. καὶ οἱ ἐπιβάτες Γ. Κατακανίδης καὶ Λ. Τραϊανός, ὅταν τὸ φορτηγὸ 161814 καὶ τὸ Ι.Χ. συγκρούσθηκαν στὴν ὁδὸ Βερροίας — Ἐδέσσης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Τσίκας, ὁδηγὸς ἑλκυστήρα ὅταν αὐτὸς ἀνατράπηκε στὴν περιοχὴ Γαλατεία Ἐδέσσης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κορνήλιος Μπουραϊμής, βοηθὸς φορτηγοῦ 120179 καὶ τραυματισμένος θανάσιμα ὁ Φιλ. Ψυχογυιός, ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ, ὅταν αὐτὸ συγκρούσθηκε στὴν ἀφύλακτη διάβαση τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κορίνθου — Ἄργους, ἔξω ἀπὸ τὸ Χιλιομόδι μὲ τὴν 7222 ἀτμομηχανὴ τῶν ΣΕΚ, ποὺ ἐκτροχιάσθηκε.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τρεῖς, οἱ Χρ. Λαρικολάκης, ἡ γυναίκα του Ἀργυρώ, ἡ Κ. Βεράγκα ἐπιβάτις, ὅταν λόγω ὑπερβολικῆς ταχύτητος στὴ διασταύρωση τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ Στουρνάρα, τὸ 5181 ταξὶ ἔπεσε πάνω σὲ ἠλεκτρικὸ στύλο καὶ ἐν συνεχείᾳ σὲ περίπτερο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἰ. Μορφόπουλος ποὺ τὸν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. Ε. 2230 στὸ Αἰγάλεω.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Παραχίδης καὶ τραυματίας ὁ Δημ. Δημάδης, ὁδηγὸς γεωργικοῦ ἑλκυστήρα, ὅταν αὐτὸς ἀνατράπηκε στὴν ὁδὸν Ὀρμενίου Ἔβρου.

— ΝΕΚΡΗ ἡ Μαρία Τόσκα, τὴν ὁποία παρέσυρε Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Θ. Τσοχανίδη στὴν Θεσσαλονίκη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἰμπραὴμ Ἰσμαήλ, ὁδηγὸς ἑλκυστήρα, ὅταν συγκρούσθηκε μὲ αὐτοκινητάμαξα ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Δ. Μάγλοας στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Ἀλεξανδρουπόλεως — Ὀρεστιάδος.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ 12ετὴς Ε. Τσέας, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ τὴν ἁμαξοστοιχία Λαρίσης — Βόλου, ὅταν θέλησε νὰ πάῃ στὴν τουαλέτα καὶ κατὰ λάθος ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Πατσουράκος, ποὺ ἔπεσε ἀπὸ γεωργικὸ ἑλκυστήρα στὰ Φάρσαλα. Τὸν ἑλκυστήρα ὁδηγοῦσε ὁ πατέρας του.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γρ. Σκόρδας, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν ἔπεσε πάνω σὲ προπορευόμενο κάρο στὸ 20 χλμ. τῆς ὁδοῦ Ἀμυνταίου — Φλωρίνης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Παν. Ντούκα, ποὺ τὴν παρέσυρε τὸ Ι.Χ. 235345 μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Ράσια στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Δεληγιώργη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Λουκ. Καμινάρης, ὁδηγὸς φορτηγοῦ, ποὺ τὸν συνέθλιψε ἀνατρεπόμενο φορτηγὸ στὰ λατομεῖα χωριοῦ Ἀθήκια.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀνέστης Πολύμερος καὶ τραυματισμένος ὁ Ἀθ. Γιαννουλάκος, ὅταν ἀνατράπηκε γεωργικὸς ἑλκυστήρας στὸ χωριὸ Ἀρκίτσα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο οἱ Γερ. Κανέλλου καὶ Πέτρ. Πρέντεζης, ἐπιβαίνοντες μοτοποδηλάτου, τὸ ὁποῖο παρέσυρε ἄγνωστο Ι.Χ. στὴ λεωφόρο Συγγροῦ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Σπ. Παπαδημητρίου, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συγκρούσθηκε στὴν ὁδὸ Αἰόλου — Σοφοκλέους μὲ τὸ Ι.Χ. 199.116, τὸ ὁποῖον ὁδηγοῦσε ὁ Ἀν. Κυριάκης, ποὺ συνελήφθη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Γεωργ. Τζάκη, ἐπιβάτις τῆς Μ. 1583 μοτοσυκλέτας, ἡ ὁποία συγκρούσθηκε στὴ στάση Καλαμακίου μὲ τὸ Ι.Χ. 188.126.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Νικ. Λαζαρίδης, κατὰ τὴ σύγκρουση δύο Ι.Χ. ποὺ ἔγινε στὴν ὁδὸ Πειραιῶς 130.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Λάλας καὶ τραυματισμένος ὁ Γ. Δημητρίου, ὅταν στὸ χωριὸ Καλλίδρομο ἀνατράπηκε γεωργικὸς ἑλκυστήρας ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Ν. Τσαμαδῆς.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 17, ὅταν τὸ 103560 λεωφορεῖο Κορινθίας μὲ ὁδηγὸ τὸν Σπ. Παπαθανασίου συγκρούσθηκε μὲ τὸ 209956 φορτηγό, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Ἀθ. Καμάμπαλας, κοντὰ στὸ Κιάτο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀπ. Θανόπουλος, ὁδηγὸς τρικύκλου καὶ δύο ἄγνωστοι ἐπιβάτες ὅταν τὸ τρίκυκλο ἔπεσε πάνω σὲ σταματημένο αὐτοκίνητο στὸ 17 χλμ. ὁδοῦ Λαρίσης — Ἀθηνῶν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Λιονάκης, ὁδηγὸς μπουλντόζας ποὺ γκρεμίστηκε κοντὰ στὸ χωριὸ Σπήλι Ρεθύμνου σὲ χαράδρα 20 μέτρων.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Εὐθ. Φλῶρος, ὁδηγὸς μοτοσακό, τὸ ὁποῖο παρέσυρε Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἀντ. Κυρίτση στὴ λεωφόρο Β. Ὄλγας.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Γεώργ. Ἀνδρουλάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συγκρούσθηκε μὲ ἄλλο μοτοποδήλατο, τὸ ὁποῖον ὁδηγοῦσε ὁ Σαράντης Ζοῦρος στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Πατησίων — Καλλιφρονᾶ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ θανάσιμα ἡ Ἀγγελικὴ Ἀντωνάκου, τὴν ὁποία παρέσυρε ἄγνωστο μοτοποδήλατο στὸ Μπραχάμι.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Νικόδ. Ἰορδανίδης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ποὺ συγκρούσθηκε μὲ ταξὶ τὸ ὁποῖον ὁδηγοῦσε ὁ Φ. Γιαννόπουλος στὴ διασταύρωση Ὁμήρου — Πανεπιστημίου.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ οἱ ραλίστες Π. Ἰμπριάλου καὶ Στ. Ράγκιβα, ποὺ ἀπὸ ἀδέξιο χειρισμὸ ἔπεσαν σὲ κρημνὸ στὰ δάση τοῦ Σέϊχ Σοῦ στὴ Θεσσαλονίκη.

—ΝΕΚΡΗ ἡ Ἀγελ. Ἀντωνάκου, τὴν ὁποία παρέσυρε στὸ Μπραχάμι μοτοποδήλατο μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Σπανδανῆ.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χρ. Μαρκογιαννάκης, ὅταν στὴ Νέα Ἰωνία Βόλου ἀνατράπηκε αὐτοκίνητο τοῦ Δήμου στὸ ὁποῖο δούλευε.

—ΝΕΚΡΟΙ τρεῖς, οἱ Δ. Θανόπουλος, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, Ταξ. Κατμερὸς καὶ Στυλ. Καραστέργιος, συνεπιβάτες, ὅταν ἡ μοτοσυκλέττα στὴν ὁδὸ Ἀθηνῶν — Λαμίας ἔπεσε πάνω σὲ σταθμευμένο, λόγω βλάβης, φορτηγό. Κατόπιν ἄλλο φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Θεοδ. Ἐμεξενίδη ἔπεσε στὸ σταθμευμένο μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνατροπὴ καὶ τῶν δύο ὀχημάτων καὶ τὸν τραυματισμὸ τοῦ Δ. Δρογοΐδη.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Γιαννάκης, ὅταν τὸ ὄχημά του ἔπεσε σὲ βάραθρο 30 μέτρων στὸ Σπῆλι Ρεθύμνου.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀχιλ. Κατσώνας, ποὺ τὸν παρέσυρε τὸ Ι. Χ. 124958 μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Λάμπρου στὴν διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ἀκομινάτου — Ἁγίου Κωνσταντίνου. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο, οἱ Μιχ. Βλάχος καὶ Χρ. Σταματίου, ἐπιβάτες μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο συγκρούσθηκε μὲ πούλμαν τὸ ὁποῖον ὁδηγοῦσε ὁ Εὐαγγ. Λιάρος στὴ στροφὴ τοῦ ΕΔΕΜ στὸ Φάληρο.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τρεῖς, οἱ Ἀθ. Μυλωνᾶς, ὁδηγὸς τοῦ Ι. Χ. 139974, ἡ Αἰκατερ. Ἀρσένη, ἐπιβάτις τοῦ ἰδίου Ι. Χ. καὶ ἡ Μαρ. Κυδωνία, ἐπιβάτις τοῦ ἑτέρου Ι. Χ., ὅταν τὰ δύο αὐτοκίνητα συγκρούσθηκαν στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Σκιάθου καὶ Ι. Δροσοπούλου.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ οἱ Εὐτ. Μακαρώνας καὶ Ἀντ. Πεταλιᾶς, ὅταν φορτηγὸν αὐτοκίνητο ἔπεσε πάνω στὸ μοτοποδήλατο τους στὴν Κομοτηνή.

Ν. Α.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

—Διὰ Β. Δ. ἐκδοθέντος τὴν 13.10.66 καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 374 Φ.Ε.Κ. (τ. Γ') τῆς 19.10.66, προήχθη, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων προακτέων ἔτους 1966, ὁ Ἀστυνόμος Β' τάξεως κ. Δημήτριος Μυρίλλος εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α' τάξεως, κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

—Διὰ ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἐκδοθείσης τὴν 8.10.66 καὶ δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 375 Φ.Ε.Κ. (τ. Γ') τῆς 19.10.66, προήχθη, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων ἔτους 1966 ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τάξεως κ. Λέανδρος Καρυώτης εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως, κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ — ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Νικόλαος Λαδᾶς, Κων) νος Γιατάκης, Μιχαὴλ Κοκογιαννάκης, Γεώργιος Ἀντωνίου, Νικόλαος Ζιάννης, Γεώργιος Ἐλευθεριάδης, Μιχαὴλ Γεωργουλάκης, Δημήτριος Πανόπουλος καὶ Εὐστάθιος Τσάμης.

—Ἀπελύθησαν, διὰ λόγους ὑγείας, οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Χαρίλαος Βουτσινᾶς, Παῦλος Τσελώνης καὶ Ἰωάννης Θεοχάρης.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) Ἀστυνόμους Β' κ.κ. Κων) νον Λεμονῆν καὶ Σωτήριον Κατσιμπάρον, 2) Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Κων) νον Κολεύρην καὶ Γεώργιον Καραμίντζιον, 3) Ἀνθ) μον κ. Αὐγουστῖνον Νομικόν, 4) Ἀρχ) κας κ.κ. Λάμπρον Γεωργῆν καὶ Ἰωάννην Κολλάτον καὶ 5) Ἀστυφύλακας κ.κ. Ἀναστάσιον Μπενέτον, Δημήτριον Ἀραπίδην καὶ Ἰωάννην Γιαννάραν, διότι οἱ μὲν κ.κ. Λεμονῆς, Κατσιμπάρος καὶ Καραμίντζιος διὰ τῆς μεθόδου ἐκμεταλλεύσεως τῶν προσκομισθέντων αὐτοῖς ἰχνῶν ἐπέτυχον νὰ ἐντοπίσουν τὸν αὐτὸν δράστην διαπραχθεισῶν κλοπῶν διαρρήξεων καὶ ἀκολούθως διὰ τῆς περαιτέρω ἀναζητήσεως τούτου μεταξὺ ἑκατοντάδων χιλιάδων δελτίων σεσημασμένων καὶ ὑπόπτων, ἐπέτυχον, κατόπιν μακροχρονίου ἀπασχολήσεως των, τὴν διαπίστωσιν τῆς ταυτότητος τούτου, βάσει ἀκριβῶς τῆς προεργασίας των ταύτης, οἱ δὲ κ.κ. Νομικός, Γεωργῆς καὶ Κολλάτος, ὑπάλληλοι τῆς Δ.Ε.Υ. Ἀθηνῶν καὶ οἱ κ.κ. Κολεύρης, Μπενέτος Ἀραπίδης καὶ Γιαννάρας τοῦ Συνεργείου Σημάνσεως Πειραιῶς, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ καθοδήγησιν τῶν ἀνωτέρων των, ἐπιληφθέντες τῆς ἐξερευνήσεως τῆς ὑποθέσεως τῆς κλοπῆς καὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας, πολλάκις δὲ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπηρεσίας ἐπέτυχον διὰ τῆς ἐπιμόνου, συστηματικῆς καὶ βάσει ἐπιστημονικῶν δεδομένων ἐξερευνήσεως τοῦ τόπου τῆς διαρρήξεως νὰ ἀνεύρουν καὶ προσκομίσουν ἐν ἀσφαλῆ συσκευασία ἴχνη, ἤτοι λανθάνοντα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἐξ ὧν ἐπετεύχθη ἡ διαπίστωσις τοῦ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ Ἀνδρέου Σουρῆ, δράστου σωρείας κλοπῶν διαρρήξεως τῆς περιφερείας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ Προαστίων καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ σύλληψις τούτου ὑπὸ ὀργάνων τῆς Υ.Γ.Α. Ἀθηνῶν.

***

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 323 τεῦχος τῆς 1.11.66 καὶ εἰς τὴν μελέτην «28 Ὀκτωβρίου», ὁ δαίμων τοῦ τυπογραφείου ἔδωσε τὴν παρουσίαν του. Συγκεκριμένως εἰς τὸν πρῶτον στίχον τοῦ Μ. Μαλακάση: «Βάρβαρα χέρια καὶ μιαρὰ κλπ.», τὸ «μιαρὰ» μετεβλήθη εἰς «μικρά». Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ οὐσιώδους λάθους, σημειοῦμεν τὸ ὀρθὸν «μιαρὰ» καὶ ζητοῦμεν τὴν συγγνώμην τῶν φίλων κ.κ. ἀναγνωστῶν.

Κάθε Παρασκευή

Ὥρα 20.30′ - 21

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος.

Εἶναι πάντα ἐπίκαιρη, διδακτική, ἐνδιαφέρουσα.

Μία Ἐκπομπὴ χρήσιμη γιὰ κάθε Ἑλληνικὸ σπίτι.